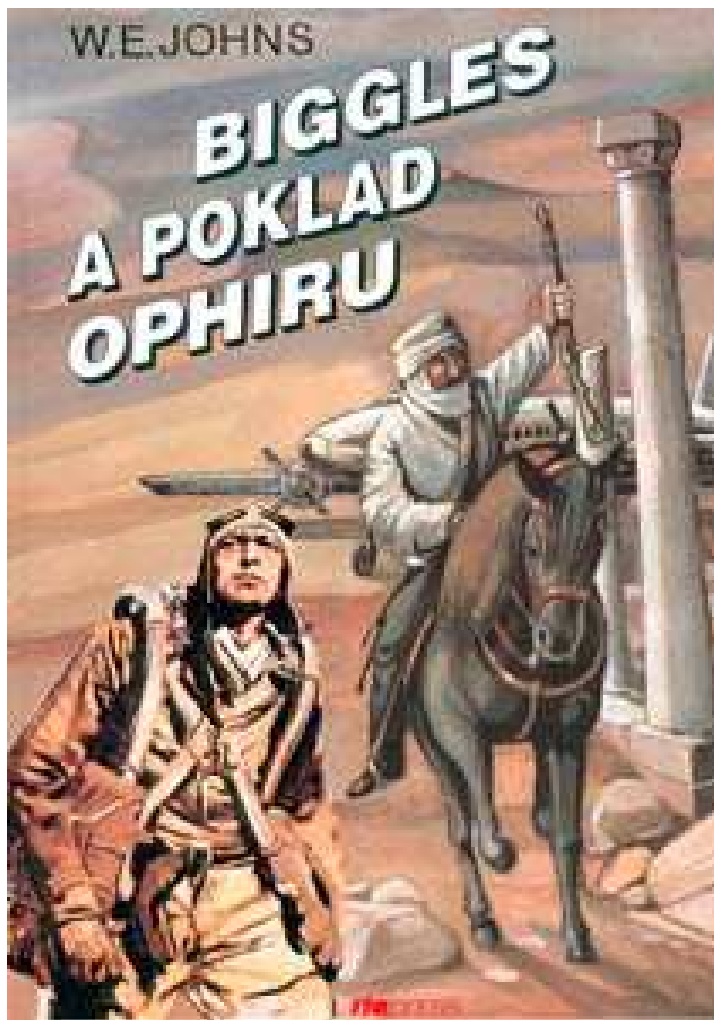

W. E. Johns

Biggles a poklad Ophiru

Kapitola 1

PILOTOVO VYPRÁVĚNÍ

V operačním středisku speciálního leteckého útvaru Scotland Yardu zadrnčel telefon vnitřní linky u ruky leteckého detektiva, inspektora Biggleswortha – pro přátele Bigglese. Četl a třídil výstřižky z různých odborných britských i zahraničních časopisů věnovaných letectví, které pokrývaly jeho stůl.

Sáhl po sluchátku. „Bigglesworth u aparátu... Ano... přiveďte ho nahoru. Hned teď.“

Podíval se přes stůl na svoje spolupracovníky, kteří pracovali ve stejné místnosti, a poznamenal: „Utáhněte si záchranné pásy. Řekl bych, že se k nám blíží problémy.“

„Problémy? A jaké?“

„Vzpomínáte si na Digswella? Ze čtyřistadvacáté čtvrté eskadry?“

„Jistě! Skvělý Digswell!! Kdo by si ho nepamatoval. Trochu cvok. Jen mě překvapuje, že je ještě naživu. Neříkej...“

„Jde nahoru.“

„Pane na nebi! Jaký skřítek, který má na svědomí poruchy letadel, ho přiměl tady přistát?“

„U něho by mě nic nepřekvapilo, tak je zbytečné se domýšlet, co asi chce. Ať tak či tak je to stejně statečný chlapec.“

„Mám dojem, že toho chlapíka neznám,“ vložil se do rozmluvy Ginger.

„Myslím, že u nás byl dříve, než jsi přišel ty.“

„V tom případě, hochu, jsi přišel o moc,“ poznamenal Bertie Lisie s úsměvem a čistil si monokl.

„Jestli dostal u útvaru přezdívkou Dizzy, musel to být pěkný divoch,“ opáčil Ginger.

„To záleží na tom, jak se na to díváš,“ pokračoval Biggles. „Nebyl vlastně zdaleka tak bláznivý, jak to někteří lidé líčili. Byl rozený pilot. Dokázal s letadlem neskutečné věci. Někdo miluje koně, jiný psy. Dizzy miloval letadla. Jeho stroj byl pro něho vším, říkal mu „moje dobré děvče“ a poplácával ho po trupu.“

„Připadá mi to trochu zvláštní.“

„Dizzy byl v podstatě typ chlapíka bez jakých se letectvo, ve svých počátcích, mohlo těžko obejít.“

„To nechápu. Jakou měl vlastnost, která chyběla ostatním?“

„Nevím jak to nazvat. Snad to byla důvěra ve vlastní úsudek. Byl rozhodně velice bystrý. A právě svým pohotovým a zcela osobitým rozhodováním vyváděl lidi z míry.“

„Pamatuješ si na letadlo Blesk?“ zeptal se Algy a podíval se na Bigglese.

„Co to bylo?“ zeptal se Ginger zvědavě.

Biggles pokračoval. „Bylo to jedno z těch nešťastných letadel, která hned na počátku své kariéry získají špatnou pověst, a proto nejdou nikdy do výroby. Víte co to znamená. Takové letadlo nemá už prakticky žádnou šanci. Nikdo s ním nechce létat. Není k ničemu. Takový osud potkal před lety více strojů.“

„Co na něm bylo tak špatného?“

„Pokud vím, snad měl jen trochu těžší čelní kryt. Ale to ho nevyřadilo. Poslali nám tehdy tři stroje, abychom je vyzkoušeli. První, který vzlétl, se dostal do vývrtky a nikdy se z ní už nedostal. Chlapík jménem Crane, výborný pilot, letěl s druhým. Stalo se to samé. Naštěstí se oběma podařilo použít padák. Dovedete si představit, že se nikdo nehrnul, aby zkusil třetí letadlo. Dizzy ho obešel ze všech stran a dobře si ho prohlédl. Pak do něho vylezl a vzlétl s ním. Mezi tím se většina shodla na tom, že letadlo má nějakou skrytou vadu. Dizzy šel nahoru do dvou tisíc, jednou nebo dvakrát nad námi zakroužil a potom se stalo to, co ostatně všichni čekali. Dostal se do vývrtky. Zavřeli jsme oči a čekali další havárii. Když jsem oči otevřel, Blesk už ve vývrtce nebyl. V poslední chvíli, snad padesát stop nad zemí, vybralo letadlo sklon a přistálo.“

„Dizzy musel být otřesen,“ poznamenal Ginger.

„Ani v nejmenším. Zeptal jsem se ho, jak a proč se letadlo dostalo do vývrtky. Řekl mi: Nedostalo se do vývrtky. Já ho do ní dostal. Odpověděl jsem mu: Chceš říct, že po tom, co se stalo ostatním, jsi zcela záměrně navedl letadlo do vývrtky? On na to: Proč ne? Pořádně jsem si ho prohlédl a nenašel jsem nic, proč by se nemělo chovat normálně. Je pravda, že nabíralo výšku trochu pomalu, ale to je všechno. A tím byla pro něho celá záležitost ukončena.“

„Začínám chápat, proč jste mu říkali Dizzy,“ pokývl Ginger.

„Vždy tvrdil, že je jen jeden způsob jak zjistit, jestli má letadlo opravdu nějakou závadu. A to byl ten jeho způsob,“ usmál se Biggles.

„Já bych to tak neudělal.“

„Většina lidí také ne. Ale v tom to právě je, Dizzy nebyl obyčejný pilot. Vzpomínám si na jiný případ. Měli jsme testovat nový prototyp. Piloti došli k závěru, že letadlo není dost stabilní, takže je obtížné ho ovládat. Domnívali se, že kýlová plocha je příliš malá. Dizzy prohlásil, že to jsou všechno kecy. Stroj je naprosto v pořádku. Záleží jen na tom, jak ho letci pilotují. Není čeho se bát, řekl. Aby dokázal, že má pravdu, uřízl celou kýlovku, vlezl do letadla, odroloval, vzletl a brázdil oblohu.“

„Říkal si o malér.“

„Takhle on nepřemýšlel. Prostě takový byl a pravděpodobně ještě je.“

Ozvalo se zaklepání na dveře. Otevřel je uniformovaný policista. „Náčelník eskadry Digswell,“ ohlásil.

Biggles vstal a natáhl ruku, aby přivítal malého, šlachovitého muže středního věku, v civilním obleku. Za skly brýlí mu vesele svítily jasné modré oči. Na horním rtu měl bohatý knír se špičkami vykroucenými nahoru. Stejně nápadná byla hluboká jizva přes celou pravou tvář, nepochybně památka na leteckou havárii.

„Tak co, hoši! Je to bezvadné vás zase všechny vidět,“ řekl bodře a všem potřásl rukou.

Biggles mu přistrčil židli. „Ulehči svým nohám,“ vyzval ho. „A nač ten tvrdák na hlavě? Vyrazili tě konečně od letectva?“

„Ne, kupodivu ne, přestože jsem byl v podstatě prohlášen za invalidního.“

„Copak se přihodilo, starý brachu?“ zeptal se Bertie Lissie. „Snad se ti ty tvoje vousy nezamotaly do vrtule?“

„Nic tak komplikovaného. Měl jsem potíže s okem a neprošel jsem lékařskou prohlídkou nutnou pro létání.“

„To muselo být pro tebe obzvlášť nepříjemné, po tom, co ses tolikrát snažil všemi možnými způsoby zabít.“

„Na ministerstvu letectví mi nabídli místo, ale nemohl jsem se smířit s představou, že budu do konce svého života létat za stolem.“

„Dost možná bys žil déle,“ řekl s úsměvem Biggles. „Při tvém způsobu létání zcela jistě,“ dodal.

„Ale jdi, nech toho. Jsem ještě pořád dobrý pilot.“

„Doufám,“ řekl Biggles s jistou dávkou podezření v hlase, „že jsi sem nepřišel v naději, že si vypůjčíš jedno z mých letadel, abys ho rozbil na padrt’.“

Bývalý pilot mávl zamítavě rukou. „Nic takového. Ve skutečnosti jsem vám přišel nabídnout životní šanci.“

„Jak to myslíš?“

„Nepotřebujete snad peníze?“

„Jistě víc, než se mi kdy zatím podařilo vydělat.“

„Jsem na tom stejně. A já vám pomohu zbohatnout.“

Biggles se skepticky usmál. „Proč bys chtěl, abych zbohatl právě já? Proč bys raději neměl zbohatnout jen ty?“

„Je toho dost pro nás pro všechny.“

„A proč se chceš dělit s námi? Neříkej, že víš o větším množství prachů, než bys stihl sám utratit.“

Dizzy se vesele zakřenil. „To bych opravdu nedokázal.“

„Ale pokud si dobře vzpomínám, ovládl jsi umění utrácet peníze ještě rychleji, než jsi létal se svými stroji.“

„Toho jsem se musel zříct,“ připustil Dizzy vážně. „A teď, hoši, poslouvejte. Nerad chodím dlouho okolo horké kaše, a tak půjdu rovnou k jádru věci. Vy máte k dispozici letadlo a já nemám. Navíc nemám dost peněz, abych si nějaké koupil.“

„Z toho usuzuji, že kdybys peníze měl, nehledal bys partnera na tuhle akci, jak se stát rychle bohatým.“

„Zcela správně. Přišel jsem za vámi, protože nevidím způsob, jak to zvládnout sám. Mimo letadla máte ještě možnosti, ke kterým chlápek jako já nemá přístup.“

„To je docela možné,“ připustil Biggles s jistou mírou opatrnosti. „Kde je ta hromada snadných peněz a komu patří?“

„Nepatří snad nikomu. Co si o mně myslíte – že jsem zloděj?“

„Ne, to ne!“

„No proto. Poslední člověk, který užíval peníze, o kterých mluvím, žil pravděpodobně v době, kdy se Julius Caesar vylodil na jižním pobřeží. A možná ještě mnohem dříve.“

Biggles se na Dizzyho nedůvěřivě podíval. „Nemluvíš náhodou o nějakém pokladu?“

„Mluví. Co je na tom špatného?“

„Všechno. Mám lepší věci na práci, než se někam honit a podle mapy kopat díry na vyznačeném místě.“

„V tomhle případě nepotřebujeme žádnou mapu.“

„Jak to že ne?“

„Viděl jsem ho.“

„Co jsi viděl?“

„Poklad. Vím přesně kde je.“

Biggles se zatvářil podezřívavě. „Myslíš to vážně?“

„A proč bych za vámi jinak chodil?“

„Tvrdíš, že jsi ten poklad viděl na vlastní oči?“

„Jistě.“

„Dobře. A teď se nevytáčej. Jestliže jsi ho viděl, proč jsi nesebral všechno, co tam bylo, když už ses dostal až tam?“

„Trvalo mi hezky dlouho, než jsem se z toho vzpamatoval. Rozhodně jsem nebyl schopen naložit pytel zlata.“

„Pak tedy mohu jediné konstatovat, že jsi musel být ve velmi špatném stavu.“

„To jsem byl.“

„No dobrá. Tak k věci. Kde leží ten poklad, který tam někdo nechal ledabyle ležet?“ Biggles ztrácel trpělivost.

„Slyšel jsi někdy o místě zvaném Ophir?“ zeptal se Dizzy.

„Samozřejmě. Znáám Bibli dobře.“

„Víš kde Ophir leží nebo ležel?“

„To nevím, ale ty také ne.“

„To jsi na omylu. Náhodou vím! Nemohu na to samozřejmě přísahat, ale pokud se nemýlím a mám správný kurs, stál jsem na místě, kde býval Ophir a možná ještě je. Ovšem zavátý pískem.“

„Archeologové pátrali po Ophiru desítky let a nenašli ho.“

„Protože hledali na špatném místě.“

„Podle historických zpráv byl Ophir námořní přístav, takže musel ležet na pobřeží.“

„Zcela správně. A skutečně se tam před třemi tisíci lety nacházel. Ale dnes ne. Proto hledání bylo vedeno nesprávným směrem. Než budeme hovořit dál, řekni mi, co o Ophiru víš, a já ti řeknu, jestli je to správné.“

„Jak to, že toho tolik znáš?“

„Získal jsem informace v Britském muzeu.“

„Četl jsem pár článku,“ řekl Biggles. „V biblických dobách byl Ophir věhlasný pro svoje bohatství, které bylo i tehdy považováno za neobyčejné. Obchodovalo se tam tradičně zlatem, slonovinou a pavím peřím. Je pravděpodobné, a prameny tomu nasvědčují, že právě v tomto mořském přístavu král Šalamoun získal své poklady zlata, stříbra a drahých kamenů, nemluvě o uměleckých dílech pro jeho palác. Bylo to také místo, pokud si dobře pamatuji, kde staří Egyptané kupovali kadidlo a vonné esence, kterými balzamovali mrtvé faraóny. Město, které, jak se předpokládá, leželo na jižním břehu Arábie, před mnoha staletími zmizelo. Bylo zaváto pískem.“

„Správně,“ pochválil Dizzy Bigglese. „Dovol, abych to doplnil: podle Starého zákona to byla krásná krajina pokrytá bohatými lesy, kde bublaly potůčky, a zelenala se půvabná údolí. Potvrzují to Římané, kteří přístav a zemi okolo dobře znali. Nazývali ten kout Arabia Felix. Šťastná Arábie. Podle mne, věřte mi, tam teď nic šťastného není. Jen spousta rozžhavených kamenů a písku, kde hlavní zábavou je vraždění. Já o tom něco vím. Jestliže jsem našel Ophir, moc z něho nezbylo, alespoň na povrchu. Lidé ho mylně hledali podél pobřeží, kde možná kdysi ležel, ale po celá staletí se písek sunul dolů do moře a břeh je nyní mnohem více vzdálen od míst, kde býval. Podle znalce, se kterým jsem hovořil, pobřeží stále postupuje na jih, asi o několik stop za rok.“

Bertie se vložil do hovoru. „Víte, je těžké uvěřit, že tak obrovské město mohlo úplně beze stopy zmizet.“

Dizzy se zeptal: „Sloužil jsi někdy v Iráku?“

„Ne.“

„Kdyby ano, pochopil bys to. Kdysi jsem byl posádkou v Mosulu, což je místo, kde bylo město Nineveh ze Starého zákona. A co myslíte? Existuje spousta důkazů, že Nineveh, hlavní město starověkého království Asýrie, bylo obrovské a celé vybudované z kamenů, se zdmi tak širokými, že na nich mohly vedle sebe jet tři povozy. Armádě trvalo tři dny, než je obešla. Kam se to všechno podělo? Dneska najdete jen pár kopců, z nichž v jednom je prý pohřben Jonáš, který prorokoval, že město zmizí, a stane se z něho pustina. Opravdu se nemýlil.“

„Vraťme se k Ophiru,“ navrhl Biggles suše. „Jak ses tam dostal?“

„Rozhodně to nebylo z mé vůle. To se můžeš vsadit.“

„Počkej, ještě než začneš, řekl jsi o nálezu ještě někomu jinému?“
„Děláš si psinu?“

Biggles se usmál. „Takže ti to tvoje pohřbené město nikdo nevezme.“

„Někdo by se mohl snažit mi zabránit, abych se tam dostal. Proto jsem si příběh nechal raději pro sebe. Ale zároveň upřímně přiznávám, že vám všechno vyprávím proto, že nevím co si počít.“

„Dobrá,“ řekl Biggles. „Pokračuj. Posloucháme.“

Kapitola 2

DIZZY KONČÍ SVŮJ PŘÍBĚH

„Před pěti lety jsem byl s posádkou v britském protektorátu Adenu na obvyklou dobu tří horkých období,“ začal Dizzy. „Jistě víte, že je úkolem R.A.F. hlídat hranice Adenského protektorátu s Jemenem a Saudskou Arábií. Sloužili jste tam někdy?“

Všichni přítomní zavrtěli záporně hlavou.

„Pak bude lepší, když vás trochu seznámím s tím, jak to tam vypadá. Protektorát je jen pás pobřeží Jižní Arábie. Je asi šest set mil dlouhý a je rozdělen na přibližně dvacet sultanátů. Všechny podporujeme a snažíme se, aby na svém území udrželi pořádek. Není to snadné, protože mimo kmenová nepřátelství jsou tam ještě všude všelijací prohnání holomci, kteří se snaží svrhnout sultána z trůnu, aby se na něj mohli posadit sami. Arabské obyvatelstvo žije především v malých městech podél pobřeží, takže se dá prakticky říci, že vnitrozemí není obydleno.“

„Jsou Arabové přátelští?“

„Více méně ano. Ale nebylo by bezpečné na to spoléhat. Bílých si v zásadě nevšímají. Je to hlavně otázka náboženská a v té jsou fanatičtí.“

„Jak to tam vypadá z leteckého pohledu?“

„Pobřeží samo, omývané Arabským mořem, je převážně písčité. Když postupujete do vnitrozemí, přechází do tak zvané *sabkhy*, což je rovina, písek a šterk. Za ní začíná krajina stoupat až k dlouhému pohoří kamenitých kopců někdy ve dvou nebo třech pásech. Je to opravdu hodně ponuré. Jen sem tam skupiny keřů akácií a zakrslých palem, které slouží jako potrava pro velbloudy. Viděl jsem jich pár na *raki-*

bech. Tak se říká písčitém místům na svazích kopců. Skutečnost, že hranice existují spíše jenom v představách, neusnadňuje situaci jak sultánům

tak nám. Podnikat loupežné výpravy přes hranice byl vždycky výnosný obchod, a jak jste se asi dočetli v novinách, v poslední době se to ještě zhoršilo. Naše letadla, která jsou v Adenu, situaci monitorují. Je to nudná práce. Horko, to mi věřte, je opravdu úmorné. Tam jsem vlastně pocítil poprvé potíže s očima.“

„Ostré slunce?“

„Tak to řekl vojenský lékař. Asi jsem nebyl dost opatrný a nenosil jsem pravidelně tmavé brýle – však víte jak to je. Ale to jen mimochodem. Důležité je, že na pobřeží jsou v dosti velkých vzdálenostech přistávací plochy. Nic víc než písečné pruhy, z kterých uklidili kameny. Ale kdyby měl pilot nějaké potíže, poskytují možnost přistání. Většinou o ně nikdo nepečuje, a tak jedním z našich pravidelných úkolů bylo občas je zkontrolovat a zjistit, zda jsou v pořádku.“

„Co by se na nich mohlo stát?“

„To byste se divili. Často jsme zjistili, že vítr hnal po nich písek a odhalil ostré kameny. Nebo tam ležel mrtvý velbloud, právě tam, kde byste potřebovali přistát. Jedno takové místo vhodné pro přistání se nazývá Hautha. Je snadno k nalezení, protože na jejím konci je vyschlé koryto potoka. Nikdo tam neviděl nikdy ani kapku vody, ale je to dobré orientační znamení. Jiné podobné místo, které je nedaleko odtamtud, je ohraničeno dlouhým jazykem volně ležících kamenů, snad zbytkem kamenné laviny z pradávných dob. Sahá skoro až k moři.

Dizzy se na chvíli odmlčel a pak pokračoval: „Při kontrolním letu, o kterém budu hovořit, jsem ani jednou nesestoupil níže nad žádnou z těchto přistávacích ploch. Těsně před přeletem jsem totiž vlétl do písečné bouře, která se hnala opačným směrem. Jako trouba jsem několik minut visel ve vzduchu a doufal jsem, že se z ní dostanu. Ale než jsem si uvědomil, že to nemá žádný smysl a obrátil se k domovu, písek se dostal nasávacími ventily do motoru a letadlo pískalo a vrzalo jako astmatik. Během minuty válce skřípaly, jako kdyby písky byly struhátka na muškátový oříšek. Motor se přehříval a hrozilo, že každou chvíli vybuchne. Uvědomil jsem si, že je zle.“

„Habuby jsou prokletím letů nad pouští,“ vložil se Biggles. „S

čím jsi letěl?“

„S Fury.“

„Takže jsi byl sám.“

„Ano.“

„Co jsi udělal?“

„Co jsem mohl dělat. Vyskočil jsem z letadla padákem. Bylo mi jasné, že nemám šanci doletět zpátky. Pod sebou jsem měl jen a jen kameny a rozhodně bych nedokázal přistát s neporušeným strojem. Byl jsem hodně nízko, na tisíce stopách, a věděl jsem, že bych mohl každou vteřinu narazit do kopců. Neviděl jsem nic. Jediné co mi zbývalo, bylo vyskočit. A to jsem také udělal.“

„Musel ses pořádně zapotit, když jsi nevěděl, co je pod tebou,“ vložil se Bertie s účastí.

„To mi povídej! Jen já vím, jaké jsem měl štěstí. Dopadl jsem, jak jsem později zjistil, v polovině převislé skály, na jeden takový rakib, o kterých jsem vám říkal, úzký, ale dost dlouhý pruh navátého písku. Vypadalo to, jakoby tam byl připraven přímo pro mne. Přistál jsem jako do peří. Pořád jsem nic neviděl, ale uslyšel jsem, jak se letadlo zřítilo někde dole pode mnou. Udělal jsem to jediné, co jsem mohl. Svlékl ze sebe popruhy a omotal si okolo hlavy kus padáku, aby mě ten prokletý písek nezadusil. A tak jsem tam seděl a čekal, až se bouře vyřádí, což se nakonec stalo, jako vždycky, když začalo slunce zapadat.“

„Kolik bylo hodin?“ zeptal se Biggles.

„Asi pět hodin odpoledne.“

„Pak ti ještě zbývala asi hodina denního světla.“

„Ano. Věděl jsem, že pošlou letadlo a budou mě hledat. Ale vzhledem k tomu, že řádl *habub*, mi bylo jasné, že to bude až následující den. Byl jsem asi sto mil od základny. Pokoušet se ujít takovou vzdálenost bez vody znamenalo koledovat si o smrt. Kdybych zůstal na místě, usmažil bych se druhý den, až by vyšlo slunce, jako vejce na pánvi. Bylo mi sice jasné, že si záchranné letadlo povšimne vraku havarovaného stroje, ale to neznamenalo, že uvidí mne. Nemohl jsem zůstat na místě přikrčený jako králík. Rozhodl jsem se, že to risknu a jakmile se rozední, vyrazím k místu havárie. Také jsem se bál, že by se mohli objevit nějací Arabové. Nemuseli by být nebezpeční, ale také mohli. To člověk nemohl vědět.“

„Tak co jsi udělal?“

„Nejdřív jsem se rozhlédl kolem po kamenech a pátral po nějaké štěrbině s trochou vody, ústa jsem měl vyschlá jak smirkový papír. Ale zrovna tak jsem mohl hledat stánek se zmrzlinou. Nebylo tam jediné křoví ani stébélko trávy. Jen kameny a písek. Strávil jsem tam noc. Nechtěl jsem riskovat, že si ve tmě, při lezení po srázu, zlomím nohu. Ale jen se začalo rozednívat, byl jsem na nohou a namířil jsem dolů k černé skvrně, kde shořel můj stroj. Řekl jsem si, že nejlepší bude usadit se vedle trosk letadla, aby nebylo pochyb o tom, že jsem v něm neuhořel, ale že jsem živ. A tehdy jsem začal nacházet ty věci.“

„Jaké věci?“ pobídl ho Biggles.

„První předmět, kterého jsem si všiml, byl drážkovaný sloup, který vypadal, jakoby kdysi býval součástí nějakého paláce nebo chrámu. Skácel se a ležel tam z poloviny pohřbený v písku. Zpočátku jsem mu nevěnoval velkou pozornost. Konečně celý Střední východ je pokryt zbytky dávných civilizací. Jistě si dovedete představit, že mojí hlavní starostí bylo, abych byl už zase zpátky na základně a držel v ruce velkou sklenici dobře vychlazeného piva. Ale když jsem viděl, že okolo leží více sloupů, zbytky oblouků a ručně tesané kvádry, podíval jsem se pořádně. Části budov tu ležely rozvaleny bez ladu a skladu, jakoby je rozvrátilo zemětřesení.“

„A ty sis vzpomněl na ztracený Ophir?“ přerušil Dizzyho Biggles.

„V tu chvíli ještě ne. Měl jsem jiné starosti. Možnost, že by to bylo místo, kde stál Ophir, mě napadla až později, až když jsem měl čas se nad vším zamyslet. Nezapomeňte, že jsem věděl, že se musím dostat dolů z těch skal dřív, než je sluníčko rozžhaví do ruda. Najít cestu dolů nebylo snadné, proto si myslím, že tam nikdo před tím nebyl, možná po celých tisíc let. Ale to, co jsem spatřil potom, mě pořádně překvapilo.“

„Co to bylo?“ zeptal se Ginger, který naslouchal Dizzyho vyprávění s velkým zájmem.

„Nevím jak to popsat. Především si musíte uvědomit, že po mé pravici, podél rakibu byl ostrý skalní útes. Podle mého zběžného odhadu asi sto stop vysoký. Jeho nerovný povrch vypadal zcela neschůdně. Povšiml jsem si průrvy u paty útesu. Skála byla zřejmě rozštěpena nějakým otřesem půdy. To bylo dost pravděpodobné, protože

takové věci jsou zde časté. Aden sám leží v kráteru vyhaslé sopky. Ale při dalším pohledu, když jsem sestupoval okolo, připadlo mi, že průrva vznikla jinak. A proto jsem se zastavil.“

„Co na ní bylo neobvyklého?“ zeptal se Biggles.

„Měla tvar řady rozvalených schodů, všechny stejné, se zcela jasně otesanými okraji. Při bližším ohledání jsem zjistil, že průrva končí obloukem, vybudovaným z překrásně tesaných kamenů. Vypadalo to jako vstup do nějakého paláce. Vchod byl bohužel zatarasen zřícenými kvádry. Sledujete mně?“

„Naprosto.“

„Podél bočního pilíře oblouku jsem objevil trhlinu. Nahoře byla úzká, ale směrem dolů se rozšiřovala. U základu byla dostatečně široká na to, aby se dospělý člověk mohl provléci dovnitř.“

„Pokusil ses o to?“

„Ne, kdybych nebyl sám, tak možná ano, ale neměl jsem z toho všeho dobrý pocit. Zdi vypadaly natolik zchátralé, že by se mohly snadno zřítit. Otřásl jsem se při pomýšlení, že by mě to zasypalo. A to nebyl jediný důvod. Každou chvíli mohlo přiletět letadlo a chtěl jsem, aby mě pilot uviděl. Na tom mi záleželo nejvíc. Věděl jsem, že ať už řídí stroj kdokoliv, určitě uvidí moje shořelé havarované letadlo. Kdybych se ale neukázal, došel by přirozeně k závěru, že jsem zahynul v troskách. Otočil by svůj stroj a vrátil se na základnu. Byl jsem ostatně bez vody už celé hodiny a věděl jsem, že vozidlo, které by poslali pro moje ostatky, by dorazilo až po mnoha hodinách.“

Biggles přikývl. „Dovedu si představit, jak ses cítil. Asi bych se choval stejně. Na Ophir jsi stále ještě nepomyslel?“

Dizzy se zasmál. „Nevím proč, ale vůbec mě to nenapadlo. Znovu jsem trhlinu pečlivě prozkoumal, poklekl a prostrčil hlavu ve spodní, nejširší část. Uvnitř to vypadalo velice ponuře, ale pronikalo tam dostatek světla, abych alespoň část jeskyně viděl.“

„A bylo tam něco?“

„Představ si, že bylo. První věc, kterou jsem uviděl opřenou na straně o zeď, byla řada kamenných desek. Připomínaly náhrobní kameny s nějakými vytesanými nápisy. Jeskyně byla dost hluboká. Na její konec jsem sice nedohlédl, ale viděl jsem, že tam jsou podél stěn další desky. Napadlo mě, že jsem našel deset příkázání. Ta přece byla vytesána do kamenných desek.“

„Byla vytesána jen na dvou deskách,“ neodpustil si poznámku Bertie.

„Ted' to vím, ale tehdy jsem to nevěděl.“

„Stejně jsi byl daleko od cesty, kudy šel Mojžíš do Země zaslíbené,“ poznamenal Biggles s úsměvem.

„Jak to víš?“ oponoval Dizzy. „Jestliže děti Izraele putovaly poustinou čtyřicet let, mohly dojít kamkoliv.“

Biggles přikývl. „No dobře. Tak povídej dál.“

„Ať už jsou to jakékoliv desky, musí mít obrovskou historickou cenu. Ale to není všechno. Před některými stály vysoké nádoby přikryté víky.“

„Ali Babovo bohatství,“ řekl tiše Ginger.

„Možná. Jistě si dovedete představit, jak mě lákalo se vsoukat dovnitř a podívat se, zda v těch hlíněných nádobách něco je. Pak jsem zaslechl hukot letadla a uvědomil jsem si, že je nejvyšší čas, abych se ukázal. Začal jsem mávat košilí a sestupovat dolů po svahu.“

„Mám dojem, že jsi původně říkal, že jsi viděl poklad. Uvnitř jsi nebyl, tak proč vůbec mluvíš o tom, že jsi našel nějaký poklad?“

„Nespěchejte na mne. Když jsem zaslechl letadlo, klečel jsem a díval se nejširší částí pukliny. Pak jsem vstal a jak jsem se opřel o zem, ucítil jsem pod dlaní něco tvrdého. Zvedl jsem to a podíval jsem se, co to je.“

Dizzy si sáhl do kapsy a hodil na stůl před Bigglese zaoblený stříbrný předmět. Byla na něm vyražena hlava muže s dlouhým vlajícím vousem. Na hlavě měl korunu. Nebylo pochyb, že to byla mince.

Všichni se na ni zadívali a zmlkli.

„Krásná, opravdu krásná,“ řekl Biggles. „Ale já bych hned nemluvil o pokladu.“

„Dopřejte mi čas,“ protestoval Dizzy. „Ještě jsem neskončil.“

Kapitola 3

BIGGLESŮV NÁVRH

Biggles vzal ze stolu minci, prohlédl si ji a potěžkal. „Krásný kus stříbra,“ poznamenal. „Váží jistě pár uncí. Našel jsi jen tuhle jednu?“

„Ano, řekl jsem vám přece, proč jsem neměl víc času hledat dál. Ale jsem přesvědčený, že v těch kamenných nádobách tam je víc.“

„To je možné. Pokud tam už někdo nebyl a nevyprázdnil je.“

„Já to vidím trochu jinak. Kdyby někdo ty nádoby našel, vytáhl by je ven a podíval se, co v nich je. Buď by je tam nechal, nebo by je odnesl.“

„Ano, to máš pravdu.“

„Řekl bych, že tahle mince vypadla, když ty nádoby ukládali do jeskyně. Než jsem ji zdvihl, tak tam možná ležela v písku skoro tři tisíce let.“

„Podařilo se ti určit krále, jehož hlava je na minci?“

„Přesně ne. Mohl by to být sám král Šalamoun, který zemřel v roce 930 před Kristem, nebo třeba král Sennacherib, který vládl od roku 704 do roku 681 před Kristem.“

Biggles zvedl hlavu. „Kdo ti to řekl?“

„Chlapík, kterého jsem potkal v Britském muzeu, když jsem sháněl všechny dosažitelné informace, které tam mají o Ophiru.“

„Ukázal jsi mu tu minci?“

„Přirozeně.“

„Říkal jsi ale, že jsi o tom s nikým nemluvil.“

„No, dovolil jsem tomu chlápkovi, aby si minci prohlédl. Nemohl jsem mu v tom dost dobře zabránit.“

„Proč ne?“

„Protože jsem se chtěl o ní něco dozvědět. Ukázal jsem ji kurátorovi assyrských starožitností a ten chlapík tam náhodou přišel. Kurátor ho znal, protože tam často dochází a studuje podklady pro knihu, kterou píše o historii Arábie. Kurátor nás představil a zeptal se ho, co o minci soudí.“

„Nechtěl vědět, odkud tu minci máš?“

„Samozřejmě. Zajímalo ho to víc, než by člověk čekal.“

„Co jsi mu odpověděl?“

„To co kurátorovi. Pravdu. Řekl jsem, že jsem ji sebral v písku, když jsem sloužil u letecké posádky v Adenu.“

„A co on na to?“

„Chtěl ji koupit, ale já se s ní nechtěl rozloučit. Byl to můj jediný důkaz, že jsem se dostal k něčemu důležitému. A pak, moc mě na tom chlapíkovi nezáleželo. Byl to takový úlisný typ s vyhýbavým pohledem.“

„Už rozumím. Nebyl to Brit.“

„Ne, to rozhodně ne.“

„Jaké byl národnosti?“

„Nevím. Nezeptal jsem se ho. Vypadal jako Asiat. Tmavá plet', ale ne moc, mladší. Měl malou černou špičatou bradku, jaká naroste mužům, kteří se nikdy neholí. Kurátor ho představil jako Majoliho.“

„Z toho se moc nedozvíme.“

„A záleží na tom?“

„Možná. Mohl by mluvit a za chvíli by kde kdo věděl, co jsi našel. Z vlastní zkušenosti vím, že čím méně řekneš komukoliv o svých záležitostech, tím líp. Ten chlápek, Majoli, například, je zřejmě nadšenec, a jestliže nabyl dojmu, že jsi učinil důležitý objev, nedá si pokoj, dokud se o tom nedozví víc.“

„Po pravdě řečeno, požádal mě, abychom se znovu sešli. Chtěl, abych s ním a několika jeho přáteli poobědval.“

„A poobědval jsi?“

„Ne. Už jsem řekl, že se mi moc nezdál. Bylo na něm něco, nemohu to ani přesně vyjádřit, co mi zabránilo se s ním dál stýkat.“

„Takže jsi ho už nikdy neviděl?“

„Ne.“

„Dobře, ale teď dokonči svůj příběh.“

„V podstatě je to už všechno. Podařilo se mi dostat dolů k úpatí kopce a můj kamarád z eskadry, který pilotoval letadlo, si mě všiml. Bylo na čase. Byl jsem už jak vysušená treska.“

„Řekl jsi později na základně něco o tom, co jsi našel, velícímu důstojníkovi nebo v důstojnické jídelně?“

„Ani slovo. Kdybych mluvil, věděli by o tom za chvíli všichni. To jsem nechtěl. Myslel jsem si, že když budu zticha, budu mít šanci vrátit se jednou nenápadně k jeskyni a znovu si to tam prohlédnout. Ale dřív, než jsem mohl cokoliv podniknout, začal jsem mít oční potíže a poslali mě domů. A hned potom mě přeložili do Anglie k pozemní službě. Díky tomu jsem mohl strávit většinu svého volného času v Britském muzeu a šprtat tam starověkou historii Středního východu.“

„A tehdy ses dostal na stopu Ophiru.“

„Pochopitelně.“

„A co máš v úmyslu?“

„Upřímně řečeno, nevím. Dovedu si těžko představit, že bych podnikl něco sám. Proto jsem přišel za vámi. Víím, že vám mohu věřit,

vy o tom mluvit nebudete. Kdybych vyhledal někoho neznámého, mohl by to prozradit a kdyby se toho příběhu chytly noviny, byl by to konec všeho. Archeologové z celého světa by se tam hnali jako splašení. A určitě by se to také doneslo Arabům a vše by se ještě víc zkomplikovalo.“

„Našel bys znovu to místo?“

„Nebylo by nic snadnějšího.“

„Jak je to vlastně dlouho, co jsi odtamtud odešel?“

„Skoro rok.“

„Proč jsi se tam, Dizzy, třeba o dovolené nevrátil?“

„Nikdy jsem neměl dost peněz na cestu. A i kdybych měl, věděl jsem, že bych nikdy nedostal povolení místo navštívit. Úřady jsou v tomto ohledu velice přísné. Řada lidí, a mezi nimi několik známých archeologů, žádali o povolení kopat podél pobřeží, ale byli vždy odmítnuti. Je to nebezpečná země a místní vláda nerada vyhledává potíže. To chápu. Mají dost starostí, které musí řešit, a netouží vysílat pátrací skupiny, které by hledaly pohřešované, nebo dokonce poskytovat doprovod archeologům.“

„Dobře. Teď jsi nám všechno pověděl a můžeme přistoupit k věci. Co si myslíš, že bych pro to mohl udělat?“

„Máš zcela jiné postavení než většina lidí. Jsi vládní úředník. Jestliže požádáš o povolení, pravděpodobně ho dostaneš.“

Biggles potřásl hlavou. „To je beznadějně. Bez vysvětlení by mě odmítli.“

„Tak o nic nežádej.“

„Dizzy, měj přece rozum. Jak si myslíš, že bych se tam měl dostat?“

„Máš letadlo.“

„Nemám. Stroje, na kterých létám, patří vládě.“

„Podívej se,“ dožadoval se Dizzy zoufale. „Nic by nemohlo být snadnější než cesta, kterou navrhuji. Jediné, co bys měl udělat, by bylo letět do Adenu. Je to jednoduché. Pak sklouzneš podél pobřeží asi tak pouhých sto mil a sedneš na nouzovou přistávací plochu, o které jsem ti říkal. Tam počkáš, zatím co já prokloužnu do jeskyně a vyberu prachy z těch nádob.“

„A co když budou prázdné?“

„Co jsi to za suchara! Pořád ještě zbudou kamenné desky. Ty bu-

dou mít rozhodně cenu.“

„Nejsem řidič nákladáku. Jestli počítáš s těžkým nákladem, pak potřebuješ velký kamión a ne letadlo.“

Dizzy se zatvářil sklíčeně. „Když mi nechceš pomoci, co mám tedy dělat? Představ si, že bys neměl ani penny, věděl bys o pokladu, který jen čeká, aby ho někdo odnesl, a nemohl by ses k němu dostat. Na tomhle světě není spravedlnost,“ usoudil znechuceně.

„Já ti radím, jdi do Britského muzea a pověz jim, co víš. Rozhodně budou schopni zařídit, aby všechno, co tam je, vyzvedli a odvezli.“

„A já, co já z toho budu mít?“

Biggles se zakřenil. „Budou o tobě psát v novinách.“

„Za to si nekoupím jídlo ani nezaplatím činži. Co si myslíš, že jsem – nějaká filmová hvězda? Aby o mně psali v novinách, to je mi k ničemu. To raději na všechno zapomenu a nechám Ophir cháttrat na slunci až do konce věků.“

„A to by tě uspokojilo?“

„Věděl bych, že jsem jediný člověk na světě, který ví, kde Ophir je nebo byl.“

„Ale za to si také nezaplatíš nájemné.“

„Možná ne, ale důkladně se pobavím a zasměju pokaždé, když budu číst v novinách, jak někdo dochází k vážným odborným závěrům, že Ophir leží tady, tam nebo úplně jinde. Možná, že se jednou dokážu do Adenu dostat a dojdu tam třeba pěšky.“

„Byl bys blázen pokusit se o něco takového.“

„Nemyslel by sis to, až bych se vrátil domů se Šalamounovou korunou v jedné kapse a perlovým náhrdelníkem královny ze Sáby v druhé.“

Biggles sraštil čelo. „O čem to mluvíš? Co s tím mají společného nějaké šperky?“

„Možná, že tam jsou. Mohou tam být někde uloženy a zapomenuty. Říkal jsem ti přece, že jsem strávil nějaký čas studiem v Britském muzeu. Královna ze Sáby, která byla pověstná svým zlatem a šperky, byla královnou Jižní Arábie, země dnes známé jako Jemen. Příběh její návštěvy na Šalamounově dvoře je vyprávěn v bibli. Všichni věděli jistě o Ophiru a bezpochyby tam často zavítali. Bylo by dost nepravděpodobné, to musíš uznat, kdyby po pádu těchto království tam neuložili spoustu cenností.“

Bertie, který si pečlivě čistil monokl a bedlivě naslouchal, se vložil do hovoru. „Poslyš, Biggles, starý brachu, byl bys moc proti tomu, kdybys si požádal o pár dnů volna?“

Biggles se na Bertieho udiveně podíval. „Ne, nic bych proti tomu neměl. Stejně máš mít dovolenou. Ale proč s tím přicházíš právě teď?“

„Mám nápad.“

„Snad ne ještě nějaký další!“

„No, mám stranou pár liber a leží nečinně. Tak mě napadlo, že bych si koupil letadlo, starého Tigera Mothe nebo něco podobného a trochu si zalétal.“

„Proboha! Co tě to popadlo? Nenalétáš se dost v práci?“

„Jistě. Ale to není ono.“

„Tak o co jde?“

„Řekl bych, že když mu vypovídají oči a v kapse mu necinká ani penny, že se život se starým dobrým Dizzym moc nemazlí.“

„Naprosto souhlasím. Ale co s tím máš společného?“

„Chtěl bych se s ním podívat, jestli Ali Baba něco nechal v těch zatracených nádobách.“

Biggles zíral. „Ty ses taky zbláznil?“

„Vždycky jsem byl trochu trhlý. Alespoň mi to říkají. Ale nech si to vysvětlit. Tahle malá cesta, kterou navrhuji, by byla úplně neoficiální. Nikdo nemusí vědět, kam jsem se vypravil.“ Bertie se pokorně zašklebil. „Slyšel jsem toho totiž tolik o královně ze Sáby, že mám hroznou chuť hledat její náramky, nákotníčky a přívěsky. Takový nákotníček bych si s chutí zkusil.“

„Zaraz, počkej chvíli,“ přerušil ho Biggles. „Víš vůbec, co říkáš?“

„Naprosto.“

„To myslíš opravdu vážně?“

„Tak to se vsaď, úplně vážně. Změna vzduchu by mi jenom prospěla. A hrnec plný zlata by také neškodil.“

Biggles hovořil pomalu a s důrazem. „Musíme si to vyjasnit. Říkáš, že jsi připraven dát dohromady peníze, koupit letadlo a odletět s Dizzym k hromadě starého kamení, o které si nadšeně představuje, že to je Ophir?“

„Takový je můj plán, starý brachu. Pochopil jsi,“ potvrdil Bertie

rozjařeně. „Je nejvyšší čas, aby se někdo podíval do těch hrnců.“

Biggles se k němu zvolna naklonil a řekl: „A je ti jasné, hochu, že tenhle tvůj nápad tě nejspíš přijde hodně draho?“

„Mám pocit, že máš pravdu.“

Biggles chvíli přemýšlel. Podíval se postupně na Algyho a na Gingera, pak zpět na Bertieho. Pokračoval: „Chtěli bychom samozřejmě Dizzymu pomoci, ale nemyslím, že by celé břemeno tohoto podniku mělo ležet jen na tobě.“

„Mám to snad chápat tak, že se k nám chceš přidat?“

„Takový blázen nejsem. Asi jste zapomněli, že mám práci. A i kdybych neměl, dobře bych si rozmyslel, než bych svůj roční plat spláchnul do výlevky.“

„Tak co máš za lubem?“

„Abychom se vy hnuli jakémukoliv nedorozumění, musíme si věci dobře vyjasnit. Já tu budu muset zůstat. Ale proč by měl jen Bertie sehnat všechny peníze na letadlo? Mohli bychom se přece spojit a všichni na výpravu finančně přispět. Každý by se pak podílel na zisku, pokud by nějaký byl, podle toho, co by do našeho podniku vložil.“

„To je správná řeč,“ souhlasil Dizzy nadšeně.

„A proč kupovat letadlo?“ pokračoval Biggles. „Chcete-li se vláčet s náhrobními kameny, budete potřebovat nákladní letadlo a ne nějaký starý Tiger Moth. A až skončíte ten svůj podnik a budete chtít prodat váš stroj, uvědomte si, že starší letadla se špatně prodávají.“

„Co tedy navrhuješ?“ zeptal se zvědavě Ginger.

„Řada leteckých společností teď vyměňuje vybavení a pořizuje si nové typy. Bud' původní stroje prodávají, nebo si je nechávají jako rezervy. Tak například Starways už nelétá na Dakotách, ale pořád si ponechává potvrzení o jejich způsobilosti k letu pro případ nouze. Jistě by rádi jednu prodali, ale nemyslím, že to bude nutné. Pravděpodobně by vám jednu pronajali za denní zálohu, která by pokryla eventuální škodu, pojištění a podobně. To by bylo podstatně levnější, než kupovat stroj, kterého byste se potom obtížně zbavovali. Vezmeme-li v úvahu všechno, co nám Dizzy řekl, výprava by neměla zabrat příliš času. Počítám, že sotva týden. Jestli chcete, zatelefonuji Tommymu Thomasovi ze Starways a zjistím, zda by mohl pronájem letadla zařídít.“

„Byl bych rád, kdybys to zkusil,“ souhlasil Bertie.

Biggles se podíval na Dizzyho. „Máš civilní licenci?“

„Nemám. Ale to neznamená, že nemohu pilotovat letadlo.“

„V tomto případě nemůžeš. Rozhodně nechci jednat proti předpisům. Může řídit Bertie. Ušetří to spoustu nepříjemností, kdyby nastaly nějaké komplikace.“

„Jaké komplikace by měly nastat,“ řekl Dizzy. „Šlo by pouze o let tam a zpět.“

Biggles se slabě usmál. „To by ses divil. Neletíš služebně, kde se o tebe stará celá organizace. Předpokládejme tedy, že se mi podaří získat stroj. Kdo další poletí? Samozřejmě Bertie, protože to byl jeho nápad. Mohu postrádat Algyho nebo Gingera. Co ty Algy?“

Algy pokrčil rameny. „Nijak zvlášť se mi nechce. Kdyby chtěl být Ginger třetí do party, tak mi to nebude ani v nejmenším vadit.“

„Dobrá. Algy tu může zůstat se mnou a postarat se o věci tady. Vyřídím se šéfem vaše dovolené a pak se podívám po letadle. Potom si můžete sami zařídit, co budete potřebovat. Vezměte si s sebou všechno, co budete potřebovat, potraviny, dostatek vody a tak dále. Asi by se hodilo vzít s sebou také pár věcí, které snad nebudete potřebovat.“

„Co myslíš?“

„Náradí. Náhradní součástky. Příruční lékárničku. Můžete si ji vypůjčit z Gadfly. Sám jsem ji dával dohromady, a tak vím, že tam je všechno, co je třeba.“

„Tu snad potřebovat nebudeme,“ řekl Dizzy.

„Věř mi hochu, když sejdeš z vyšlapané stezky, nikdy nevíš, co budeš potřebovat,“ prohlásil Biggles, když sahal po telefonu. „Vím, o čem mluvím.“

„Dohlédnu, aby vše potřebné bylo na palubě,“ slíbil Ginger.

Kapitola 4

HROZÍ VÁŽNÉ NEBEZPEČÍ

O pět dnů později vešel Biggles do kanceláře zamyšlený a trochu přihrběný. Algy vyskočil znepokojeně ze židle.

„Viděl jsi tohle?“ zeptal se Biggles vážně a podával mu večerník.

„Co se stalo?“

„Poslouchej.“ Biggles přeložil noviny, aby měl před očima zprá-

vu, kterou chtěl Algymu přečíst. „Titulek zní: Záhada zmizelého letadla.“ A pokračoval: „Letadlo, údajně Dakota IV, bylo nalezeno opuštěné na pobřeží Jižní Arábie. Bylo spatřeno patrolujícím letadlem R.A.F. a existuje domněnka, že se jedná o britský stroj s tříčlennou posádkou, který načerpal pohonné látky v Adenu a pak pokračoval do cílového místa, které mělo být údajně v Jižní Africe. Úřady nechápou, jak je možné, že se letadlo odchýlilo tak daleko od svého kursu. Bylo zahájeno letecké pátrání po třech zmizelých mužích. Opuštěné letadlo bylo dopraveno do Adenu pilotem R.A.F. Jestliže pohřešovaní letci nebudou do zítřka nalezeni, pátrání bude odvoláno.“

Biggles hodil noviny Algymu na stůl. „Tak takhle jsme dopadli,“ řekl ponuře.

„Odkud je ta zpráva?“

„Poslal ji dopisovatel Associated Press v Adenu. Je včerejší.“

„To znamená, že pátrání už bylo odvoláno.“

„Předpokládám, že to jsou bohužel oni.“

„Rozhodně. Dakota IV, tříčlenná posádka... i náhoda má své meze. Teď víme, proč už jsme nedostali sebemenší zprávičku od doby, co nám přišel telegram z Adenu, že dorazili. Myslel jsem, že se každou chvíli dozvíme, že už letí zpět.“

„Podnik nebyl asi tak snadným soustem, jak se Dizzy domníval,“ pousmál se smutně Biggles.

„Co se jen mohlo stát?“

„Letadlo bylo v pořádku. Jinak by se nedostali k cíli. Něco se muselo stát, když tam dorazili,“ usuzoval Biggles.

„Nic mě nenapadá,“ pokrčil Algy rameny.

„Nejsnadnější odpověď je, že se dostali do konfliktu s nějakými Araby. To by vysvětlovalo, že jsou pohřešováni všichni. Kdyby se byl jeden z nich někam zřítil, nebo se mu přihodilo něco podobného, ostatní by ho byli okamžitě dopravili letadlem zpět do Adenu.“

„Co budeme dělat?“

„Jenom my víme, kam se přesně vydali a co skutečně podnikali. Musíme se tam vypravit a podívat se po nich.“

„A co ty řeči o cestě do Jižní Afriky?“

„To byla falešná stopa. Museli ohlásit, kam míří, když opouštěli Aden, ale ze zcela pochopitelných důvodů nechtěli říci nic o tom, že poletí podél pobřeží k Ophiru. Kdyby to řekli, a vzhledem k tomu, že

to je zakázané území, byli by jim odlet nepovolili.“ Biggles přecházel po místnosti sem a tam. „Neměl jsem jim to nikdy dovolit. Je nejvyšší čas si uvědomit, že tyhle výpravy za poklady vždycky nakonec špatně dopadnou.“

„Budeš o tom muset říct plukovníkovi.“

„Samozřejmě. Udělám to hned. S každou další hodinou klesá naděje, že je najdeme živé.“ Plukovníkova linka byla obsazená. Biggles si vzal večerník. „Zůstaň tady,“ řekl Algymu, když opouštěl místnost.

Plukovník ho přijal s výrazem údivu ve tváři. „Copak se děje?“ zeptal se. „Zdá se, že vás něco trápí.“

„Mám opravdu starosti, pane,“ odpověděl Biggles. „Musím se vám k něčemu přiznat. Než začnu, mohl byste si přečíst tuto zprávu?“ Položil noviny na stůl svého velitele a ukázal mu místo, kde byla informace otištěna.

„A co má být?“ zeptal se plukovník, když zprávu přečetl.

„V tom stroji byli Lissie a Hebblethwaite.“

„Proto jste pro ně požádal o dovolenou?“

„Ano, pane.“

„S čím si to, u čerta, zahrávají?“ Plukovník se zachmuřil. „Cožpak nevěděli, že Adenský protektorát je území, které civilní letadlo nesmí bez zvláštního povolení přeletět?“

„Věděli to, pane. Já také. Přiznávám se, že jsem pochybil, když jsem jim dovolil letět, ale okolnosti byly poněkud specifické.“

„Doufám, že byly opravdu velice specifické, jinak by si to někdo šeredně odskákal,“ řekl plukovník přísně. „Ztratil jste snad rozum?“

„Zdá se mi, že ano, pane. Ale teď jde o to, že nejsou-li mrtví, budou brzy – pokud něco nepodnikneme.“

„Mám to chápat tak, že se tam chcete vydat?“

„Ano, pane.“

„Máte představu, kde by mohli být?“

„Vím, kam měli namířeno a co chtěli podniknout.“

Plukovník se opřel o opěradlo židle a přiložil k sobě špičky prstů. „Bude lepší, když mi to povíte,“ vyzval Bigglese.

„Všechno to začalo před dvěma týdny, kdy za mnou přišel do mé kanceláře major britského letectva Digswell, důstojník, kterého jsem znal z našeho útvaru,“ začal Biggles a vypověděl v kostce, co následovalo.

Plukovník ho tiše vyslechl. „Vypadá to, že jste všechno popletli,“ byla jeho první reakce. „Měl jste nejdřív přijít za mnou, byl bych se pokusil získat pro vás povolení a mohl jste se ujmout té operace sám.“

„To teď vím také, pane, ale vysvětlil jsem vám, proč chtěl Digswell udržet celou věc pod pokličkou. Kdybych letěl, byl bych asi pohřešovaný teď i já, když povážíte, že nejen všichni tři v letadle byli zkušené piloti, ale navíc, že Digswell znal každou píd' území, neboť sloužil v Adenu skoro tři roky. Tak jak se situace vyvinula, domnívám se, že je dobře, že tady zůstal někdo, kdo věděl všechno o celém plánu.“

„Chcete tam tedy letět a zjistit, co se stalo?“

„Ano, pane.“

„Kdy?“

„Čím dříve tím lépe. Raději hned.“

„Jakým letadlem chcete letět?“

„Vyhovoval by nám Proctor.“

„Zamýšlíte vzít s sebou Laceyho?“

„Chtěl bych, pro případ, že bych potřeboval rezervního pilota.“

„Uvědomujete si, že kdyby se cestou nebo později něco přihodilo, budu tu muset odpovídat na řadu nepříjemných otázek?“

„Toho si jsem plně vědom, pane, a velice mě to mrzí. Budu se opravdu snažit, aby se tentokrát nic nepříjemného nepříhodovalo. Kdybych měl jinou možnost, nikdy bych vás do toho nezasvěcoval. Ale jsou ohroženy lidské životy.“

„Proto vás nechám letět. Co ode mne ještě potřebujete?“

„Velmi by nám pomohlo, kdybyste se mohl spojit s Adenem a informovat je, že letecká policie se zapojila do problému s Dakotou. Dále pak, že jsem na cestě a povedu pátrání. Kdyby mi laskavě vyšli vstříc a poskytli veškerou nutnou pomoc. Dakota byla odvezena zpět do Adenu. A tak bych velice ocenil, kdyby mi velící letecký důstojník v Adenu dovolil prohlédnout ji. Snad bych tam našel vysvětlení toho, co se vlastně přihodilo.“

„Jistě,“ souhlasil plukovník. „To zařídím. Máte nějakou představu o tom, co se mohlo stát?“

Biggles zavrtěl hlavou. „Ne, pane. Mohu se jen dohadovat, ale k ničemu konkrétnímu nedocházím. Možná, že došlo k srážce s nepřátelskými Araby nebo s nájezdným kmenem z Jemenu či ze Saudské

Arábie. Jsem si samozřejmě jistý, že naši chlapci by nepoužili zbraní. Snad jen kdyby byla situace opravdu beznadějná. Jestliže by došlo k boji, zůstaly by tam po něm stopy. Našly by se pravděpodobně prázdné nábojnice a také asi průstřely či stopy po kulkách na letadle. Ale zřejmě tam k ničemu takovému nedošlo. Kdyby naše skupina podlehla v boji, jejich těla by tam ležela.“

„Mohli odejít a zabloudit v poušti?“

„Uvažoval jsem o této možnosti, pane, ale neměli důvod jít do pouště, to by znamenalo přejít vrcholky kopců. To, co hledali, bylo níže, blíž k pobřeží. Navíc, neopustili by letadlo nehlídané. Dva by šli a jednoho by nechali na stráži. V případě vážných problémů by muž odlétl zpět do Adenu pro pomoc.“

Plukovník přikývl. „To je rozumná úvaha.“

„Jediné místo, kde můžeme záhadu rozřešit, jde-li to vůbec, je přímo tam. A proto, budete-li, pane, souhlasit, rád bych se tam vypravil.“

„Nezdržte se tam dlouho.“

„Děkuji vám velice, pane. S trochou štěstí bychom měli být zpět za týden.“

„Pošlete mi zprávu, zjistíte-li něco.“

„Rozkaz, pane.“

„Výborně. A teď už byste se měl raději chystat na cestu.“

„Neztratím ani vteřinu, pane.“

Biggles se vrátil do své kanceláře. „Je to O.K.“ oznámil. „Náčelník nic nenamítal. Odlétáme s Proctorem. Okamžitě. Musíme sebou hodit.“

Je snadné si představit, jak vypadaly následující hodiny. Bigglesovi se zdálo, že neletí dost rychle. Už dlouho neměl takové obavy a nebyl tak zneklidněn. Nejen že měl strach o životy svých dvou přátel, ale také mu nebylo příjemné pomýšlení na možné veřejné vyšetřování, kterému by se letecká policie nevyhnula, kdyby pohřešované přátele nenašel. Dorazil do Adenu s očima zarudlýma, unavený z obav o přátele a z dlouhých hodin s kniplem Proctora v rukou. Z hluboka si oddech, když večer druhého dne po tom, co opustili Anglii, dosedl na letiště R.A.F.

Hlásili se s Algym okamžitě u velitele posádky a zjistili, že plukovník dodržel slovo a jsou již očekáváni.

„Nevím, co byste mohli ještě podniknout, o co jsme se už sami nepokusili,“ řekl velitel upřímně.

„Máme určité informace, které nám dávají jistou naději,“ opáčil Biggles. „Budete-li, pane, souhlasit, chtěl bych se podívat na místo, kde byla Dakota nalezena.“

„Vzhledem k tomu, že jsem pověřen vám vyjít ve všem vstříc, souhlasím, ale s podmínkou, že to, co podniknete, až opustíte letiště a Aden, bude naprosto na vaši zodpovědnost. Samozřejmě kdybyste se dostal do nesnází, udělali bychom všechno, abychom vám pomohli, ale zapřísahám vás, pokuste se nevyvolat rozruch. Situace je tu už tak dost explosivní.“

„Ubezpečuji vás, že udělám všechno, co bude v mých silách, abych se vyhnul potížím,“ slíbil Biggles. „Chtěl bych odstartovat brzy ráno, jakmile bude dost světla. Byl bych vám velmi vděčen, kdybyste nám nechal natankovat plnou nádrž. A také bych si nyní rád prohlédl Dakotu, je-li to možné.“

„Jistě. Dám k tomu okamžitě příkaz.“ Důstojník sáhl na zvonek. Seržant, který zřejmě na zazvonění čekal, vstoupil a zasalutoval.

„Zaveďte tyto policejní důstojníky k Dakotě,“ nařídil mu velitel stanice.

Biggles a Algy následovali svého průvodce do hangáru, kde byla Dakota umístěna.

„Nenašli jsme na ní nic porouchaného,“ řekl seržant. „Jestli chcete slyšet můj názor, mohu vám říct, že to je zvláštní.“

„Neptal jsem se vás, seržante, ale máte naprosto pravdu,“ souhlasil Biggles. „Je to velice zvláštní.“

S Algyho pomocí začal důkladnou prohlídku letadla. Skoro hodinu hledali, ale nenašli nic, ani náznak něčeho, co by záhadu mohlo vysvětlit. Začínalo se šerit a již se chystali odejít, když Bigglese ještě něco napadlo. Otevřel nouzovou skříňku, aby zkontroloval její obsah.

„Není tu brašna první pomoci,“ řekl udiveně.

„Opravdu tam není?“

„Není.“

„Ale měla by být.“

„Samozřejmě. Slyšel jsi Gingera, slíbil, že dohlídne, aby ji tam dali.“

„To nevypadá na něho. Něco takového by nikdy nezanedbal.“

Biggles se zamračil. „Nechápu to. Vsadil bych poslední penny, že tam tu brašnu dal, dokonce sám osobně.“

Biggles šel k východu z hangáru a oba se s Algym vrátili k seržantovi. „Byl někdo v Dakotě potom, co jste ji tu zaparkovali?“

„Ne, pane. Mimo mne ovšem.“

„Nic z něho nebylo vyneseno?“

„Ne, pane.“

„Jste si tím naprosto jist?“

„Naprosto, pane. Něco chybí?“

„Ano,“ odpověděl Biggles pomalu. „Částí vybavení letadla byla brašna první pomoci uložená v přihrádce. To je jediné, co chybí. Byla černá a označená červeným křížem.“

„Dávám vám svoje slovo, pane, že v přihrádce nebyla, když sem stroj dopravili. Sám osobně jsem provedl kontrolu inventáře. Zápis má u sebe velící důstojník. Nechci přísahat, že žádný z našich hochů by nikdy nic nešťípнул, ale kabelu první pomoci by jim k ničemu nebyla. Rozkaz zněl, že nikdo k letadlu nesmí a pokud vím, tak ho nikdo neporušil.“

„Jenže teď tam kabelu není.“

„Buď tam nikdy nebyla uložena, pane, nebo ji někdo vzal dřív, než jsme se ujali letadla my,“ řekl seržant.

„Neříkám, že jste ji vzal,“ řekl Biggles. Otočil se k Algymu. „Musel ji vyndat někdo z našich. Pravděpodobně když byl stroj na zemi. Nic nenasvědčuje tomu, že by byla použita v kabině letadla. Kdyby ji potřebovali za letu, člověk by předpokládal, že uvidí na podlaze kousky ob vazů nebo něco podobného.“

„Jestliže ji vyndali ze skřínky, proč ji nevrátili zpět, kam patřila. Přece by ji nenechali povalovat venku.“

Biggles zavrtěl hlavou. „To mě zaráží. Ale stát tady a zírat na letadlo nám nepomůže. Možná, že je ráno najdeme. Raději se půjdeme trochu najíst a najdeme si nocleh.“ Biggles se znovu obrátil na seržanta. „Děkujeme vám za ochotu. Ráno, jakmile bude dost světla, poletíme a podíváme se na místo, kde byl stroj nalezen. Mimochodem, ne tušíte, co se asi mohlo stát?“

„Ne, pane. Pamatuji se na nadporučíka Digswella, tak jak jsem ho znával. Byl vždycky divoký. Všechno co mohl říct je, že nejsou na pobřeží. Naši piloti prohledali každou píd' země a letěli při tom hodně

nízko. Kdyby tam pohřešovaní byli, nemohli je přehlédnout, ať už živé nebo mrtvé. Když byla Dakota objevena, nikdo u ní nebyl. Ani nikde v okolí.“

„Kam mohli jít?“

„Pokud nešli plavat do moře, kde je mohli napadnout žraloci, kterých je tam plno, museli jít do kopců. Jestli to skutečně udělali a ztratili se ve velké poušti na druhé straně, nedoufejte, že je ještě někdy uvidíte. Člověk tam bez spousty vody dlouho nepřežije.“

„Obávám se, že máte pravdu,“ řekl tiše Biggles, když se otočil a odcházel.

Kapitola 5

SAMÉ DOHADY

Ráno byl Bigglesův odlet pozdržen o několik minut leteckým důstojníkem, který se představil jako Smith. Byl ve službě.

„Slyšel jsem,“ poznamenal, „že Digswell byl jedním z posádky na palubě Dakoty.“

„To souhlasí,“ potvrdil Biggles. „Znal jste ho?“

„Velmi dobře. V Iráku jsme byli u stejné eskadry. Proč se sem znovu vypravil?“

Biggles zaváhal. „Řeknu vám to, ale musí to zůstat mezi námi. Když tu byl posádkou, musel nouzově přistát na pobřeží a ztratil něco, čeho si velice vážil. Doufal, že to najde.“

„Když jsem slyšel, že tu je, přišlo mi to podivné.“

„Nechápu proč?“

„Protože to není tak dlouho, co se tu objevil nějaký chlapík a vyptával se na něho.“

Bigglesovo na oko lhostejné chování se rázem změnilo v pronikavý zájem. „Skutečně?“

„Ano. Ten den jsem právě sloužil, a tak přišel za mnou.“

„Co chtěl?“

„Nebylo mi to úplně jasné. Zdálo se, že ho vše, co se týká Dizzyho, velice zajímá, i když jsem mu řekl, že tu Dizzy už není. Chtěl vědět, jak dlouho tu pobyl, kdy a proč odešel od útvaru a tak podobně.“

„Dal jste mu ty informace?“

„Jen co jsem si pamatoval. Nebylo to ostatně ani tajné ani důvěr-

né.“

„Řekl vám, proč se tak o Dizzyho zajímá?“

„Ne. Zmínil se jen, že je Dizzyho starý přítel a chtěl by se s ním spojit. Byl to podivný člověk. Myslím si, že se s ním asi Dizzy seznámil, když tu sloužil.“

Biggles se zachmuřil. „Bylo to před tím, než přiletěla Dakota?“

„Ano. Proto mi přišlo podivné, že Dizzy se tu objevil brzy potom.“

„Jak se ten chlapík jmenoval?“

Smith zapátral v paměti. „Řekl mi své jméno, ale zapomněl jsem ho. Nebyl mi právě sympatický. To si Dizzy nevybral dobře, takového kamaráda. A ještě si vzpomínám, měl malou bradku.“

„Nejmenoval se náhodou Majoli?“ zeptal se Biggles.

„Ano! Kápl jste na to. Znáte ho?“

„Ne, ale slyšel jsem o něm.“

„Rozhodně věděl, co chce. Mluvil anglicky jako vy nebo já. Také arabsky. Slyšel jsem ho hovořit s jedním z našich dělníků.“

„Zmínil se vám, odkud pochází?“

„Jen tak mezi řečí. Prý nedaleko odtud. Pravděpodobně Ethiopec.“

„Byl sám?“

„Pokud vím ano. Mluvil se mnou asi hodinu. Pak se sebral a odešel. Od té doby jsem ho neviděl.“

„Hm,“ řekl Biggles zamyšleně. „Děkuji vám, Smithi, a nashledanou!“

„Nashle,“ rozloučil se přátelsky důstojník a vydal se k letištní budově.

„Co si o tom všem myslíš?“ zeptal se Algy, když kráčeli k Proctoru.

„Vůbec nemám představu, jaký si z toho udělat závěr. Víme, že Majoli se o tuto oblast zajímá, a tak je možné, že se sem prostě vydal. Vypadá to, že by rád zjistil, kde Dizzy tu minci našel. Je to docela pochopitelné, jestliže opravdu píše nějakou knihu, jak Dizzy říkal. Je původem z Etiopie. Je to zajímavé, když vezmeme v úvahu, co nám Dizzy vyprávěl o králi Menelekovi. Pořád v tom nenacházím nic špatného. Nás bude spíše zajímat jen to, že byl tady a vyptával se na Dizzyho ještě před tím, než přiletěla Dakota. Jen si nedovedu vysvětlit,

jak mohl vědět, že se sem Dizzy chystá.“

„To znamená, že neví, že tu teď Dizzy je.“

„S tím bych si nebyl tak jistý. Byl možná v Adenu, když Dakota dorazila. Je možné, že Dizzyho zahlédl nebo se dozvěděl, že Dizzy byl jedním z členů posádky. Také se mohl dočíst v novinách o tom, že našli Dakotu někde na pobřeží opuštěnou a že její posádka udala jako cíl své cesty Jižní Afriku. Jestliže věděl, že Dizzy byl na palubě Dakoty, nemuselo mu trvat dlouho a dal si dvě a dvě dohromady. Ale s tím si nemusíme dělat starosti. Čeká nás teď něco mnohem důležitějšího.“

Algy souhlasil.

„Velitel posádky slíbil, že nám nechá natankovat plné nádrže, ale neuškodí, když si to překontrolujeme,“ řekl Biggles, když docházeli ke stroji. „Podívej se také, jestli jsou lahve s vodou opravdu plné. Až vyjde slunce, bude to úžasná práce.“

„To mi povídej.“

Přestože se v hovoru s Algym Biggles nevracel ke svým starostem, byl pln obav, když odstartoval a obrátil Proctora směrem k vycházejícímu slunci. Měli velmi malou naději, že je posádka Dakoty ještě živa. V tuto dobu byli jejich přátelé na zemi již několik dnů, a i kdyby vyrazili na cestu s lahvemi plnými vody, jistě je měli dávno prázdné. V takovém podnebí byly jejich vyhlídky ty nejhorší. Věděl a tušil, že to ví i Algy, že to, co podnikají, je vlastně jen rutina. Jsou-li ztracení muži mrtví, životu je nevrátí. Co však mohli udělat, jen pro své vlastní uklidnění, bylo zjistit, co se stalo. Ani to nebylo jisté, ale doufali, že se jim to podaří. Kdyby však neuspěli, záhada zmizení jejich přátel by je pronásledovala do konce života.

Dole, po své levici, viděli nyní rozlehlé a pusté vnitrozemí Jižní Arábie. Vyprahlé, nehostinné, bez stopy zeleně. Jediný dobře viditelný rys krajiny bylo pohoří, které se táhlo souběžně s třpytícím se Arabským mořem. Jedinými plavidly na něm byly dvě plachetnice směřující zřejmě k přístavu a poněkud dál pěkná bílá jachta s rozvinutými plachtami, která plula na východ.

Vzduch byl zatím vlhý a příjemný jako mléko, bez poryvů a turbulencí, které se měly objevit, až bude slunce stoupat k zenitu. Před sebou měli krátký let, a tak Biggles nepovažoval za nutné šplhat do výšky. Volil nejkratší cestu k cíli, k nouzové přistávací dráze, vzdálené asi sto mil.

Po půl hodině letu se pod nimi konečně objevila. Byla označena bílým kruhem a na kůlu visel splihle větrný pytel. Na zemi viděli přesně ty orientační body, které jim popsal Dizzy: vyschlé řečiště a balvany, které ležely po kopcích jako lavina.

Biggles místo v stále větších kruzích několikrát přelétl a potom, protože neviděl nikde žádné známky života, šel dolů na přistání. Nevypnul hned motor, ale chvíli popojížděl sem a tam a snažil se najít místo, kde Dakota zastavila. Ale brzy to vzdal. V měkkém písku byly všude stopy pneumatik od letadel z Adenu. Zahlédli však také otisky koňských kopyt. Na jednom místě jich bylo víc a tam Biggles vypnul motor a vylezl z letadla.

„Jisti si být nemůžeme, ale vsadil bych se, že tady Dakota vypnula motory,“ řekl, když prohlížel půdu. „Zdá se mi, že se tu stopy koní sbíhají.“ Pak ukázal na olejové skvrny na písku. „A není to dlouho, co tu stálo nějaké letadlo.“

„Muselo tu být hodně Arabů,“ poznamenal Algy ustaraně. „Nejsem stopař, ale je docela jasné, že sem přišli a vrátili se zpět stejnou cestou. Rád bych věděl, proč sem přijeli a co tu dělali, než zase odjeli.“

Biggles neodpověděl.

„Měly by tu být i stopy podrážek evropských bot.“

„Byly asi zašlapány,“ řekl Biggles.

Hledali dál, ale žádné další stopy nenašli. Nic co by alespoň napovídalo, co se tu přihodilo.

„Vůbec tomu nerozumím,“ řekl opět Biggles. „Kdyby na ně někdo zaútočil, jistě by se bránili, a jestliže by došlo k boji, ležely by tu prázdné nábojnice. Bertie a Ginger jistě měli při sobě zbraně.“

Algy pokrčil bezmocně rameny.

Biggles ukázal na severní horizont lemovaný rozeklanými, pustými kopci, které se nyní jiskřily v žáru nemilosrdného slunce. „Pokud naše skupina nebyla donucena vydat se tím směrem, nevidím žádný rozumný důvod, proč přes ty kopce šplhat. Musí být tudíž někde na této straně. Živí nebo mrtvi. Pokud je ovšem neunesli Arabové. Mohli se s nimi vydat kterýmkoliv směrem a nejspíše by se nezastavili celé dlouhé míle.“

„Myslíš si, že se to přihodilo?“

„Upřímně řečeno ne. Nedává to smysl. Proč by se Arabové měli

zatěžovat zajatci? Zabili by je a jejich těla by tu nechali ležet. Ne, něco tu nesedí. Zkusíme zrekonstruovat, co si myslíme, že se tu nejspíše stalo. Dakota sem přiletěla a přistála. O tom není pochyb. Co by naši kamarádi udělali potom? Kdyby byli okolo Arabové, sotva by opustili letadlo. Ale oni z něho vystoupili, takže ve chvíli, kdy přistáli, pobřeží muselo být prázdné. Co pak? Jistě se tu zbytečně nezdrželi. Vyrazili hned k jeskyni. Čím dříve by ukončili to, kvůli čemu přiletěli, tím dříve by byli na zpáteční cestě domů. Sotva by tu posedávali na slunci.“

„Nedešli by všichni,“ doplnil úvahu Algy. „Přece by tu nenechali letadlo bez dozoru.“

„Ne, jistě ne. I přátelští Arabové, kteří se tu mohli samozřejmě namanout a najít letadlo nehlídané, by mohli mít chuť vzít si z letadla něco lákavého nebo zajímavého. Naprosto s tebou souhlasím. Předpokládejme, že dva se vydali k jeskyni a třetího nechali u letadla. Dizzy by byl jistě jeden z těch dvou. Byl to jeho podnik a věděl, kde jeskyně je. Bertie nebo Ginger by zůstali tady. A co se stalo potom? Jestliže se objevili Arabové, ti dva, kteří vyrazili k jeskyni, je uviděli a vrátili se zpět. Nenechali by třetího samotného v nebezpečné situaci. Kdyby byli Arabové přátelští, tak by vše proběhlo hladce. Ale s nepřátelskými Araby by došlo k boji. Jistě by se nevzdali a nenechali se zajmout.“

Algy zavrtěl hlavou. „Takhle se to neseběhlo. V něčem se mýlíme.“

„Myslím, že máš pravdu,“ souhlasil Biggles. „Tady jsme narazili na velkou neznámou. Musíme se vydat k jeskyni. Je to jediná možnost, jak zjistit, co se přihodilo. Snad poznáme, jestli tam byli.“

„A co s letadlem?“

„Budeme věřit, že nám s ním nikdo neuletí. Bude lepší, když raději zůstaneme spolu. Může se přihodit cokoliv. Konečně nebudeme pryč dlouho. Jak daleko to je – míli?“

„Řekl bych, že asi tak, víc ne.“

„Můžeme si zkrátit cestu. Popojedeme letadlem až na samý okraj přistávací plochy.“

To provedli a Biggles opět vypnul motor. „Vezmeme si s sebou pár lahví vody,“ řekl Algymu. „Ta skaliska budou rozpálenější než samo podsvětí.“

Algy vzal jednu láhev a druhou podal Bigglesovi. Pak vystoupili

z letadla na třpytící se písek a bez dalšího otálení se vydali k jeskyni nebo spíše směrem, o kterém předpokládali, že je správný. Řídili se navršenými kameny, které tvořily jakýsi jazyk vedoucí mírně vzhůru.

Když byli asi v polovině cesty, Biggles se zastavil a zdvihl sirku. „Jdeme správným směrem,“ řekl. „Jeden z nich si zřejmě zapálil cigaretu.“

Došli k úpatí kopce, začali stoupat. Nerovný svah nebyl příkrý, asi ve sklonu čtyřiceti pěti stupňů. Chůze mezi kameny byla však obtížná a jak předvídal Biggles, vedro přímo úmorné. Asi po deseti minutách se dostali na široký pás navátého písku, nepochybně místo, o kterém jim Dizzy vyprávěl. A hned na to se jim potvrdilo, že jsou opravdu na správné stopě. Algy ukázal na odhozený nedopalek cigarety.

„Až sem jistě došli,“ řekl Biggles. „Nedovedu si totiž představit nikoho, kdo by sem šel a kouřil při tom anglickou cigaretu. Tamhle leží první povalený sloup, který Dizzy uviděl. Podívej, přímo před námi. Za ním by měl být další.“

A byl. Šli kousek dál, dívali se po dalších sloupech a pak se zastavili a prohlíželi si prostor před sebou. Nic zvláštního vidět nebylo, jen hromady kamenů různých velikostí a tvarů navršených bez ladu a skladu. O kousek dále, po jejich pravé straně, se pahorek svažoval do nepřítliš prudkého srázu.

„Tady to je,“ řekl Biggles a pokročil rychleji.

„Nevidím žádnou průrvu,“ poznamenal Algy.

„Nějaká tu být musí.“

Pokračovali až ke kraji srázu, ale žádnou trhlinu nebo něco podobného nenašli.

„Asi jsme dorazili na špatné místo,“ řekl Algy. „Problém je v tom, že celá strana toho zpropadeného pahorku vypadá stejně.“

Biggles neodpověděl. Hodně kamenů se ze srázu uvolnilo a ležely rozhozené u úpatí pahorku. Biggles se díval na hromadu, která vypadala, jakoby se utrhla kus stěny.

„Na co se díváš?“ zeptal se Algy zvědavě.

„Na ty kameny. Neleží tu dlouho. To poznáš podle rozdílné barvy jejich hran. Byly vystaveny slunci teprve nedávno. Nejsou ještě zvětralé.“

„Ty si myslíš, že by mohli být pod nimi?“ Algyho hlas byl pouhý

šepot.

„To mám právě na mysli,“ odpověděl Biggles. „Víme, že sem došli, ale nevrátili se. Tady může být odpověď.“

Algy si olízl oschlé rty. Nepromluvil.

„Vzpomínáš si, jak Dizzy jeskyni popisoval?“

„Matně.“

„Osvěžím ti paměť. Když jsem se ho zeptal, proč nešel dovnitř, řekl, že vchod vypadal, jakoby se měl při prvním doteku zřítit.“

„Máš pravdu.“

„Tak si říkám, jestli byli dost opatrní,“ řekl Biggles ponuře.

Kapitola 6

V PASTI

To, co posádka Dakoty podnikla, když letadlo dosedlo u cíle, se téměř vůbec nelišilo od toho, co předpokládal Biggles. Nebylo na tom nic neobyčejného, neboť se chovali přesně tak, jak se dalo očekávat. Krátce řečeno, když si prohlédli okolí, rozhodli se vyrazit k jeskyni, kterou Dizzy žertovně nazýval Ali Babův úkryt. Všichni hořeli samozřejmě zvědavostí, aby konečně viděli, co je v jeskyni ukryto.

„Někdo by tu měl raději zůstat a pohlídat letadlo,“ řekl Ginger.

„To nebude nutné. Budeme pryč jen pár hodin,“ odpověděl Dizzy. „Tudy projde lidská noha sotva jednou za rok.“

„To mi je jedno,“ odporoval Ginger. „Jsem si jistý, že kdyby tu byl Biggles, nenechal by letadlo bez dozoru. Nemyslím, že by ho někdo ukradl, ale kdyby se tu objevili Arabové a nikoho tu nenašli, mohli by letadlo třeba poškodit. A až se vrátíme, nebudeme chtít ztrácet čas tím, že bychom museli kontrolovat, zda je všechno v pořádku.“

„Ginger má pravdu,“ souhlasil Bertie.

„Tak dobře, ať je po vašem,“ ustoupil Dizzy. „V tom případě se musíme rozhodnout, kdo půjde a kdo zůstane. Já bych jít měl, znám cestu.“

„Takže se rozhodne mezi mnou a Gingerem.“ Bertie se otočil ke Gingerovi. „Hodíme si mincí, kdo půjde?“

„O.K.“

Bertie vyndal z kapsy minci a přehodil ji z dlaně do dlaně. Ginger prohrál. „Je to poctivé,“ řekl. „Zůstanu.“

Takže všechno skutečně proběhlo tak, jak Biggles předpokládal, pouze nemohl vědět, který z mužů u letadla zůstal.

„Vyrazíme,“ řekl Dizzy, který teď, když už byli blízko cíle, spěchal uskutečnit to, co mu leželo v hlavě už celé měsíce. „Raději si vezmeme klobouky,“ radil. „Slunce pálí víc, než se zdá a rozhodně si nemůžeme dovolit, aby si někdo z nás uhnal úpal.“

„Máte svítilnu?“ zeptal se Ginger. „Budete ji asi potřebovat.“

„Mám ji v kapse.“

„A co kabelu na ten poklad?“ zakřenil se Ginger.

„Vezmu si tornu,“ řekl Bertie. „Možná, že najdeme něco, co by stálo za to vzít domů. Člověk nikdy neví.“

„Také byste si měli s sebou vzít nějakou vodu,“ radil Ginger.

„Pro lásku boží,“ protestoval Dizzy netrpělivě. „Řekl jsem přece, že budeme zpátky za pár hodin.“

Ginger pokrčil rameny. „Dělej, jak myslíš. Ale rád bych ti něco řekl. Létám s Bigglesem dost dlouho a vím, že by neodešel ani na sto yardů od letadla, v tomhle podnebí, bez láhve vody. Můžete se zdržet. Tak proč riskovat?“

„Asi máš pravdu,“ povzdechl Dizzy otráveně. „O.K. Ať někdo vezme vodu.“

Bertie vlezl do kabiny a vrátil se s dvěma služebními lahvemi a tornou přes rameno. „Vzal jsem také suchary, kdybychom poklad přebírali déle než...“

„Už toho nech a pojd,“ přerušil ho Dizzy a okamžitě vykročil k sluncem rozžhaveným kopcům.

Bertie sotva stihl říct Gingerovi „Na brzkou viděnou, brachu,“ a vyrazil za ním.

Ginger se za nimi díval, dokud z nich nezbyly dvě tečky v tetelícím se rozžhaveném vzduchu. Den sice teprve začínal, ale slunce již rozpalovalo holou a pustou zem. Rozhodl se, že nejlépe bude, když se uchýlí do kabiny letadla. Ale tam začalo být brzy tak dusno, že vylezl opět ven a sedl si na jediné místo, kam sluneční paprsky nepronikly, do stínu, který vrhaly křídla a trup letadla.

Také Dizzy i Bertie záhy pociťovali sálavé vedro, přestože s ním počítali a podle toho se také oblékli. Žhavý písek je pálil na chodidlech i skrze podrážky bot. Chvilími se obraceli, aby se ujistili, že je s letadlem všechno v pořádku. Bylo. Na dlouhé písčité pláži nebylo ani

živáčka.

Jestliže byl písek nepříjemně horký a chůze po něm nebyla nijak zvlášť příjemná, pak lezení přes množství kamenů, ke kterým brzy dorazili, bylo ještě horší.

Nemluvili, oba věděli, že v takových podmínkách je lepší mít ústa zavřená. Po namáhavém výstupu došli k dlouhé římse, asi čtyřicet nebo padesát yardů široké, pokryté vysoko navátým pískem.

„To je ten rakib, o kterém jsem vám říkal,“ řekl trochu zchváceně Dizzy. Na chvíli se zastavili, aby nabrali dech. „Tady jsem dosedl, když jsem vyskočil padákem.“

„Je odtud vidět i přistávací plochu,“ poznamenal Bertie. „Vypadá to, že naše Dakota je v pořádku.“

Dizzy opět vykročil.

„Počkej, nežeň to tak,“ protestoval Bertie. „Nač ten spěch? Nechceš přece, abychom se uštvali hned na začátku. Máme na to celý den.“

Ale Dizzy, poháněný vzrušením, se nezastavil. „Podívej, tady je první sloup, který jsem spatřil,“ volal, když míjeli drážkovaný sloup z poloviny pohřbený v písku. „Támhle, kousek dál, je další.“

Bertie se rozhlížel kolem. „Poslyš, starý brachu, soudě podle otesaných kamenů, které tu všude okolo vidím ležet, muselo tu být kdysi, v dávných dobách, opravdu něco mimořádného. Možná, že máš pravdu. Mohlo to být místo, kde stál Ophir. Co se tu asi mohlo stát. Nejspíš zemětřesení.“

„To je nakonec jedno,“ opáčil Dizzy lehkomyšlně. „Teď mě ruiny nezajímají.“

„Ale stejně to je velice zajímavé. Dovedu si představit, jak ti bylo, když jsi vyskočil padákem, dosedl sem a cítil se jako zpitomělý orel. Dopadnout na skaliska by nebylo nic příjemného. Měl jsi opravdu štěstí.“

„Ale nic veselého na tom nebylo. Přímo proti nám je útes.“

Zastavili se, aby se ještě naposled podívali na Dakotu. V horkém tetelícím se vzduchu připomínala spíše rozšlápnutého brouka než letadlo. Gingera neviděli, ale starosti jim to nedělalo, nečekali, že bude stát na žhavém slunci.

Šli dál a asi po stu yardech uviděli před sebou cíl své námahy: puklinu, vchod do hrobky nebo do jeskyně.

„Tady je to,“ zvolal nadšeně Dizzy. „Vypadá to přesně tak, jak jsem to tehdy viděl.“

Zastavili se u prasklého zdiva vchodu a zkoumali trhlinu.

„Připadá mi, že od té doby, co jsem tu byl, se puklina poněkud rozšířila. Ne, že by to vadilo. Lepší širší než užší,“ řekl Dizzy.

Bertie si nasadil svůj monokl, podíval se na trhlinu a pak výš na šedou skálu, která se nad ní tyčila. Připadalo mu, že je trochu nakloněná. „Hochu, nezdá se mi to ani trochu bezpečné,“ poznamenal kriticky.

„Říkal jsem vám to,“ odpověděl Dizzy a vytáhl z kapsy svítilnu. „To byl jeden z důvodů, proč jsem nešel dovnitř. Ale když uvážíš, že je to tu tak celá tisíciletí, nemyslím, že bychom si s tím měli dělat starosti.“

Z Bertieho výrazu bylo jasné, že není nijak nadšen. „Mně připadá, že by stačil jeden trochu silnější otřes a všechno by se naráz zřítilo.“

„Nebudeme přece s ničím hýbat. Konečně není tu nic, co bychom měli odstranit. Vchod vypadá sice trochu vratký, ale uvnitř je to samá skála. Jen a jen skála. Až tam polezeme, musíme být opatrní, abychom neuvolnili nějaký kámen.“

„Spolehni se, netoužím, aby mi na hlavu spadla hromada šutrů,“ odpověděl Bertie a pokračoval vážně. „Zaráží mě, že si toho místa ještě nikdo nevšiml. Je tak nechráněné, kde kdo ho mohl vidět.“

„Sem nikdo nepřijde.“

„Jak to můžeš vědět?“

„Nedovedu si prostě představit, že by se sem někdo vypravil. Proč by potil krev a plahočil se po skalách? Našel jsem místo jen proto, že jsem na něj náhodou spadl.“

„Všchno mi připadá příliš snadné,“ řekl Bertie nedůvěřivě. „Je to první hledání pokladu, o kterém jsem kdy slyšel, kde se nemusí kopat.“

„Dobrá,“ řekl Dizzy trochu našťavaně. „Jestli nechceš, půjdu tam sám.“

„Otázka není chtít nebo ne, milý brachu. Chci prostě říct, že dřív, než člověk skočí, tak se má podívat kam skáče.“

„A co jsi čekal? Vchod jako do podzemní dráhy? Já tam jdu.“

Dizzy si klekl a podíval se dovnitř. „Všchno je stejné, jako když

jsem to viděl poprvé,“ oznámil nadmíru spokojeně. „Kamenné desky i vysoké nádoby. Klidně teď připustím, že jsem se bál, že by to mohl najít někdo jiný.“

„Dobře, pojďme dovnitř a prohlédneme si to tam.“

Dizzy držel svítilnu před sebou a opatrně lezl dovnitř. Dával pozor, aby se nedotkl drsných rohů kvádrů, které vyčnívaly po obou stranách. Bertie ho následoval a po chvíli stáli oba v jeskyni. Přejeli po stěnách světlem a viděli, že jeskyně je značně prostorná a hluboká. Jejím konce nedohlédli. O zdi byly opřeny kamenné desky a před nimi stály nádoby asi tři stopy vysoké. Na všech byla víka. Stěny byly hladké a strop klenutý.

„To není přírodní jeskyně,“ řekl Bertie. „Vytesali ji do skály nějakými dříví. Pěkná a chladná. Je to pohoda nebýt na tom žhnoucím slunci.“

Dizzy souhlasil. „Teď chápeš, proč jsem si myslel, že jeskyně může být dílo lidských rukou. Uvědomuješ si, že jsme možná první lidé, kteří tu stojí po třech tisíciletích? Pojď, podíváme se, co je v nádobách.“

Dizzy přistoupil k nejbližší a snažil se sundat víko z jejího hrdla. Chvilu trvalo, než se mu to podařilo, ale konečně uspěl a strčil ruku dovnitř. Zřejmě nic nenašel, ruku vytáhl a posvítil si do nádoby.

„Na dně něco je, ale nemohu rozeznat co,“ hlásil. „Muselo to tam ležet velmi dlouho a přilepilo se to ke dnu.“

„Vydlobni to.“

Dizzy to zkusil, ale nic ven nedostal. „Budu to muset zkusit jinak,“ řekl. Obepnul nádobu oběma rukama, otočil ji dnem nahoru a klepl s ní o zem. Na podlaze zůstalo ležet několik předmětů a jakási brašna. Zpuchřelá věkem praskla a vypadla z ní malá hromádka stříbrných mincí.

„Senzace!“ vykřikl Dizzy. „A máme to.“ Začal sbírat mince a dával si je do kapsy.

„To nemusíš,“ řekl Bertie. „Vždyť jsem s sebou vzal tornu.“ Sundal ji z ramene a s lahvemi vody uvnitř ji opřel o stěnu. „Navrhují, abychom složili na hromádku všechno, o čem usoudíme, že to stojí za to vzít domů a pak teprve dali do torny.“

Dizzy prohlížel ostatní věci, které byly v nádobě. Většinou tmavě hnědé předměty, které vypadaly jako kousky starého vyschlého dřeva.

Ať už to bylo cokoliv, rozhodně nepatřily k žádnému pokladu. „Co to je?“ zeptal se zvědavě.

„Připadají mi jako úlomky kostí,“ odpověděl Bertie, když si jich několik prohlédl.

„Vsadil bych se, že to jsou opravdu zbytky kostí,“ prohlásil Dizzy. „Přečetl jsem pár knih o zvycích národa, který tu žil. Narazili jsme na pohřebiště. Nádoby jsou pohřební urny. A kamenné desky by nám pověděly, kdybychom je uměli přečíst, kdo byli ti, kteří byli do nádob uloženi.“

„A peníze tam dali, aby si mrtvý mohl koupit lístek na onen svět.“

„Uhodl jsi,“ usmál se Dizzy. „A jelikož jich zřejmě nepoužil, budeme si za ně moct koupit pár věcí na tomto pozemském světě. Podíváme se, co je v těch ostatních.“ Postoupil k další nádobě v řadě, sundal víko, uchopil ji jako předchozí a uhodil s ní o zem. Ven vypadlo pár předmětů a ve stejnou chvíli zarachotil u vchodu kámen.

Bertie se prudce otočil. „Co to bylo?“

Dizzy se ušklíbl. „Třeba duch toho ubohého chlápka, co jsme ho vysypali z jeho urny.“ Klečel a prohlížel mince, které vypadly. „Tentokrát je to lepší,“ prohlásil s uspokojením. „Podívej se. Zlato! To je paráda. Neměl jsem pravdu, že tu bude poklad?“

„Naprosto.“

„Biggles bude koukat.“ Dizzy chvatně přehrabával mince, skládal k sobě stříbrné a zlaté si dával do kapsy.

„Proč se s tím takhle namáháš?“ zeptal se ho Bertie. „Bylo by přece lepší nejdřív nádoby vyprázdnit a pak všechno v klidu roztřídit.“

„To je dobrý nápad. Nemohu se dočkat, co je v těch ostatních. Třeba najdeme Šalamounovy korunovační klenoty nebo klenotnici královny ze Sáby. Kdo ví?“

„Nenech se, brachu, unášet svou bujnou fantazií. I tak si zatím nevedeme špatně.“

Dizzy sáhl po nádobě o něco větší než ostatní. „Ta musela být vyrobena pro někoho důležitého.“

„Nemluv tolik a vyklop ji,“ řekl Bertie, kterého už pomalu nakažilo Dizzyho nadšení.

Zdvihnout nádobu bylo tentokrát obtížnější. Vzhledem k velikosti byla přirozeně těžší než obě předešlé. Dizzy ji povalil na zem a zkusil

ji kutálet, ale nic z ní nevypadlo. Posvítil si dovnitř. „Něco tam je,“ zamumlal. Sevrhel nádobu v náručí, s námahou ji zvedl a pustil ji na zem. Dopadla celou svou vahou, až se podlaha zachvěla. Nádobu se rozbila na kousky. Zároveň s třeskotem střepů se ozval rachot u vchodu, který trval několik vteřin. Hned nato zmizelo světlo, které před tím puklinou pronikalo dovnitř.

Promluvili až po chvíli. Oba příliš dobře věděli, co se stalo. Svítili si na cestu a šli pomalu k místu, kde byl předtím vchod. Našli jen hromadu zříceného kamení a hlíny, ve které ležely těžké tesané kvádry. Žádná puklina, ani sebemenší záblesk světla.

První promluvil Bertie. Poněkud pozměněným hlasem, protože se snažil mluvit co nejklidněji, řekl: „Uhodil jsi s poslední nádobou trochu moc prudce, starý brachu.“

„Jsem úplný cvok,“ zamumlal Dizzy. Na jeho zahořklém tónu bylo poznat, že si to vyčítá.

„Opravdu to nebylo moc moudré.“

„Moc jsem pospíchal. Byl jsem zvědavý, co v té velké nádobě je.“

„To nám teď nebude moc platné.“

„Nemusíš to rozmazávat, Bertie.“

„Nic nerozmazávám. Jen jsem řekl, co si myslím.“

„Jsme tu pěkně zasypáni,“ řekl Dizzy, když si znovu prohlédl zřícený vchod.

„Naprosto.“

„Co navrhuješ?“

„Zbývá nám jediná věc, brácho, jestli chceme zase spatřit denní světlo,“ odpověděl Bertie.

„Začít se prohrabávat ven.“

„Ano. Uhádl jsi napoprvé.“

Kapitola 7

ZOUFALÉ ÚSILÍ

„Myslíš, že to zvládneme?“ řekl Dizzy po chvilce, jakoby mu teprve došlo, jak hrozná věc se stala.

„Nezbývá nám nic jiného než to zkusit,“ odpověděl Bertie. „Bohužel nemáme ponětí, jak velké množství kamene a hlíny bude třeba

odklidit.“

„Připadalo mi, že toho spadlo hrozně moc. Jakoby klenutý oblouk u vchodu povolil pod tíhou skály, kterou měl podpírat.“

„Jestli máš pravdu, pak si tu chvíli pobudeme. Ale dřív, než si začneme hrát na hraboše, neškodilo by se trochu porozhlédnout a podívat se, jestli tu není jiný východ.“

„Za pokus to stojí,“ souhlasil Dizzy s nadějí. „Ušetřili bychom si moc a moc potu, kdyby tu nějaký byl.“

Po deseti minutách, kdy prozkoumali každou píd' sluje, to vzdali. Velký klenutý sál směřoval přímo do srdce skály, do které byl v dávných dobách vytesán. Nebyla tu žádná postranní chodba, která by poskytovala naději k úniku. Podlaha byla pokryta vysokou vrstvou prachu, který se na ni usazoval zřejmě po celé věky.

„Nedá se nic dělat, brachu,“ řekl Bertie. „Vypadá to špatně.“

Vrátili se k zřícenému kamení, které leželo před jediným možným východem.

„Když se nevrátíme k letadlu, Ginger se přijde podívat, co je s námi,“ řekl Dizzy optimisticky. „Začne odklízet kameny na druhé straně.“

„Jestli pochopí, co se stalo.“

„On určitě.“

„Myslíš? Nikdy tu nebyl, a tak by asi nepoznal, že tu byl vchod. Na to se nemůžeme spoléhat, hochu. Raději bychom měli začít odklízet tu hromadu nepořádku a svinstva. Možná, že to nebude tak hrozné, jak to vypadá. Ještě štěstí, že jsme si s sebou vzali vodu. Ale budeme s ní muset šetřit a se světlem také. Nevydrží věčně.“

Bertie si sundal vestu a dal se do díla. „Měli bychom postupovat metodicky,“ navrhl. „Já budu zdvihát kameny jeden po druhém a podávat ti je dozadu. Ty je budeš za sebou skládat.“

„O.K.“

Dali se do práce. Pokračovali tak celé hodiny. Ani jeden nepromluvil. Zdálo se, že vůbec nepokročili, přestože hromada za Dizzym se stále zvětšovala.

Na celé práci bylo zoufalé, že jakmile udělali malý otvor, spadly dolů další kameny. Nijak tomu nedokázali zabránit.

„Ještě štěstí, že tu je dost prostoru,“ poznamenal Bertie ve chvíli kratičkého oddechu, během kterého si smočili suché zaprášené rty ve

vodě.

„Proč, prosím tě?“

„Když ne nic jiného, tak alespoň že máme dost vzduchu na dýchání. A doufám, že nám nějakou dobu vydrží.“

„Byl bych rád, kdybys na takovéhle věci nemyslel,“ zavrčel Dizzy, když se pustili znovu do práce.

Ani nevěděli, jak dlouho se takhle dřeli. Bylo lepší na to nemyslet, a tak se raději na hodinky nedívali. Teprve později si všimli, že je při té vyčerpávající dřině dokonce zapomněli natáhnout, takže nevěděli, zda je venku noc nebo den. Lampa už jen slabě narudle svítila.

Dizzy byl první, který to začal vzdávat. „Nemá to cenu,“ zamumlal. „Musím si odpočinout. Už nemohu dál. Bolí mě hrozně v zádech.“

„Dobrá. Natáhneme se a dáme si dvacet. To nám neuškodí. Budeme pak čerstvější a dáme se do práce s větší chutí. Zhasni lampu.“

Neměli představu, jak dlouho spali. Byli tak vyčerpaní, že to možná bylo déle, než si jeden či druhý později uvědomovali. Bertie se probudil první. Cítil se opravdu osvěžen a probudil Dizzyho. Oba se trochu napili, každý schroupal jeden suchar a začali zase pracovat.

Čas přestali vnímat. Ruce měli odřené od hrubých kamenů, ale na tom nezáleželo, šlo jim o život. Dizzy už měl za sebou tak velkou kupu kamenů, že museli práci přerušit a přenést část hromady ještě více dozadu.

O hodně později, když Bertie vytáhl uvolněný kámen, prosvítlo mezerou trochu světla.

„Dokázali jsme to,“ zajásal Dizzy. Po nekonečných hodinách tmy on i Bertie mrkali očima, proužek světla jim připadal jako zázrak.

„Teď si můžeme dovolit se napít,“ řekl Bertie.

O pokladu se už ani slovem nezmínili, neměli na něj zřejmě ani pomyslení.

Oba se napili, srkali vodu pomalu, doslova ji vychutnávali.

„Jdeme ven,“ řekl prudce Dizzy. „Chci na denní světlo, na slunce a vůbec.“

Vrátili se k přední stěně jeskyně a vzápětí zjistili, že jejich radost i naděje byly předčasné. Když Bertie sáhl na první kámen, ozval se opět hlomoz uvolněného kamera. Paprsek světla zmizel a oni se znovu ocitli ve tmě.

Dizzy zaklel.

„Nedá se nic dělat,“ řekl Bertie. „Dáme se znovu do díla. Nemá cenu klít. Nemůžeme už být daleko od východu.“

Pokračovali a připadalo jim, že už nosí kameny celé týdny. Svítlna, i když ji používali velmi zřídka, vydávala už jen slabé narudlé světlo. Baterie docházela.

Také lahve s vodou byly skoro prázdné a suchary už dávno dojedli. Oba věděli, že se blíží konec. Každou minutou se cítili slabší a slabší. Vzduchu ubývalo a jejich dech se zrychloval. Pracovali ve stále kratších intervalech a déle odpočívali. To, co člověk vydrží, má své hranice. Má však také vůli k životu a ta ho někdy, za určitých okolností, přenese přes tuto mez lidských možností. A proto se Bertie a Dizzy dřeli a pachtili dál a s vypětím všech sil odstraňovali kámen po kameni.

V jednu chvíli Dizzy klesl na skálu a skryl si tvář v dlaních. „To nikam nevede,“ řekl chraptivě, okoralými rty. „Dojeli jsme.“

Bertie neodpověděl. Pokračoval v práci, zdvihal kusy skály a kladl je za sebe.

Dizzy zůstal chvíli sedět a pak, snad ze studu, se vrátil ke své práci. „Sorry, že jsem odpadl,“ zamumlal.

„Jak dlouho myslíš, že tu jsme?“ zeptal se, když o chvíli později odpočívali.

„Nemám tušení, hochu. Připadá mi to jako celé týdny. Raději budeme dělat dál.“ Bertie se pustil znovu do práce.

„Je mi líto, že jsem tě do toho zatáhl,“ řekl Dizzy.

„Na to nemysli. Není, proč by ses měl omlouvat, starý brachu.“

„Nemohu pochopit, že nám Ginger nepřišel na pomoc,“ řekl Dizzy dost zoufale. Opakoval to snad desetkrát.

„Třeba pracuje na druhé straně závalu, to nemůžeme vědět.“

„Kdyby tam byl, slyšeli bychom, jak odvaluje kameny.“

„To není tak jisté. Nevíme kolik kamení a hlíny mezi námi leží,“ odpověděl Bertie. Klopýtl právě pod tíhou velkého kamene. Cítil se stále slabší, ale nemluvil o tom. Lapal po dechu a pracoval dál.

Dizzy později řekl: „Chtěl bych ti něco říct.“

„Co, starý brachu?“

„Biggles měl zpropadeně pravdu, když říkal, že se mu hledání pokladů nezdá.“

„Samozřejmě, že měl pravdu. Většinou ji má.“

„Je to tak dobré pro blázny.“

„To tedy ano. Ale přišli jsme na to trochu pozdě. No pojď, bude-
me dělat dál. Už tam toho nemůže být moc, pokud se ovšem nezbortil
celý ten zatracený útes.“

„Namáháme se zbytečně.“

„Stejně nemáme jinou možnost. Je pořád lepší pracovat, než sedět
a čekat na zázrak. Další kámen bude třeba poslední. Víš, co se říká?“

„Nevím.“

„Každý kámen vždycky převrat, nikdy ho nenech ležet neotoče-
ný.“

„To má být žert?“

„Ne, je to pravda. Každý kámen, který odstraníme, může být ten,
který sem vpustí trochu světla a čerstvého vzduchu.“ Bertie zavrával
a málem upadl.

Dizzy neodpověděl.

Bertie se otočil a našel Dizzyho ležet na zemi. Nehýbal se a lapal
těžce po dechu.

Bertie několik vteřin váhal. Sám se necítil dobře. Byl u konce sil,
ale zvedl další kámen a pomalu jako náměsíčník ho pustil za sebe.

„Bertie?“ ozval se Dizzy slabým hlasem, jakoby se probíral z
mdloby.

„Co je, brachu.“

„Promiň, že jsem odpadl. Jsem vyřízený.“

Bertie se sehnul poslepu pro další kámen, lampa už dávno přesta-
la svítit. A pak ztuhl.

„Co tam... děláš?“ ozval se Dizzyho hlas ze tmy.

„Neslyšel jsi nic?“

„Ne, nic.“

„Jakoby někdo upustil kámen.“

„A ty jsi to nebyl?“

„Ne, já jsem se ani nepohnul.“

„Chceš říct... že to mohlo být... venku?“ Dizzy se doplazel k
Bertieho nohám.

„Poslouchej!“

Znovu se ozval hluk, skřípot a následoval úder, jakoby něco těž-
kého dopadlo na písek.

„To je on,“ řekl chraptivě Bertie.

„Kdo?“

„Ginger. Slyším, jak tam pracuje.“

Náhle bylo slyšet padat kamení. Objevil se otvor, kterým bylo vidět modrou oblohu. Vzduch a denní světlo pronikly dovnitř a rozjasnily temnotu. Obrys hlavy a ramen zaplnil otvor. Ozvalo se hlasité volání: „Bertie! Jste tam?“

„Hochu, jsme, přišel jsi v poslední chvíli,“ odpověděl Bertie skoro šeptem, víc síly mu už nezbyvalo. „To bude asi Biggles, zní to jako jeho hlas,“ řekl Dizzymu s údivem.

„To není možné.“

„Zůstaňte, kde jste. Odklidíme zbytky kamení a dostaneme vás ven,“ ozval se Bigglesův hlas. Může to chvíli trvat. Tak vydržte. Je tu pořád nebezpečí, že ještě začne padat další kamení.“ Postava zmizela. Za okamžik byla zpátky. „Vezměte si tohle. Myslím, že to potřebujete.“

Biggles podával dovnitř láhev s vodou a oba muži se poprvé od chvíle, co vchod zasypalo kamení, pořádně napili. Voda, svěží vzduch a jistota, že jsou zachráněni, je brzo postavily na nohy.

„Jak se cítíte?“ zeptal se Biggles.

„Jde to.“

„Můžete chodit?“

„Ano. Trochu se nám podlamují nohy, ale to je všechno.“

„O.K. Počkejte, kde jste.“

Biggles s Algym opatrně odstraňovali suť i kameny a otvor se rychle zvětšoval.

„Myslím, že to bude stačit,“ řekl konečně Biggles. „Pojďte ven jeden po druhém a pokuste se nezavadit o postranní stěny. Měly by vydržet, když do nich nevrazíte.“

Bertie pokynul Dizzymu. „Jdi první.“

Dizy se protáhl otvorem. Venku se potácel jako opilý a padl do jemného písku.

Bertie ho následoval a skončil stejně. Rukama si stínil oči před ostrým světlem.

„Na co čeká Ginger?“ zeptal se Biggles.

„Ginger?“

„Ano, Ginger. Co tam ještě dělá?“

„Já nevím, co dělá,“ řekl přihloupě Bertie.

Biggles přistoupil k otvoru a zakřičel dovnitř: „Gingere!“

Jeho volání zůstalo bez odpovědi.

„Hochu, voláš zbytečně,“ vzpamatoval se Bertie. „Není tam.“

„On tam nebyl s vámi?“

„Nebyl, Biggles.“

Biggles byl tak překvapen, že mu poklesla trochu brada.

„Kde tedy je?“

„Nemám nejmenší ponětí.“

„Jak to?“

„Nešel s námi. Nechali jsme ho u letadla, aby ho pohlídal.“

Biggles se podíval na Algyho, jakoby nebyl schopen pochopit, co mu právě Bertie řekl. „Slyšel jsi to? Ginger s nimi není.“

„Když jste se objevili, myslel jsem, že vás sem přivedl on,“ vysvětloval mu Bertie.

„Vůbec jsme ho neviděli.“

Bertie pokračoval: „Vůbec nevíme, proč nám nepřišel na pomoc, když jsme se nevraceli. Byli jsme v té strašné díře neskutečně dlouho. Mám pocit, že jsem celý život nedělal nic jiného, než kopal.“

„To ti věřím.“

„Nechápu, co se s Gingerem mohlo stát. Je Dakota v pořádku?“

„Je.“

„Pořád na startovací ploše?“

„Ne. Je v Adenu.“

„V Adenu. Co tam dělá?“

„R.A.F. ji tam dopravilo, když viděli, že u ní nikdo není.“

„A jak jste se sem dostali vy?“

„Přiletěli jsme z Anglie na Proctoru. Dočetli jsme se v novinách, že našli Dakotu opuštěnou. Dorazili jsme včera večer. Tady to bylo přirozeně první místo, kde jsme vás hledali. Když jsme viděli, že se utrhł kus skalní stěny, domysleli jsme se, co se stalo. Naštěstí pro vás. To vás odnaučí hledat poklady.“

„Alespoň jeden jsme našli,“ vložil se Dizzy.

„Čerta starého jste našli.“

„A co tohle?“ Dizzy sáhl do kapsy a ukázal sbírku zlatých a stříbrných mincí.

Biggles vykulil oči.

„Slušná práce. Zasloužíte si to.“

„Je tam toho mnohem víc. Nepůjdete pro to dovnitř?“

„Já rozhodně ne. Podívej se na ten převis. Oblouk, který stěnu držel, je pryč a všechno může spadnout. Skála je zvětralá a děravá jak kus starého sýra. Dneska jsem se natahal kamení až, až. Vy oba vypadáte, že by vám pořádné jídlo prospělo víc než všechno zlato, které jste našli. Jste schopni chůze?“

„Jakž, takž.“

„Tak vypadneme z téhle výhně. Měli jste tam s sebou nějaké jídlo?“

„Balíček sucharů,“ odpověděl Bertie.

„Tak to jste asi dost vyhladovělí.“

„Raději o tom nemluv,“ Bertie vstal a zapotácel se.

„Musíme se podívat po Gingerovi. Ale bude nejrozumnější dovést vás nejdřív k letadlu. Potřebujete se především najíst. V Proctoru máme železné zásoby. To mi něco připomnělo. Ginger slíbil, že dá do Dakoty lékárničku. Dal ji tam?“

„Ano.“

„Jste si tím jisti?“

„Naprosto. Viděl jsem, jak ji dává do schránky. Proč?“

„Teď tam není.“

„Prosím tě, kdo by něco takového ukradl?“

„Mě se neptej.“

„Ginger ji asi potřeboval.“

„K čemu?“

„Snad nehoda nebo něco podobného.“

„Kdyby měl nehodu, sotva by odešel od letadla,“ poznamenal Biggles trochu sarkasticky. „Ale teď pojd'te. Musíme vás dostat zpět k letadlu.“

Bertie a Dizzy vykročili, ale oba se museli o někoho opírat. Ušli jen pár yardů, když je velký hlomoz přiměl otočit se. Z převisu nad otvorem se utrhł další kus skály a znovu ho zasypal obrovskou hromadou suti.

„Tím je vyřešena otázka, zda se tam vrátit či ne. Alespoň pro tuto chvíli,“ řekl Biggles ponuře.

Všichni postupovali pomalu vpřed a bylo brzy jasné, že cesta k startovací dráze chvíli potrvá.

Algy přišel s návrhem. „Co kdybyste si chvíli odpočinuli. Já zatím dojdou k letadlu a přinesu odtamtud trochu jídla a vodu.“

„Mám lepší nápad,“ odpověděl Biggles. „Nevím, proč už mě to nenapadlo dřív. Místo abychom se všichni snažili vtěsnat se do Proctoru, může s ním Algy odletět do Adenu a říci veliteli stanice, že dva z pohřešovaných jsme již našli a potřebujeme Dakotu, abychom pokračovali v pátrání po třetím. Jednoduše řečeno, vrať se jak nejrychleji to půjde s Dakotou. Přivez nějaké dobré jídlo a jednu nebo raději dvě termosky čaje nebo kávy.“

„Co mám říct náčelníkovi stanice? Jistě se mě zeptá, co se přihodilo.“

„Řekni mu pravdu. Pověz mu, že Bertie a Dizzy prozkoumávali jakousi zříceninu, když se vchod do ní zhroutil a oni zůstali zasypáni uvnitř.“

Algy ukázal na moře, kde křižovala nedaleko břehu jachta. „To je ta loď, kterou jsme viděli cestou sem. Jistě mají na palubě vysílačku. Neměl bych se pokusit se s nimi spojit a zeptat se, zda by nám nemohli poskytnout něco k snědku? Naše železná zásoba není právě pestrá.“

„Ne. Dřív, než bys to vyřídil, dostaneš se do Adenu a zpátky. Zbývají ti dvě nebo tři hodiny denního světla. Stejně tu potřebuji velký stroj. A když už mluvíme o jídle, vyndej z Proctora ty dobroty a vodu, které tam máme.“ Biggles se usmál vesele na Bertieho. „Nedoufej, že budeš mít vejce se slaninou. Vzali jsme s sebou jen sušené potraviny, obrousíš si na nich zuby. Upaluj, Algy.“

„O.K.“ Algy vyrazil a rychlým tempem pokračoval dolů k přistávací ploše.

Ostatní ho pomalu následovali. „Nespěchejte,“ řekl Biggles. „Můžete dopít vodu z mojí lahve, snad vám to pomůže.“

„Díky. Nedovedu si vůbec představit, co se mohlo stát Gingerovi,“ řekl Bertie, když se na chvíli opět zastavili. „Dakota stála na přistávací ploše ještě chvíli před tím, než nás to zasypalo. Viděl jsem ji. Jseš si jistý, že se za námi nevydal? Mohl se ztratit nebo vážně zranit.“

„Jak by se mohl ztratit?“ odpověděl Biggles. „Objevíli jsme vás tu docela snadno. Kdyby se zranil, našli bychom ho cestou nahoru.“

„Leží mi v hlavě lékárnička, která chybí,“ řekl Bertie. „Kdyby ji Ginger k něčemu potřeboval, vrátil by ji potom na místo.“

„Musíme počkat, až ho najdeme, dřív se odpověď nedozvíme,“

odpověděl Biggles vážně.

Kapitola 8

NOVÉ POTÍŽE

Biggles s Bertiem a Dizzym sestupovali pomalu k startovací dráze. Biggles jim oběma pomáhal přejít obtížná místa. Daleko před sebou viděli spěchajícího Algyho, ale věděli, že se vším, co musí zařídit, se nedostane zpátky z Adenu s Dakotou dřív jak za dvě hodiny. Na svahu nebyl žádný stín, a tak neměli valnou chuť se posadit k odpočinku. Nicméně čas od času se zastavit museli. Přestože ani Bertie ani Dizzy nebyli zraněni, byli velice zesláblí. Oba byli pohublí a žertovali o tom. Biggles jim však připomenul, že není čemu se smát. Kdyby si nevšiml v novinách článku o opuštěné Dakotě, byli by s největší pravděpodobností, pořád ještě v jeskyni. Ale to málo, co si povídali, se především točilo kolem Gingerova záhadného zmizení.

Viděli, jak Algy došel k Proctoru, že klade nějaké věci na písek, čímž je přikrývá a zatěžuje pokryté místo malou hromádkou kamenů. Pak vylezl do kokpitu. Nastartoval motor a za letadlem se zvířil oblak písku. Vzlétl a zamířil na západ. Přistávací plocha zůstala bezúspěšně opuštěná. Na obzoru viděli pouze malou jachtu, které si všimli již před tím. Byla poháněna motorem, do plachet se neopíral sebemenší vánek. Blížila se ke břehu, ale ani Biggles, ani Bertie, natož Dizzy, nepřemýšleli, kam má namířeno. Všichni se strachovali o Gingera.

Moře bylo sotva půl míle vzdálené od startovací dráhy. Bigglese napadlo, že se šel Ginger možná vykoupat a utopil se. Ale pak tu myšlenku zavrhl jako příliš nepravděpodobnou.

Došli k místu, kde stál před tím Proctor. Biggles odstranil plachtu, která přikrývala jídlo a pití, které tam Algy zanechal. Nejdůležitější byly dvě lahve plné vody. Voda byla samozřejmě zteplalá, ale jak poznamenal Bertie, byla mokrá a to bylo to nejdůležitější. Byly tam dva balíčky sucharů, konzerva hovězího i s otvínákem, tabulka čokolády, hodně rozměklá, několik žvýkaček a tři pomeranče.

Pouhý pohled na tyto věci měl na Bertieho a Dizzyho blahodárný vliv. Jediný problém byl, že nikde nebyl žádný stín, a tak si museli k jídlu sednout na slunci. Biggles zkoušel nad nimi držet plachtu, ale brzy ho to unavilo a položil ji na hlavu Bertiemu a Dizzymu, aby je

alespoň trochu chránila před prudkým žářem.

Zatím co jedl, Dizzy vyhrabal v písku jamku.

„Proč to děláš?“ zeptal se Biggles zvědavě. „Nenahrabal ses už dost?“

„Ty mince v kapse mě dost tíží, a tak je tu mohu docela dobře schovat, než Dakota přiletí.“ A hned svůj záměr uskutečnil.

„Nezapomeň, kam jsi je dal.“

„Neměj obavy. Nezapomenu.“

Biggles se podíval na některé mince. „Velmi pěkné,“ poznamenal. „Máš alespoň něco za tu námahu. Byly tam ještě nějaké?“

„Ano. Sotva jsme začali, vchod se zřítíl a my jsme přestali myslet na všechno ostatní.“ Dizzy popsal podrobněji, co našli v nádobách, a vysvětlil, jak jeho vlastní vinou došlo k sesuvu. „Myslím, že jsem to pěkně zvorál,“ uzavřel smutně. Zahrnul mince pískem a místo označil několika menšími kameny.

Potom se hovor vrátil ke Gingerovi. Biggles se nesnažil skrývat před ostatními, že velmi pochybuje, zda ho ještě někdy spatří. „Nemůžeme si nic namlouvat,“ řekl. „Přeletěli jsme celou oblast, kam se až dá dojít. Kdyby ještě stál na nohou, byli bychom ho viděli. Jistě by si všiml letadla a mával by nám. Jestliže už nemohl jít dál a upadl, pak v tomhle horku a bez vody už neměl sílu se zvednout.“

„Jak víš, že neměl vodu?“ zeptal se Dizzy.

„Spočítal jsem lahve s vodou v Dakotě. Jediné dvě, které scházely, jste vzali s sebou k jeskyni. Že by opouštěl letadlo bez vody? To přesahuje moje chápání.“

„Není blázen, něco takového by neudělal,“ prohlásil Bertie.

„Souhlasím a v tom vidím jedinou naději, že ho opět uvidíme. Až se Algy vrátí, budeme po něm znovu pátrat z letadla. Ale pochybuji, že ho najdeme. Mám pocit, že naše jediná šance znovu ho spatřit je, že bude přiveden zpět. Ale upřímně řečeno ani v to moc nedoufám.“

„Co míníš, brachu, tím že bude přiveden zpět?“

„Zkus se na to podívat takhle. Jak znám Gingera, jsem čím dál tím víc přesvědčen, že pokud zde zůstal, aby hlídal letadlo, opustil ho jenom pod nátlakem. To znamená, že mohl být unesen.“

„Kdo by ho unesl?“

„Například Arabové. Podle stop kopyt víme, že tu byli.“

Dizzy zavrtěl hlavou. „Ti by ho neodvlekli. Kdyby byli přátelští,

nechali by ho na pokoji. V opačném případě by ho zabili. Víš, že to tu znám. Arabové patří mezi nejpohostinnější národy na světě. Pokud jsou přátelsky naladěni. Nejsou-li – pak je to ovšem zlé. Vražda pro ně nic neznamena. Mám vám říct co si myslím?“

„Mluv.“

„Araby z toho vypuť a pokus se uvažovat jinak. Zanechali jsme ho tady. Když jsme se nevraceli, začal být znepokojený. Večer už měl opravdu strach, co s námi je a bylo mu jasné, že se muselo něco přihodit. Měl dvě možnosti. Za prvé mohl vzlétnout a pokusit se nás najít. Jelikož jsme byli v jeskyni, a zasypaní, nemohl nás vidět. Takže se vrátil, přistál na stejném místě a vypravil se nás hledat pěšky. Nevrátil se. Proč? Protože tou dobou už byla tma. Zabloudil, šel dolů po špatné straně kopce a skončil v poušti. Tak to vidím já. Jestliže se mnou nesouhlasíte, řekněte mi, co jiného mohl podniknout.“

„To je rozumná úvaha,“ musel připustit Biggles.

„Uvažte, že se to nestalo včera,“ pokračoval Dizzy. „Stalo se to v úterý, ten den, kdy jsme sem dorazili. Do Adenu jsme přiletěli v pondělí a odstartovali časně následující den.“

„V Adenu mi řekli, že hlídka R.A.F. zpozorovala letadlo poprvé v úterý pozdě odpoledne,“ řekl Biggles. „Nepřistála, ale pokud mohl pilot usoudit, nikdo u letadla nebyl. Následující den poslali letadlo, aby tam přistálo. Dakota stála na stejném místě a bez posádky. Věděli, že to je Dakota, která před tím přistála v Adenu na cestě do Jižní Afriky, a úřady v Adenu zpozorněly. Mají dost práce udržet v této oblasti klid a měli pochopitelně obavu, aby se o opuštěnou Dakotu nezačala zajímat nějaká loupeživá banda Arabů. A tak s ní odletěli zpět do Adenu.“

Bertie si vyčistil monokl a opět nasadil. „Já to vzdávám. Celá ta zatracená věc mě už úplně vyčerpala.“ Podíval se směrem k moři, jakoby tam hledal uklidnění. Náhle však vyskočil a řekl překvapeně: „Podívejte se!“

„Co se děje?“

„Čtyři muži z jachty veslují ke břehu v malém člunu.“

Biggles se otočil. Všichni se dívali na blížící se člun. Muži dorazili ke břehu a člun vytáhli. Jeden z nich zamával někomu na jachtě, která spustila kotvu asi dvě stě yardů od břehu. Celá skupina se pak vydala k přistávací ploše.

„Vypadá to, že jdou sem,“ poznamenal Bertie. „Asi by rádi věděli, proč tu jsme.“

„Třeba nás pokládají za trosečníky,“ uvažoval Biggles. „Z jachty jistě dalekohledem poznali, že jsme běloši. Třeba se s nimi Algy nakonec přece jen spojil.“

Muži se přiblížili a Dizzy zvolal udiveně: „Ale ne, ten chlapík s bradkou je přece ten, se kterým jsem hovořil v Britském muzeu.“

„A co jsi mu ukázal minci?“

„Ano.“

„Majoli.“

„Jistě. To je ale náhoda.“

„Neříkal bych tomu náhoda,“ poznamenal Biggles suše. „Víš, že byl v Adenu a vyptával se tam na tebe?“

Dizzy byl zřejmě velice překvapený. „Jen jestli to je pravda.“

„Řekli mi to.“

„Co si myslíš, že tu pohledává? Neříkej mi, že měl tu drzost mě sledovat.“

„Přesně tak mi to připadá. Tahle banda, co se k nám blíží, nevypadá pěkně. Já bych nevěřil ani jednomu z nich. Vypadají, jakoby je Majoli posbíral v putykách v Suezu nebo v Port Saidu.“

„Možná, že hledá materiál pro knihu, kterou píše,“ uvažoval Dizzy.

„I to je možné. Ale řekl bych, že hledá něco konkrétnějšího.“

„Co například?“

„Tebe nebo místo, kde jsi tu minci našel.“

„Ale nemůže přece vědět, že jsem tady.“

„Proč ne? Byl možná v Adenu, když jste dorazili. Příběh Dakoty nalezené na pobřeží se dostal do anglických novin a v takovém semeništi drbů, jako je Aden, o tom musel vědět každý. Viděl jsem jachtu dnes ráno, když jsme letěli podél pobřeží a nepochybuji, že muži na její palubě viděli Proctora. Pak si všimli, že s ním Algy odletěl. Jistě sledovali, že letí zpět do Adenu. Dalekohledem nás pozorovali, jak tu sedíme, a tak se vydali sem, aby vypátrali, co tu děláme. Třeba nás i viděli scházet dolů ze srázu od jeskyně.“

Jestliže ano, pak to zcela jistě podráždilo zvědavost pana Majoliho, který se možná zajímá o tuto část světa víc, než vůbec v Britském muzeu připustil. Ale už je tu máme. Dávej si pozor na jazyk, Dizzy.“

„Pan Majoli! Copak vás sem přivádí?“ řekl Dizzy bodře, když čtyři muži dorazili.

Majoli odpověděl bez známky úsměvu. „To bych se vás mohl zeptat já. Co tu děláte? Hledáte další mince?“

„Člověk nikdy neví. Kde je jedna, může jich být i víc.“

„Kde jste našel tu, kterou jste mi ukázal?“

Biggles se vložil do hovoru. „Proč by vám to měl říkat?“

Zachmuřený Majoli se podíval na Dizzyho a ukázal palcem na Bigglese. „Kdo je ten člověk?“

„Přítel.“

„Co jste dělali na kopci? Pozorovali jsme vás z jachty.“

Biggles se opět ozval. „Čí je to jachta?“

„Patří jednomu mému příbuznému.“

„Proč jste se vydali na břeh v tomhle úmorném vedru? Na moři je jistě mnohem příjemněji.“

„Chceme se tu porozhlédnout. Pan Digswell ví, že se zajímám o archeologii,“ odpověděl Majoli chladně a pokračoval: „Chcete se tu zdržet?“

„Máte snad pocit, že bychom chtěli zůstat?“ podivil se Biggles.

„Poslali jste pryč vaše letadlo. Viděli jsme ho odlétat.“

„Přiletí zpátky,“ vysvětlil mu Biggles. „Letělo pouze doplnit potraviny a vodu.“

„Takže tu zůstanete?“

„Máme to v úmyslu.“

„Proč?“

„Rád vám to povím, když vás to tolik zajímá,“ řekl s jistou dávkou ironie Biggles. „Jeden z naší skupiny se ztratil a chystáme se ho hledat.“

Na Majolim bylo vidět, že tomu nevěří. Odvedl své společníky stranou a tiše se s nimi radil. Když skončili, vydal se s nimi do svahu, směrem k místu, kde viděl Bigglese a jeho přátele sestupovat dolů.

Biggles se za nimi díval a řekl Dizzymu: „Tak se mi zdá, že ses v Britském muzeu nějak rozpovídal.“

„Majolimu jsem toho moc nepověděl. Řekl jsem ti přece, že se mi nelíbil.“

„Svěřil jsi asi víc kurátorovi.“

„Něco jsem mu řekl. Musel jsem, když jsem se chtěl něco dozvě-

dět.“

„Přirozeně. Vsadil bych se, že Majoli to z něho celkem snadno vytáhl. Nebudeme si nic namlouvat. Majoli ví naprosto přesně, proč jsi tady.“

„Je to možné. Ale netuší, co jsem našel.“

„Předpokládá, že jsi něco našel.“

„Proč by si to měl myslet?“

„Není blázen. Podívej se na sebe. Ty i Bertie vypadáte, jako byste kopali celé dny.“

„Nezmínil se o tom.“

„Ani nemusel. Závěr si udělal sám.“

„Řekl jsi mu, že se chystáme někoho hledat.“

„Nevěřil tomu. Je jistě přesvědčen, že jste kopali a našli, co jste hledali. Nevím, co si myslí o tom, že Proctor odletěl do Adenu. Jistě mu to leží v hlavě.“

„Pod tím sesuvem půdy vchod do jeskyně nenajde.“

„Určitě se nevzdá.“

„O.K. Ať dělá, co umí.“

„Dobrá. Necháme ho být. Větší starosti mi dělá Ginger.“

„Nevím, proč se domníváš, že by toho měl Majoli tolik vědět,“ dohadoval se ještě Dizzy.

„Podívej se na to takhle. Ví, že když Dakota opouštěla Aden, byli v ní tři lidé. Bylo to v novinách. Stačilo mu podívat se na tebe a na Bertieho, vidět jak vypadáte, aby snadno uhodl, že jste dva z těch třech. Přemýšlí, kde může být ten třetí.“

„Mohl bys to být ty.“

„To sotva. Vy vypadáte jako dva kameníci z nějakého lomu po šichtě. Na mně je jasně vidět, že jsem teprve dorazil. Stroj, který sem přiletěl první, byla Dakota, velké dvoumotorové letadlo. Majoli není hlupák, ví, že letadlo, které právě odstartovalo, nebyla Dakota. Pochozí, že jsou ve hře dvě letadla a zároveň mu bude jasné, jak jsem se sem dostal. Ale nebude vědět, proč jsem tady. To mu bude vrtat v hlavě. Konečně ať si dělá, co chce. My musíme najít Gingeru.“

„Už jsou nahoře pod rakibem,“ řekl Bertie, který stoupající muže pozoroval. „Co když vylezou ještě výš a najdou sloupy a zbytky starých budov?“

„Začnou kopat,“ řekl Dizzy mrzutě.

„Čím? Holýma rukama?“ zasmál se krátce Biggles. „Nemají s sebou žádné nářadí.“

Biggles vyhlížel Dakotu, která už měla každou chvíli přiletět, když se ozval Bertie: „Měl jsi, brachu, pravdu. Kdepak kopat. Vracejí se. Řekl bych, že mají po čertech naspěch. Vypadá to, že by si s námi chtěli ještě poklábosit, než se tu objeví letadlo. Asi se obávají, že bychom jim mohli uletět.“

„Jeskyni nenašli a na ničem jiném mi nezáleží,“ zamručel Dizzy.

Brzy bylo naprosto jasné, že Majoli a jeho parta nesměřují ke své loďce. Šli rovnou k místu, kde stál Biggles a jeho přátelé. Bylo zřejmé, že jsou rozčilení.

Když dorazili, Majoli vyštěkl: „Našel jste ho!“

„Našli co?“ zeptal se Dizzy nevinně a znělo to docela přirozeně.

„Poklad.“

„Jaký poklad?“

„Nedělejte hloupého. A co je tohle?“

Majoli strčil prudce ruku Dizzymu před obličej. Na jeho otevřeném dlani ležela stříbrná mince.

„Našel jsem ji před chvílí při cestě dolů,“ řekl bezbarvým hlasem.

„Moje mince! To jsem ale lajdák. Musel jsem ji upustit,“ řekl Dizzy. „Ani nevím, jak. Jsem rád, že jste ji našel. Mohu ji dostat zpět?“

„To není ta vaše,“ zavrčel Majoli.

„Co tím myslíte – že není moje?“ divil se Dizzy.

Majoli odpověděl pomalu a každé slovo drtil mezi zuby: „To není ta mince, kterou jste mi ukazoval v Britském muzeu. Našel jste jich víc. Kde jsou?“

Kapitola 9

NEPŘÍJEMNÉ CHVÍLE

Dizzy se díval přihloupě na minci, jakoby nechápal plně dosah toho, co právě slyšel. Pak si uvědomil, co se stalo. Nejspíš mu někde vypadla při krkolomném sestupu z přeplněné kapsy.

Byl to Biggles, kdo odpověděl na Majoliho prudký útok. „Počkejte, pane,“ ohradil se za všechny ostře. „Co se vám přihodilo, že jste tak rozčilený? Přestaňte s námi mluvit tímto tónem. Mince, kterou

vám Digswell ukázal v Britském muzeu, nemusela být nutně jediná, která kdy ležela na písku v Arábii. Ta, kterou jste na svahu našel, tam mohla ležet celá tisíciletí.“ Sám tomu samozřejmě nevěřil. Došel ke stejnému závěru jako Dizzy.

„Tahle tu neležela ani rok, natož celá tisíciletí.“

„Jak to víte?“

„Podívejte se na ni! Kdyby mince ležela venku, její povrch by byl omletý od písku, který by se přes ni hnal.“

„Dobře. Dejme tomu, že máte pravdu. Ale i kdybychom našli celou tunu mincí, což se bohužel nestalo, co to má co společného s vámi?“

„Hodně. Pracuji na průzkumu této oblasti po celá léta, pane“ řekl Majoli pronikavým hlasem.

„Míníte snad hledání pokladů?“

„Vyložte si to, jak chcete!“

„Chcete tím říci, že jste věděl, že tu je poblíž poklad?“

„Tušil jsem, že tu je něco významného.“

„Nechápu, z čeho jste tak mohl usoudit.“

„Ze starých záznamů, které jsem četl ve své rodné zemi, když jsem studoval.“

„V Ethiopii?“

„Ano.“

„Ale vy jste nenašel, co jste hledal. Měl jste prostě smůlu. Co nyní budete dělat, pane Majoli?“ řekl posměšně Biggles.

„Chceme z pokladu podíl,“ prohlásil Majoli drze.

„Houby dostanete! U čerta! Jste vy ale drzý.“

„Donutíme vás!“

„Přestaňte mi vyhrožovat nebo se postarám, aby vás odtud vyhostili. Vsadil bych se, že nemáte povolení k vyloštění.“

„A vy máte?“

„Ano.“

„Řeči,“ zavrčel Majoli. „Jenom řeči.“

Podrážděný rozhovor Bigglese s Majolim byl náhle přerušen hukotem motoru Dakoty, která šla na přistání. Všichni ztichli a pozorovali, jak si sedá na přistávací plochu. Algy k nim doroloval, vypnul motor a s košíkem v ruce seskočil na zem.

„Hromada sendvičů a pár lahví kávy,“ řekl a podával košík Berti-

emu. Pak zřejmě vycítil, že něco není v pořádku a pohlédl na Bigglesse: „Co se tu děje?“ zeptal se.

„Jen malé nedorozumění,“ odpověděl Biggles klidně. „Tady ti pánové trpí utkvělou představou, že jsme našli poklad a chtějí z něho část.“

„Opravdu zajímavé.“

„Odvezl jste poklad do Adenu?“ zeptal se prudce Majoli, jakoby ho ta možnost právě napadla.

„Jaký poklad?“

„Ten, který jste tu našli.“

„Nebuďte směšný,“ vložil se do rozhovoru Biggles. „Myslíte si, že bychom tu ještě byli a opékali se na slunci, kdybychom našli poklad, o kterém tak umíněně hovoříte?“

„Přestaňte si hrát se slovíčky. Máte ho?“

„Ne. A mrzí mě, že ho nemáme.“

„Všichni lžete,“ vykřikl Majoli rozzuřeně a vytáhl pistoli. Bylo vidět, že se jen ztěží ovládá.

„Poslyšte, dejte tu věc pryč dřív, než s tím něco provedete,“ řekl Biggles netrpělivě. „A teď mě poslouchejte. Mám důležitější věc na práci, než tu stát a dohadovat se s vámi. Musím najít přítele a s ubývajícím světlem mi nezbyvá moc času.“

„Tvrdíte, že poklad nemáte?“ chtěl opět vědět Majoli.

„To jsem vám už řekl.“

„Jestliže mluvíte pravdu, nebude vám vadit, když se porozhlédneme ve vašem letadle.“

Biggles pokrčil rameny. „Jestli vás to uspokojí. Vítejte ke všem pokladům.“

Čtyři muži se vysoukali do letadla.

„Jdi s nimi a všechno jim ukaž,“ řekl Biggles Algymu.

Chvilí mlčeli. „Hochu, chci se zeptat, co míníš dělat s těmi neodbytnými loupežníky? Mám pocit, že budou pěkně ostří a nepříjemní, když jim nedáme, co chtějí,“ přerušil mlčení Bertie.

„Možná, že blafují.“

„To není jisté. Majoli má zbraň a můžeš se vsadit, že jeho partáci ji mají také. A klidně ji použijí. Chtějí ten poklad za každou cenu. A moje zkušenost mi napovídá, že nepatří mezi typy, které zůstanou u výhrůžek. Tady jim nic nehrozí, mají tu loď, která by je po špinavě

práci odvezla. A my musíme hledat Gingera.“

„Je to obtížná situace,“ připustil Biggles. „Přestřelku si nemůžeme dovolit. Naopak se jí musíme všemi způsoby vyhnout.“

„Proč nemůžeme použít zbraně?“ zeptal se Dizzy.

„Prosím tě, přemýšlej. Určitě by byli ranění nebo i mrtví a to pravděpodobně na obou stranách. Kdybychom je zastřelili, museli bychom to ohlásit a v Adenu by to rozpoutalo pěkný zmatek. Museli bychom říci celou pravdu a rozhodně by se naše dobrodružství dostalo do novin a možná až do Britského parlamentu. Plukovník by byl odvolán a my potrestáni. Ať raději Majoli získá to, co je v jeskyni. Naším úkolem je najít Gingera. Nebýt toho, že se ztratil, sbalil bych to tady a nechal tu bandu podfukářů, ať dělá, co umí. Ale nemůžeme odtud odletět, dokud nezjistíme, co se stalo s Gingerem. To je přece jasné.“

„Máš naprosto pravdu, starý brachu. Souhlasím s tebou.“

„Možná, že přijdeme na to, jak je přelstít. Klid! Zdá se, že skončili.“

Majoli a jeho společníci vylezli z letadla.

„Spokojeni?“ zeptal se Biggles s neskrývaným sarkasmem.

„Ne.“

„Tak to už je vaše věc. Nebude vám vadit, když se sebereme a odletíme?“

„Neopustíte toto místo, dokud mi neřeknete, kde jste našli ten poklad.“ Všichni čtyři muži vytáhli jako na povel svoje pistole.

Biggles povzdechl. „Proboha. Nechápete, že kdybychom něco našli, poslali bychom to do Adenu v letadle, které jste viděli odstartovat? Už mám těch vašich otázek plné zuby. Jasně jsem vám řekl, že čekáme na jednoho muže z naší skupiny.“

„Kde je?“

„To bych rád věděl. Kdyby se objevil, už byste nás neviděl. Zůstal by za námi jen oblak prachu.“

„Proč se vrátilo jiné letadlo?“ ptal se neodbytně Majoli a prstem ukazoval na Dakotu.

„Prostě jsem chtěl větší stroj.“

„Z jakého důvodu? Abyste mohl naložit poklad?“

„Ne, abych mohl vzít na palubu více cestujících. Stroj, který jste tu spatřil před tím, byl Proctor, což je třísedadlové letadlo. A jak vidí-

te, jsme tu teď čtyři a doufám, že přibude další. Přejete si vědět ještě něco?“ Biggles ztrácel trpělivost.

„Ano! Kam jste ukryli poklad?“

„A jestliže odmítnu vám to říct – za předpokladu, že jsem ho někde dal?“

„Tak vás všechny postřelíme.“ Majoli pozvedl pistoli.

„To by nebylo moc chytré. Postrádali by nás.“

„A... až by vás našli, tak by zjistili, proč jste se nevrátili.“

„Jak to chcete provést?“

Majoli se zašklebil. „Naházíme vás do letadla a zapálíme ho. Bude to vypadat jako další nešťastná havárie.“

„Máte skutečně roztomilé nápady. To musím přiznat.“

Biggles rychle uvažoval. Nechtěl opustit území, dokud nepodniknou další, ještě důkladnější pátrání po Gingerovi. Nepřestal uvažovat o možnosti, že Ginger živý nebo mrtvý leží někde na svahu. Když se Bertie a Dizzy nevrátili k letadlu, Ginger je šel s největší pravděpodobností hledat.

„Tak co mi povíte?“ naléhal Majoli. „Rozmýšlíte se nějak dlouho.“

„Udělám vám návrh a doufám, že ukončíme tohle nesmyslné handrkování,“ odpověděl Biggles klidně. „Půjdu s vámi nahoru a ukážu vám, kde si myslím, že by poklad mohl být. Ale musím vás upozornit, že já jsem ho skutečně nikdy neviděl. Jeden z mých přátel půjde s námi. Ostatní dva musí zůstat u letadla.“

„Proč?“

„Necítí se dobře. Nemohou podniknout tak namáhavý výstup. To přece sám vidíte.“

„Co dělali?“

„Hledali poklad, po kterém tak neúnavně pátráte. A také je vyčerpalo vedro. Musí si odpočinout. Rozhodně odtud neutečou. Ale jedno si chci s vámi vyjasnit. Nedomnívejte se ani v nejmenším, že podnikám tenhle výlet pod vaším nátlakem. Chtěl jsem stejně vylézt sráz ještě jednou a mohu to tedy udělat právě teď.“

„Proč chcete nahoru?“

Biggles povzdechl. „Musím vám říkat všechno dvakrát? Ztratil se mi přítel. Předpokládám, že se vydal po srázu nahoru. Jestliže tomu tak bylo, pak buď zabloudil, nebo měl nehodu. Tak či onak je už nej-

spíše mrtev. Chci najít jeho tělo.“

„Nic na mně nezkoušejte.“

„To nemám v úmyslu. Konečně, mohl jsem vás před pěti minutami zastřelit.“

„Čím?“

„Tímhle.“ Biggles ukázal svou pistoli.

Majoli byl na krátký okamžik vyveden z míry. „Dejte mi ji.“

„Zkuste mi ji vzít. Vsaďím se, že střílím rychleji než vy.“

„Moji přátelé by vás dostali.“

„To by vám moc nepomohlo, nemyslíte? Uvědomte si, že když nás zastřelíte, v životě ten poklad nenajdete.“

„Takže víte kde je?“

„Řekněme, že přibližně.“

„Viděl jste ho?“

„Už jsem vám řekl, že ne.“

Majoli poodstoupil a tiše se domlouval se svými společníky. „Dobře. Souhlasím.“

„Je vám jasné, že při výstupu chceme především najít našeho přítele a budeme pátrat mezi skalisky.“

„Dobrá,“ zavrčel Majoli. „Ale ať vám to netrvá moc dlouho. Nechceme strávit na kopci celou noc.“

„Ani já to nemám v úmyslu,“ opáčil Biggles chladně. Obrátil se k Bertiemu a Dizzymu. „Vy dva tu zůstanete pro případ, že by se Ginger vrátil. Radím vám, vyspěte se v kabině. Potřebujete to.“ Pak se obrátil k Majolimu: „O.K. Jestli chcete, můžeme vyrazit.“

„Jděte před námi, chceme vás mít na očích,“ nařídil Majoli suverénně.

Biggles nic nenamítal. „Mně se to hodí. Můžete si dát pistole klidně do pouzdra. Nebudete je potřebovat.“ „Máte strach, že bychom vás mohli zastřelit?“

„Z toho, jak zacházíte se zbraní, mám spíš obavy, že byste se mohl omylem zastřelit sám. A měli bychom zbytečnou práci navíc, vykopat pro vás jámu, do které bychom vás uložili,“ opáčil Biggles.

Kapitola 10

NAHORU A DOLŮ PO SRÁZU

Podruhé ten den se Biggles a Algy plahočili znavení přes drsný písek k lety vyběleným skaliskům. Biggles nejednal pod nátlakem. Kdyby nechtěl jít, nešel by. Jak řekl, měl v úmyslu pátrat znovu po Gingerovi. Šplhali po srázu a podnikali krátké odbočky, aby prozkoumali nebezpečné úseky, na kterých se mohl Ginger zranit. Nic si nenamlouvali. Jestliže se něco takového stalo, nemělo smysl doufat, že je ještě naživu. Bylo to smutné a Biggles řekl pár ostrých slov na účet všech hledačů pokladů.

Majoli a jeho společníci je pozorně sledovali, ale nenásledovali je, zřejmě netoužili šplhat víc, než bylo třeba.

„Co budeme dělat, až dorazíme nahoru?“ zeptal se Algy tiše, při jedné z těch příležitostí, kdy byli z doslechu.

„Ještě nevím.“

„Chceš jim ukázat jeskyni?“

„Možná ano.“

„To je stejné, jako bys jim vydal poklad.“

„Pochybuji. Pořádně jsem si to místo prohlédl. Vchod do jeskyně zatarasily tuny kamení a stačilo by se jich jen dotknout a spadly by další. Nešel bych blíž ani za všechno zlato v Anglické bance. Jestli chtějí takové riziko podstoupit, je to jejich věc. Dnes už toho moc neudělají. Odstranit rukama tolik balvanů, aby se dostali dovnitř, by chvíli trvalo.“

„Mimochodem, přemýšlel jsi o tom, komu nález v jeskyni skutečně patří?“

„Opravdu nevím. V podstatě by si na poklad mohl dělat nárok kterýkoliv z arabských států, Jemen, Saudská Arábie a i ostatní. Stejně tak Izrael. Bude také záležet na tom, komu prapůvodně poklad náležel.“

„Je možné to vůbec určit?“

„Snad podle portrétů na mincích. Ale i to může být sporné. Mince mohly být ukradeny nebo jich bylo použito k zaplacení nějakého dluhu.“

„Připadalo mi, že na mincích, které Dizzy našel, byly různé por-

tréty.“

„Přirozeně. Stává se, že některý poklad obsahuje cennosti z dob celé řady vládců.“ Biggles se zamyslel. „Řekl bych, že to je případ, kdy po tak dlouhém časovém odstupu mince patří nálezci. Ovšem zájem o tak neobyčejný objev, vzhledem k jeho historickému významu, bude jistě mezinárodní.“

„Měli bychom se Majolimu ztratit, až se setmí,“ změnil Algy téma.

„Nijak by nám to nepomohlo. Zůstanu tu, dokud nezjistím, co se stalo s Gingerem. I když, upřímně řečeno, nemáme velkou naději, že ho najdeme živého.“

„Moc mluvíte,“ okřikl je Majoli. „Musíme se pohnout, jinak bude tma, než tam dojdeme.“

„Dobře, dobře. Už jdeme,“ odpověděl Biggles podrážděně. „Kvůli vám si nezlomíme vaz. Stejně se marně šplháte, Majoli. Jestli si myslíte, že půjdete zpátky s pytlek zlata na zádech, připravte se na zklamání.“

Majoli neodpověděl.

Všichni stoupali nahoru a hledali nejschůdnější cestu mezi kameny rozpálenými sluncem. Biggles a Algy pátrali dál po Gingerovi, chvílemi volali jeho jméno, ale bezúspěšně.

Na pískem pokrytý rakib dorazili, když slunce již pomalu mizelo za obzorem a zalévalo krajinu oranžovým světlem.

„Jsme na místě,“ řekl Biggles Majolimu ironicky. „Prosím, poslužte si.“

Majoli šel opatrně dopředu a rozhlížel se.

„Kdysi tu zřejmě bývalo velké město,“ řekl vzrušeně, když dorazil k prvnímu sloupu ležícímu v písku.

„Kousek dál je další sloup a několik ručně opracovaných kamenů. A pod pískem je asi hodně ruin, kdybyste měli chuť kopat.“

„Kde jste našli poklad? Mluvte konečně to, co chci slyšet!“ rozčiloval se Majoli.

Biggles ukázal na místo, kde se zřítíl svah. „Tam.“

„Máte nás za blázny?“ zeptal se Majoli, když došli k zavalenému vchodu.

„To bych si nedovolil,“ řekl Biggles sarkasticky. A tajuplně se pousmál. „Za tím vším, za tou hromadou kamení je jeskyně.“

„Jak to víte?“ zeptal se ostře Majoli.

„Viděli jsme ji.“

„Kdy?“

„Dnes ráno.“

„Dostali jste se dovnitř?“

„Ne, a měli jsme štěstí, že se nám to nepodařilo.“

„Nerozumím vám.“

„Vysvětlím vám to. V těchto místech byla trhлина, kterou se nám podařilo nahlédnout dovnitř.“ Biggles ukázal na jeden z vyvrácených sloupů. „Zahlédli jsme část jakési jeskyně. Pak se Digswell pokusil šterbinu rozšířit. A výsledek vidíte sám. Všechno se zřítilo. Snažili jsme se ještě kameny a suť odstranit. Ale byla to marná práce.“ Biggles se odmlčel a snažil se rozpoznat, zda-li mu Majoli věří.

„Předpokládám, že vás sem zavedl Digswell.“

„Ano. Ocitl se tu před léty zcela náhodou. A zde také našel minci, kterou vám ukazoval v Britském muzeu.“

„Nešel dovnitř?“

„Ne.“

„Proč ne?“

„Zprvė neměl čas a zadruhé se mu to nezdálo bezpečné. A dobře udělal. Kdyby ho to zavalilo, byl by to jeho konec. A za hromadou kamení by teď byla jeho kostra.“ Bigglesova úvaha Majoliho nijak nedojala.

„Jak se sem vůbec dostal?“

Biggles povzdechl. „Vy se pořád jen vyptáváte. Sloužil u R.A.F. Letěl nad pobřežím a vletěl do habubu. Měl potíže s motorem a musel vyskočit z letadla padákem. A přistál tady. Stroj se roztříštil dole pod kopcem. Jakmile se bouře utišila, přiletělo ho hledat jiné letadlo. Měl přirozeně strach, že ho z letadla neuvidí, a tak utíkal dolů na otevřený prostor. Proto tu nezůstal a o nic dalšího se nepokoušel. Počítal, že se vrátí, ale byl odvelen domů, do Anglie. Dostal se sem teprve před několika dny. Tak a teď víte všechno.“

Majoli se podíval na hromadu hlíny a kamení a na tváři se mu zračilo nelíčené zklamání. Obrátil se ke svým společníkům. „Měli bychom dokázat tu hromadu odstranit,“ prohlásil, ale bez valného přesvědčení.

„Jak?“ zeptal se Biggles.

„Stačilo by trochu dynamitu.“

„Zdá se mi,“ řekl Biggles klidně, „že by výbuch strhl polovinu hory. Sám vidíte, že skály byly vystaveny tak dlouho vlivům povětří, že jsou zvětřelé a drobí se jako piškot. Říkal jsem vám, že stačilo velice málo a skončili jsme dnes ráno pod kupou kamenů. Vrátili jsme se a pak jste přišli vy a začali strkat nos do našich věcí.“

„Tak proto jste mi všechno klidně řekl. Věděl jste, že se nemohu do jeskyně dostat.“

„Samozřejmě,“ připustil Biggles nevzrušeně. „Jistě si nemyslíte, že bych byl takový blázen, abych vám místo ukázal, kdyby tam ležel pytel zlata a jen čekal, až ho někdo odnese.“

Majoli byl zaražený. Ve své bezmocnosti popošel dopředu, uchoopil oběma rukama velký kámen a pokoušel se ho zvednout.

Biggles rychle ustoupil zpět. Několik kamenů se uvolnilo a začalo padat dolů. Majoli tak tak uskočil. „To nemá cenu,“ zamumlal.

„Varoval jsem vás. Koledujete si o malér. To je práce pro celou četu mužů a museli by pracovat velmi opatrně, aby vyčistili vchod do jeskyně – nebo co to vlastně je.“

„Půjdeme zpátky,“ prohlásil Majoli ostře. Podíval se nepřátelsky na Bigglese a Algyho, jakoby o něčem uvažoval. „Zdá se mi, že o tom všem moc víte,“ řekl výhružně.

Ale v této chvíli si ho Biggles nevšímal. Jeho oko zachytilo pohyb trochu dál na srázu. „Někdo nás pozoruje,“ řekl a přihrčil se za velkým balvanem. „Algy, pozor!“

Algy se skryl.

„Někdo tam je, myslím, že nějaký Arab, a míří na nás puškou.“

Majoli vytáhl svou pistoli a řekl podrážděně: „Na takový starý trik by se nenachytalo ani malé dítě.“

Vzápětí se ozval výstřel z pušky. Jeden z Majoliho skupiny vykřikl a belhal se k úkrytu za skálou, kde se už krčil jeho druh.

„Raději šetřete municí,“ zavolal Biggles na Majoliho. „Budete ji potřebovat. Jestli je to Arab, jistě není sám.“

Zatím co se Majoli a jeho společníci znepokojeně dívali směrem, odkud přišel výstřel, řekl Biggles tiše Algymu: „Vypadneme odtud.“

„Kudy?“

„To je jedno, ale prostě dolů.“ Biggles se přehoupl přes okraj rakibu na skaliska pod ním, která ho dobře kryla. Ohlédl se jen, aby se

ujistil, že ho Algy následuje.

„Už přede mnou nikdy nemluv o hledání pokladu,“ řekl podrážděně Biggles, když spěchali společně dolů, klouzali po suti a klopýtali přes kameny.

Ozvaly se dva výstřely, ale kdo je vypálil, přesně nevěděli.

„Mohl po nás střílet ten ďábel Majoli,“ řekl Algy, jak se hnali dopředu.

„To je možné. Viděl jsi přece jeho výraz. Je naprosto šílený. Pospěš si! Musíme se dostat až dolů. Bertie a Dizzy by nám pomohli, kdyby bylo třeba. Jistě výstřely slyšeli.“

„Vidím letadlo, ale je nevidím.“

„Jsou jistě uvnitř.“

Běželi dál, jak nejrychleji mohli. Majoli a jeho společníci jim byli v patách a pod nohama se jim uvolňovaly kameny, které dopadaly až k Bigglesovi a Algymu.

Když už byli skoro dole na písčité půdě, Algy šlápl nešťastně na jeden z kamenů, klopýtl a upadl. Okamžitě vyskočil a sykl bolestí. Dokulhal k Bigglesovi a opřel se o něho.

„Copak se stalo?“ zeptal se Biggles znepokojeně.

„Kotník.“

„Zlomený?“

„Ne, spíše vymknutý.“ Udělal pár kroků, kulhal. „Půjde to,“ řekl. „Můžu jít dál, ale musím se o tebe opřít.“

Biggles se však zastavil a díval se upřeně na písčnou pláň před nimi.

„Raději počkáme, Algy,“ řekl podivným tónem. „Rozhodně nemusíme pospíchat. Viděli nás.“

„Kdo nás viděl?“

„Podívej se, kdo se sem blíží.“

Tryskem se k nim řítila skupina jezdců. Vlající konce turbanů na jejich hlavách nemohly nikoho nechat na pochybách, o koho jde.

„Arabové,“ zamumlal Biggles. Tiše se zasmál. „Před námi Arabové a za námi padouši. Je toho požehnaně.“

„Rozhodně nemůžeme bojovat. Je jich moc,“ řekl tiše Algy.

„Musíme zachovat klid. Konec konců ti chlapíci mohou být přátelští. Jak říkal Dizzy, člověk nikdy neví.“

Nemohli nic podniknout a nezbývalo jim než počkat, až se Ara-

bové přiblíží. Viděli Bertieho a Dizzyho vyskočit z letadla. Zřejmě je probudil divoký pokřik. Viděli, co se děje a zmizeli rychle v letadle. Biggles si dovedl představit jejich zděšení. Divili se, proč Arabové nezamířili přímo k Dakotě, okolo které projeli ve vzdálenosti sotva dvě stě yardů.

„Vypadá to, že jsme v rejži,“ zhodnotil situaci Algy.

„Nerad se opakuji, ale říkal jsem vám všem, že hledání pokladu je ztracená věc.“

„Mám dojem, že máš pravdu.“

„Trochu pozdě, nemyslíš? Já především hrozně lituji, že se nikdy nedozvíme, co se stalo Gingerovi.“

Jezdci se přiblížili.

„Ti chlapíci vypadají poněkud divoce, nezdá se ti?“ poznamenal Biggles.

Kapitola 11

GINGEROVO DILEMA

Po tom, co mu Bertie a Dizzy zmizeli s očí, Ginger se uvelebil co nejpohodlněji na jediném stinném místě v okruhu mnoha mil. To místo byl jedině pod širokými křídly Dakoty. Tak, jak se stín posunoval podle úhlu dopadu slunečních paprsků, přemísťoval se i on. Široko daleko nebylo živé duše, a tak se nemusel ničeho obávat. Byl přesvědčen, že se oba jeho přátelé brzy vrátí, dřív než se horko stane nesnesitelným. Byl přirozeně trochu zklamán, že se nemohl osobně zúčastnit pátrání po pokladu. Ale řekl si, že to je prostě jeho smůla. Utěšoval se tím, že bude-li tam nějaký poklad, jistě ho brzy spatří.

Asi za hodinu, i když nepočítal, že je tak brzy uvidí, začal vyhlížet, zda se již Bertie s Dizzym nevracejí. Když uběhla další hodina a po nich nebylo ani vidu ani slechu, přestože podle Dizzyho měli už být tou dobou zpět, necítil se nijak znepokojen, ale považoval to za dobré znamení. Kdyby v jeskyni nic nebylo, uvažoval, vrátili by se hned zpátky. Jestliže však našli něco opravdu důležitého, s čím musí velice opatrně zacházet a co nelze snadno odnést, bude muset čekat déle.

Po třech hodinách čekání Ginger pocítil první záchvěv úzkosti. Žhnoucí kotouč slunce putoval nyní po modré obloze a jeho paprsky

šlehalo vyprahlou zem. Vzduch se chvěl horkem jako nad ohništěm. Písek se rozpálil a nešlo na něm sedět už ani ve stínu. Opravdu znepokojen se vrátil do kabiny.

Pomalu uběhla další hodina, pak další a další. Slunce se valilo po zenitu a Bertie a Dizzy se stále nevraceli. Odpoledne si už nemohl nic namlouvat. Něco se jim přihodilo, ale netušil co. Jeden z nich mohl mít úraz, ale jistě ne oba, uvažoval. Kdyby se jeden z nich zranil, druhý by se vrátil k letadlu pro pomoc.

Ginger nevěděl, co by měl udělat. Byl opravdu v obtížné situaci. Nechali ho tu, aby hlídal letadlo. Kdyby ho opustil, nedostál by své povinnosti. Zůstane-li u letadla, zatím co Bertie a Dizzy jsou možná v nebezpečí, nebude také jednat správně. Musel se spolehnout na svůj úsudek, ale bylo opravdu obtížné se rozhodnout. V rozčilení přecházel sem a tam, nehledě na nelítostný žár.

Ve čtyři hodiny odpoledne se konečně rozhodl, že bude jednat. Musí zjistit, co se stalo. Letadlo prostě ponechá osudu. Tak jak byl, klobouk posunutý dozadu, aby mu chránil týl před sluncem, vydal se horkem rozpálenou krajinou po rozžhaveném písku a šterku.

Ušel sotva sto yardů, když zvuk po jeho pravici ho přiměl, aby se rychle otočil. K svému zděšení uviděl skupinu jezdců, kteří se k němu blížili divokým cvalem. Byli to zcela jasně Arabové, a když k němu dorazili, obstoupili ho a seskočili s koní, pomyslel si, že nikdy v životě nespatřil divočejší tváře. Bylo jich dvanáct, všichni ozbrojeni až po zuby puškami a dýkami.

Z jejich pochmurného výrazu Ginger usoudil, že nastala jeho poslední chvíle.

Měl sice u sebe v kapse malou pistoli, ale vůbec neuvažoval o tom, že by ji použil. A tak stál, nehýbal se a očekával to nejhorší.

Jeden z nich, zřejmě náčelník, ho chytil za paži. Zdálo se, že velice pospíchá. I na ostatních bylo vidět, že jeli rychle, jejich koně byli pokryti potem.

„Pojďte se mnou,“ řekl muž, který uchopil Gingera za ruku.

Ginger se díval nechápavě do divoké tváře. Cítil mužův dech. „Pojďte se mnou?“ odpověděl jako ozvěna zcela zmaten. „Kam mám jít?“

Jediná odpověď, které se mu dostalo, bylo opět „Pojďte se mnou.“

„Mluvíte anglicky?“ pokoušel se nějakým způsobem řešit situaci Ginger.

„Jen málo. Pojd'te, prosím.“

„Nevím kam,“ řekl již trochu podrážděně Ginger.

„Pojd'te, ukážeme vám. A rychle. Umírá člověk.“

Teď Ginger pochopil. Nebo si myslel, že pochopil. Bertie nebo Dizzy byli poranění a potřebovali pomoc. Arabové nebyli zřejmě nepřátelé. Naopak, někteří měli ve tváři výraz, který byl velmi blízký jakémusi pokusu o úsměv.

Ginger už neváhal. „Půjdu,“ řekl.

„Chvála Alláhovi,“ zvolal náčelník a jeho doprovod opakoval po něm. „Alláh je veliký.“

Předvedli koně. Ginger se vyšplhal do sedla a celá skupina okamžitě vyrazila napříč přes přistávací plochu. Zůstal za nimi jen oblak prachu.

Nezapomeňme, že Ginger nebyl jezdec. Někdy sice při vzácných příležitostech na koni seděl, ale to bylo všechno.

Přilepil se doslova na sedlo. Jeho kůň nepotřeboval vedení. Držel se s ostatními a Ginger se utěšoval tím, že Bertie a Dizzy snad nebudou daleko. Zaráželo ho pouze, že jeli jiným směrem, než vyrazili jeho přátelé za pokladem.

Když dorazili k šedým kopcům, skupina musela zpomalit. Stoupali po úzké, klikaté stezce, která se točila po úbočí kamenitého masívu. Náčelník jel blízko Gingera, občas se na něho usmál, jakoby ho chtěl povzbudit. Ginger to opravdu potřeboval. Měl pocit, že se na hřbetě koně rozpadá na kousky. Vedro bylo strašné, ostrý pach koní i jezdců nedýchatelný a chvílemi mu připadalo, že je to všechno zlý sen.

Když překonali hřeben prudkého svahu a začali sestupovat na druhou stranu, měl srdce až v krku. Teď mu bylo jasné, že určitě nejede za Bertiem a Dizzym. Rozhodně by nedokázali vystoupit tak vysoko a tak daleko od přistávací plochy. Nyní se před nimi rozprostírala vyprahlá kamenitá pláň a koně se dali opět do cvalu. Jejich kopyta už nevířila písek, ale duněla po tvrdém, vyprahlém jílu a odletoval od nich štěrk a drobné kamení.

Ginger si myslel, že ta strašná jízda nikdy neskončí. Byl otláčený od sedla a hrozně si přál, aby už koně zastavili. Slunce zapadlo a ve

světle vycházejícího měsíce bylo všechno ještě neskutečnější.

Když konečně dorazili k cíli, Ginger to už sotva vnímal. Seděl na koni shrbený a byl skoro v bezvědomí. Uslyšel štěkat psy a zvedl hlavu. Byli v jakémsi malém údolí. Náčelník skupiny, se kterou Ginger přijel, vyrazil pokřik, zřejmě aby ohlásil, že dorazili. Projeli mezi řadou malých černých stanů potažených kozí kůží a zastavili před stanem mnohem větším než ostatní. Před ním stál vysoký, statný muž se špičatou černou bradkou, v dlouhé bílé džebelbě. Na hlavě měl *kafieh* (šátek omotaný okolo hlavy) a *agal* (šňůru stočenou ve dvou pruzích), značící jeho vysoké postavení.

Ginger sklouzl z koně. Bylo by správnější říci, že spíše spadl.

Vysoký Arab, který, jak Ginger usoudil, byl šejk, postoupil dopředu a dotkl se srdce a čela na znamení pozdravu.

„Alláh s vámi,“ řekl a pokračoval dokonalou angličtinou. „Jsem šejk Mital ibn Yezzin. Buďte vítáni v mém stanu. Víím, že jsem vám způsobil jisté potíže, ale můj syn, můj jediný syn je nemocen a potřebuje vaši pomoc.

„Ale já nejsem lékař,“ řekl vyděšený Ginger.

„Poslal jsem své muže pro pomoc do Adenu, ale když uviděli bílého muže, přivedli vás sem. Na unavených koních by jim trvalo další tři dny, než by do Adenu dorazili. Nejdříve se však musíte občerstvit.“ Šejk zatleskal.

Arab v bílém dlouhém šatě přinesl kávu v měděné konvici a dva kalíšky. Nalil kávu do jednoho z nich, uklonil se a nabídl ho svému pánu. Šejk mu pokynul, aby prvního obsloužil Gingera.

Ginger přijal kávu vděčně, přestože by dal přednost velké sklenici studené vody. Ale nepovažoval za vhodné se o tom zmiňovat. Konec konců hlavní bylo, že neměli v úmyslu ho zabít. Nedovedl si představit, co si pomyslí ostatní, až se vrátí k letadlu a nenajdou ho tam. A měl další problém. Šejkova syna.

„Chcete si odpočinout nebo se půjdete podívat na mého syna?“ řekl šejk a ukázal na nízký divan, na kterém velbloudí sedla sloužila jako opěradla.

„Raději se podívám na chlapce,“ odpověděl Ginger. „Ale znovu vám musím říci, že nejsem lékař,“ dodal.

„Kdyby moji muži jeli do Adenu, můj syn by byl mrtev dřív, než by se vrátili. I tak mám obavy, že nepřežije. Snad něco dokážete.

Chlapec je všechno, co mám.“

„Podívám se na něho a udělám, co bude v mých silách,“ odpověděl Ginger. Cítil, že nemůže odmítnout. „Nemám s sebou žádné léky, nic.“

Šejk neodpověděl. Opět zatleskal a objevil se sluha s lampou. Vedl je do jiné části stanu, kde na navrstvených pokrývkách a kobercích ležel nemocný šejkův syn. Ginger usoudil, že mu je asi čtrnáct let. Byl to krásný chlapec s jemnou olivově zbarvenou pletí, jakou mívají často mladí Arabové. Bylo na první pohled jasné, že je velice vážně nemocen. Měl zavřené oči, převracel hlavu ze strany na stranu a tiše naříkal. Šejk si k němu beze slova poklekl, zdvihl chlapci paži a z jeho ruky odmotal ošklivou zmršť vlhkých obvazů. „Vidíte,“ řekl tiše.

Ginger se zděsil. Ruka byla v hrozném stavu. Celá opuchlá, otok stoupal po paži. Na vnější straně ruky zela velká hnisající rána. Byla zřejmě již napadena sepsí a hrozila zabít chlapce otravou krve. Ginger nebyl lékař, ale napadlo ho, že první věc, kterou by lékař udělal, by byla amputace ruky. Nic však neřekl.

„Jak se mu to stalo?“ zeptal se.

„Mého syna kousl do ruky velbloud. Vzal to na lehkou váhu. Mně o tom neřekl. A zuby velblouda jsou plny nečistot.“

„Slyšel jsem to.“

„Takže?“ zeptal se tiše šejk.

„Chlapec je ve velmi vážném stavu. Měl by být hospitalizován.“

„Cestou by zemřel. Nejbližší nemocnice je v Adenu a ten je odtud vzdálen čtyři dny jízdy na nejrychlejším koni. Alláh byl milostiv, že moji lidé přivedli vás.“

„Proč se, proboha, domníváte, že právě já mohu něco udělat?“

„Mysleli si, že vy bílí křesťané rozumíte medicíně a věděli, jak čas mého syna neúprosně ubíhá. A tak se rozhodli, že vás sem přivedou, místo aby pokračovali dál do Adenu.“

„Škoda, že mi to neřekli. Mohl jsem letět do Adenu letadlem a přivést lékaře.“

„Hovoří tak málo anglicky, že vám nemohli vysvětlit, o co se jedná.“

„Jak to, že vy hovoříte anglicky tak výborně?“

„Navštěvoval jsem v Adenu britskou školu. Čas od času musím do Adenu za guvernérem projednat s ním některé problémy týkající se

mého území.“

Ginger si domyslel, že Mital ibn Yezzin je jeden z několika významných šejků podél pobřeží, které britské orgány podporují, aby udržovali pořádek.

Odmíchl se. Bylo jisté, že by chlapec zemřel dřív, než by sem lékař dorazil. Stejně jisté bylo, že by nepřežil cestu na koňském hřbetě k Dakotě. A tak stál Ginger před problémem, který, jak se mu v prvních chvílích zdálo, nedokáže vyřešit. Pak si na něco vzpomněl a začal rychle přemýšlet.

Pokud správně usuzoval, pak Dakota nebyla vzdálená od vesnice víc jak čtyři hodiny jízdy na koni. V letadle byla pro případ nouze schránka a v ní mimo jiných věcí i brašna s léky a chirurgickými nástroji. Ginger si vzpomněl, že jim Biggles často připomínal, že v případě nouzového přistání může lékárníčka rozhodnout, bude-li zraněný žít nebo zda zemře. Proto brašna s červeným křížem patřila pravidelně k výbavě letadla a její užitečnost se potvrdila při více než jedné příležitosti. Biggles, který vždy věci předvídal, trval na tom, aby i tentokrát v Dakotě byla.

Ginger však nebyl lékař. Nebyl ani schopen posoudit pacientův stav natolik spolehlivě, aby mohl rozhodnout, jakou první pomoc by mu měl poskytnout. Ale věděl alespoň, k čemu vybavení lékárníčky slouží. To věděli všichni a Biggles dohlédl i na to, aby se s celou výbavou první pomoci dobře seznámili.

První, na co Ginger pomyslel, bylo morfium, které mohl chlapci podat injekční stříkačkou, aby utišil jeho bolest. I to bylo ve vybavení první pomoci. Biggles jim kdysi vyprávěl, jak pomáhal pilotovi uvězněnému v havarovaném letadle. Muž nesmírně trpěl a morfium jeho bolesti ztlumilo do doby, než byla kabina letadla rozřezána a mohl být vytažen ven.

Pak si Ginger vzpomněl na penicilin. Měl s ním jistou zkušenost, když měl kdysi silný zánět mandlí. Lékař mu dal injekci a působila neuvěřitelně rychle. V pohotovostním vybavení byly ampulky penicilinu. Pomohou? Nevěděl. Ale jelikož chlapci hrozila tak jako tak smrt, jestliže se nic nepodnikne, nemohl už situaci nijak zhoršit.

Zkusí pomoci s tím, co má. Zbývá jen, zda-li dokážou přivést brašnu první pomoci včas. Zvedl hlavu. Šejk ho pozoroval tmavýma, inteligentníma očima.

„Podaří-li se vám zachránit mého syna,“ řekl slavnostně šejk, „dostanete sto velbloudů.“

Ginger se pousmál při představě, jak se vrací domů se stádem velbloudů. „Jste laskav, pane, ale velbloudi by mi k ničemu nebyli,“ odpověděl. „Pokud dokážu zachránit vašeho syna, bude to pro mne dostatečná odměna. Jak však vidíte, nemám s sebou nic, co by mohlo být jakkoliv užitečné. Ale tam, kde mě vaši muži našli, je letadlo a v něm je výbava první pomoci. Kdyby ji vaši muži přivezli, pokusil bych se vašemu synovi pomoci.“

„Moji muži vyjedou okamžitě.“

„Možná, že tam zastihnou mé přátele. Asi mě hledají. Napíši vám pro ně dopis. Vaším lidem pak vydají léky a všechno potřebné. Musí jet rychle. Každá minuta je drahá.“ Ginger zaváhal, uvědomil si, že ve chvíli, kdy opouštěl proti své vůli letadlo, po Bertiem a Dizzym nebylo stále ještě ani vidu ani slechu. „Kdyby tam moji přátelé nebyli,“ dodal, „řeknu vám, kde přesně brašnu s léky hledat a vy to vysvětlíte vašim mužům. Nemohou se splést. Je to černá brašna s velkým červeným křížem.“

„Alláh je milosrdný,“ řekl šejk pln víry. „Napište vzkaz, vezmou ho s sebou.“

Ginger se posadil na divan. Náhodou měl u sebe obálku dopisu, který nedávno dostal. Psal svou zprávu na její zadní stranu. Na přední straně byla jeho adresa, a tak bylo jasné, že je vzkaz opravdu od něho.

Šejk si obálku vzal a řekl mu, aby si odpočinul. „Přinesou vám jídlo. Chce-li tomu Alláh, můj syn bude zachráněn.“ Položil ruce Gingerovi na obě ramena, byl to výraz sympatií a vděku. Pak vyšel do modravého měsíčního svitu.

Ginger seděl na divanu, bradu v dlaních a necítil se nijak spokojený. Uvažoval, zda jedná dobře. Kdyby jeho léčení chlapci nepomohlo, a s tím si opravdu nebyl jistý, Arabové by si mohli myslet, že ho zabil úmyslně.

Vstoupil dovnitř sluha v bílé dželabě. Nesl mosazný podnos, široký a hluboký, na kterém na rýži a zelenině leželo upečené jehněčí. Nahoře, na lákavé porci, byla hlava jehněte jako důkaz toho, že bylo čerstvě zabito. Sluha se před Gingerem hluboce uklonil a pravil: „Stojte před tváří Alláha. Jen on rozhodne.“

Ginger nemohl než souhlasit.

S pomocí kapesního nože a svých rukou, příbor mu podán nebyl, snědl svou večeři bez valné chuti.

Kapitola 12

„Z BOŽÍ VŮLE“

Navzdory všem obávám a snad také proto, že byl opravdu vyčerpán a bolely ho všechny kosti po divoké jízdě na koni, Ginger na divanu usnul a prožil celkem klidnou noc. Brzy po rozbřesku ho probudil štěkot psů a hluk probouzejícího se tábora.

Jak se probíral ze spánku, uvědomil si starosti, které ho čekaly, a opět ho přepadly pochyby. Uklidnilo ho jen pomyšlení, že jeho přátelé nyní vědí, kde je a co dělá. Byl přesvědčen, že se Bertie a Dizzy už vrátili k Dakotě a jedině, čeho se obával, bylo, že by ve chvíli, kdy Arabové dorazili, byli ve vzduchu a hledali ho. Mohli se také vrátit do Adenu naplnit nádrže a doplnit zásoby. Sice by se pak vrátili, ale zdržení by bylo pro nemocného chlapce osudové.

Opravdu se mu tedy ulevilo, když vstoupil šejk spolu se svým osobním sluhou a Ginger viděl, že sluha nese tak důležitou černou brašnu s červeným křížem. Ale jeho uspokojení nemělo dlouhého trvání.

Šejk mu řekl: „Mým mužům se podařilo ji najít.“

Gingerovi chvíli trvalo, než pochopil dosah této poznámky. „Nepředali dopis mým přátelům?“ odpověděl otázkou zmatený Ginger.

„Vaši přátelé tam nebyli.“

Ginger zíral: „Nebyli tam!“

„Ne. Letadlo tam stálo jako před tím. Nikdo u něho nebyl.“

Ginger cítil, že se ho zmocňuje panika. Představa nehlídaného letadla na přistávací ploše ho vyděsila. Co se mohlo Bertiemu a Dizzy-mu přihodit? Vrátili se k letadlu, a když ho tam nenašli, vydali se ho hledat pěšky? To bylo nepravděpodobné. Kdyby po něm pátrali, použili by k tomu letadlo. Jediný závěr, ke kterému nakonec došel, ho opravdu sklíčil. Něco vážného se muselo stát a Bertie a Dizzy čekají, že jim přijde na pomoc. Co se opravdu stalo, neuhádl, a bylo to jen dobře pro jeho klid.

Podíval se znepokojeně na šejka a řekl: „Nechápu, proč moji přátelé nebyli u letadla. Nešli daleko a měli se brzy vrátit.“

Šejk mu na to pouze odpověděl: „Nebyli tam. Moji muži přinesli zpět váš dopis.“ Podal ho Gingerovi.

„Je možné, že byli zabiti nebo zajati nepřátelskými Araby?“

Šejk ho ujistil, že nikde poblíž se loupežné bandy neobjevily. Kdyby snad ano, věděl by o nich. Jeho stopaři neustále hlídají, zda se neobjeví nějaký nájezdný kmen. Zajímal ho ovšem především stav jeho syna. „Pojďte pane,“ vybídl Gingera, a vedl ho do části stanu, kde ležel nemocný chlapec.

Ginger ho následoval jako ve snu.

Překvapilo ho, že chlapec ještě žije. Nečekal, že přežije noc. Ale na první pohled bylo Gingerovi jasné, že se chlapcův stav zhoršil. Měl zřejmě vysokou horečku. Otrava postoupila výš po paži. Ruka byla silně oteklá, rána rozšklebená a tekl z ní hnis. Chlapec už nepoznával svého otce ani se nezajímal, co se děje kolem něho.

Ginger se snažil, aby na něm nikdo nepoznal, nakolik ho děsí úkol, kterého se měl ujmout. Řekl jen stručně: „Přineste horkou vodu a ručníky.“

Sluha odspěchal a Ginger sledován šejkovými tmavými nevyzpytatelnými očima, otevřel brašnu. Opatrně vyndal všechno, co mohl potřebovat. Vatu, obvazy, cupaninu a malou krabičku s injekční stříkačkou a ampulky penicilinu, které byly uloženy u ní.

Než se sluha vrátil, byl Ginger připraven a dal se do práce s výrazem sebejistoty, kterou chtěl zakrýt svůj vnitřní neklid. Nebyl si naprosto jist, do které části chlapcova těla by měl injekci vpíchnout. Vzpomněl si, že když měl zánět mandlí, dostal injekci do hýždí. Rozhodl se, že učiní totéž.

Otočil chlapce na bok a potřel jedno místo na hýždí vatou namočenou v dezinfekci. Pak jen doufal, že si šejk nevšimne, jak se mu třesou ruce, když natahoval penicilin do injekční stříkačky, tak jak to viděl dělat svého doktora, a dal chlapci injekci. Vrátil stříkačku do krabičky, očistil poraněnou ruku od hnisu a obvázal ji.

„Nyní musíme čekat,“ řekl, když si omýval ruce. „Zatím nemohu víc udělat.“

Čekání bylo snad nejhorší, a lze si snadno představit, s jakou úzkostí Ginger sledoval, zda nenastane u pacienta změna k horšímu. Zmocňovaly se ho stále větší obavy. Neměl snad raději použít morfiu, aby mu ulehčil od bolesti? Nechtěl použít oba léky zároveň z

obavy, že by jeden mohl vyvolat alergickou reakci na druhý. Aplikoval dostatečné množství penicilinu tak, aby opravdu pomohl? Nebo snad příliš? Ostatně jednal, jak nejlépe mohl.

Přinesli dovnitř koberce a velbloudí sedla na opření. Ginger a šejk na ně usedli a sledovali nemocného. Hodiny pomalu ubíhaly. Sluha jim přinesl silnou černou kávu, o chvíli později mosazný podnos, na kterém byly naklady lepkavé větévkové s datlemi. Ginger neměl na datle ani pomyslen, ale vzal zavděk kávou. Nikdo z nich nepromluvil ani slovo. Ticho přerušovalo jen bzucení much. Sluha je odháněl od nemocného povíváním bílého mušlínu.

Začátkem odpoledne se Gingerovi zdálo, že chlapec dýchá s menší námahou. Měl zavřené oči a nebylo jasné, zda je v bezvědomí nebo spí. Den se nakláníl k večeru. Sluha vyhrnul postranní závěsy stanu a dovnitř vniklo trochu svěžího večerního vzduchu. Rozhrnutým závěsem bylo vidět řadu velbloudů vracejících se z pastvy. Kráčeli pomalu k táboru.

Slunce zapadlo a Ginger měl pocit, že chlapci bije srdce trochu silněji, a tak mu aplikoval další injekci penicilinu.

Když o hodinu později spustili na noc závěsy, zdálo se Gingerovi, že se chlapcův stav lepší. Měl klidnější puls a horečka pomalu ustupovala. Dýchal pravidelněji a již nepohyboval hlavou ze strany na stranu. To bylo znamením, že už nepocituje tak velkou bolest. Ginger měl pocit, že i otok na paži se trochu zmenšil. Omyl ruku, znovu ji obvázal a potřísněné obvazy a vatu dal sluhovi, aby je odnesl.

Venku stály v měsíčním světle skupinky Arabů, a nedočkavě čekaly na zprávy o chlapcově stavu. Vyčerpán skoro až za hranice svých možností Ginger ponechal šejka, aby chlapcův stav sledoval a sám upadl do dřimoty. Chvillemi se probouzel, aby se podíval na svého pacienta a k ránu shledal s nesmírným ulehčením, že se jeho stav opravdu stále zlepšuje. Také on dýchal volněji. Napětí, které v posledních hodinách prožil, bylo snad největší, jaké kdy poznal.

Když se rozbřesklo a závěsy byly zase zdviženy, chlapec – jehož jméno, jak se Ginger dozvěděl, bylo Ahmed – otevřel oči a řekl něco ve své mateřštině.

„Chce vodu,“ přeložil šejk.

„Dejte mu trochu.“

Chlapec se nadvzděl a napil se.

Šejk se podíval na Gingera žhnoucímá očima. „Bude žít?“

„Snad,“ odpověděl Ginger opatrně.

„Alláh budiž veleben.“

„Zaplat’ pánbůh,“ souhlasil Ginger s přesvědčením.

Ginger přemýšlel, má-li dát chlapci další dávku penicilinu nebo ponechat jeho uzdravení na jeho vlastní síle. Rozhodl se, že nějakou chvíli přece jen počká. Jen kdyby došlo ke zhoršení, dal by mu další injekci.

Přinesli misku čerstvého velbloudího mléka. Šejk vybídl Gingera, aby se napil první. Ginger řekl sluhovi, aby se pokusil dostat trochu tekutiny chlapci do úst, což se podařilo.

Během dne pak přinesli další tác s rýží a skopovým. Tentokrát Ginger měl opravdu hlad a tedy i větší chuť k jídlu a následoval šejkova příkladu. Pravou rukou si uhnětl v hrsti z rýže hrudku a vložil ji do úst. Šejk vybíral chutné kousky jater a podával mu je. Když dojedli, vyšli ven a očistili si ruce v písku. Šejk promluvil ke svým mužům a ti začali radostně křičet a volali opakovaně Alláhovo jméno, z čehož Ginger usoudil, že je potěšila zpráva o tom, že se chlapci daří lépe.

K večeru bylo jasné, že penicilin pomohl a Ahmed se začal rychle zotavovat. Dokázal se posadit a něco málo i snědl. I otok se zmenšoval. Ale tak, jak Gingerovi ubývalo starostí s chlapcovou nemocí, vrátila se mu jiná. Co se stalo s Bertiem a Dizzym? Co se jim jen mohlo stát? A po celou dobu, co letadlo opustil, stálo na přistávací ploše bez dozoru. Svěřil se šejkovi se svými obavami a požádal ho, zda by se mohl vrátit k letadlu.

Ale šejk ho naléhavě žádal, aby zůstal ještě jeden den pro případ, že by se chlapci přitížilo. V noci, až bude cestování snadnější než ve dne, pošle k přistávací ploše jezdce, aby řekli jeho přátelům, kde je a že se brzy vrátí.

Ginger cítil, že nemůže šejkovu prosbu odmítnout. A tak den uběhl stejně jako předešlý a Ahmedovi se dařilo stále lépe.

Ráno následujícího dne již chlapec seděl, usmíval se a opět trochu pojedl. Jeho teplota byla téměř normální a ve tváři začínal mít zdravější barvu. Rána na ruce se začínala hojit. Ginger ji stále čistil slabým dezinfekčním roztokem a přikládal na ni čerstvé obvazy.

V dopoledních hodinách přišel šejk za Gingerem s ustaraným výrazem ve tváři. „Moji muži se vrátili z přistávací plochy,“ oznámil.

„Jaké zprávy přinesli?“

„Vaši přátelé tam nejsou.“

„Nějsou tam!“ vyhrkl zděšeně Ginger. „Letadlo je v pořádku?“

„Letadlo tam není, pane.“

Ginger se zhluboka nadýchl. S něčím takovým nepočítal. Co dělají Bertie a Dizzy? Přece by neodlétli a neopustili ho. Také ho napadlo, že mohli právě přelétávat nad územím a hledat ho.

„Možná, že se vrátili do Adenu,“ uvažoval šejk.

„Ne. Neletěli by beze mne.“

„Třeba letěli pro jídlo a brzy se vrátí.“

„Ano, možné to je, ale musím okamžitě zjistit, co se stalo.“

„A jestliže tam nebudou, jak se dostanete do Adenu?“

Na to Ginger nepomyslel. „Ano, jak,“ zamumlal, a představil si sto mil dělicích přistávací plochu od Adenu. Nikdy se mu nepodaří urazit takovou vzdálenost pěšky. Snad kdyby jel na koni. Ale jak se vyhnout loupeživým bandám?

Šejk jakoby četl jeho myšlenky.

„Pojedu s vámi s několika muži, kdybychom měli cestou nějaké potíže. Po tom, co jste pro mne udělal, je to to nejmenší, co vám mohu nabídnout.“

„Kdy vyrazíme?“

„Jakmile budete chtít.“

„Tak tedy hned.“

Šejk se podíval k slunci, které se již posunulo na nebeské báni dosti daleko, a řekl: „Nemyslíte, že by bylo moudřejší počkat na měsíční světlo? Cesta k pobřeží je náročná.“

„Ne. Čím dříve vyrazíme, tím lépe. Mám o osud svých přátel vážné obavy.“

„Dobře. Alláh nám buď nápomocen.“

Ginger si pomyslel, jak je to zvláštní, že tito divocí muži neustále vzpomínají Alláha a to zcela upřímně. Šel se ještě rozloučit se svým pacientem, který si ho bude asi navždy pamatovat jako neobyčejného lékaře. Chlapce zastihl sedícího, zřejmě se rychle uzdravoval. Když mu Ginger řekl, že odjíždí, Ahmed ho objal, a po arabském způsobu mu položil dlaně na ramena. Hluboké tmavé chlapcovy oči vyjadřovaly upřímnou sympatii. Sáhl si prsty na čelo a řekl: „Mír s vámi a vraťte se někdy, budete mezi přáteli.“

„Možná, že se jednou naše cesty zase zkrátí,“ odpověděl přátelsky Ginger. „Teď se rychle uzdrav, ať potěšíš svého otce.“

„Tak jak si bude Alláh přát.“

Ginger vyšel ven a sluha mu přivedl osedlaného koně. Šejk byl již v sedle. Pušku v ruce a s nábojovým pásem přes hrud', vypadal úplně jinak, než když se spolu setkávali v táboře. Toto byla jeho pravá tvář. Tvář pouštního válečníka a muže činu. Desítka jeho mužů, stejně ozbrojených, byla po jeho boku. Jeden měl u sedla černou brašnu s červeným křížem.

„Radím vám, abyste si to oblékl,“ řekl šejk a podával Gingerovi kafieh. Slunce žhne a máme před sebou dlouhou cestu. Je to lepší pokrývka hlavy než klobouk, který nosíte.“

Ginger se trochu rozpačitě pousmál, a pak si pokrýl hlavu vlajícím bílým šátkem a na něj si nasadil agal, který šátek upevnil na hlavě.

„Allah!“ zvolal jeden z mužů s předstíraným údivem.

„Náš host není žádný cizinec. Je to opravdový Beduín.“ Druzí se k pokřiku připojili. „Opravdový Bedui... Chvála Alláhovi... Ať je silný.“

„Vpřed,“ řekl šejk a s Gingerem po boku otočil svého koně ke vzdáleným kopcům.

Tentokrát jeli v denním žáru, ale z toho mohl Ginger vinit jenom sebe, protože odmítl čekat na večerní chládek. Byl tu však přece jen určitý rozdíl. Rozhodně tu nemohlo být řeči o vyčerpávajícím spěchu jako při cestě do tábora. Skupina jezdců jela poklidným tempem, a tak Ginger jel většinu cesty se sklopenou hlavou, oči zavřené před sluneční září, a ponechával koně, aby si sám hledal cestu. Trpěl však velice žízní a při jedné zastávce, kdy dávali pít koním, požádal o trochu vody, bez které se zřejmě všichni ostatní dokázali obejít.

Podali mu vak z kůže kozla nebo ovce. Nevypadal vábně. Ginger si lokl a jen s velkým sebezapřením tekutinu nevyplivl. Víc už se nenapil. Snášel nepohodlí, neustále si opakoval, že již brzy bude se svými přáteli. Doufal pevně, že budou na přistávací ploše. Věděl, že pochopí, proč se musel vzdálit, až jim vysvětlí, co se přihodilo, ale skličovalo ho pomyšlení, jaké obavy kvůli němu jistě mají.

Dorazili k úpatí kopců, když za sebou zaslechli zvuk kopyt cválajícího koně. Dojel je jeden z šejkových mužů, a něco vzrušeně ozna-

moval svému pánu. „Snad se Ahmedovi nepřítížilo,“ řekl s obavami Ginger, otřesen myšlenkou, že by se měl vracet.

„Ne,“ odpověděl šejk. „Muž je jeden z mých stopařů. Přijel mi říci, že několik Arabů z Jemenu jedou ghrazzu.“

„Co to znamená?“

„Jsou na loupežné výpravě.“

„Budeme se muset vrátit?“

„Ne. Není jich mnoho. V mém táboře je dost mužů, aby krádeži velbloudů zabránili. Ale jedou podél moře a mohli by napadnout vaše přátele. Musíme přidat.“

Slunce se už blížilo k západu, když dorazili k převisu vysoko nad přistávací plochou. Ginger vykřikl radostí, když uviděl na přistávací ploše Dakotu. „Počkali na mne,“ vydechl vděčně.

Šejk se díval upřeně na letadlo. „Nikoho tam nevidím,“ řekl.

Zastavili se, aby se podívali důkladně. Nikdo se neobjevil. Znovu se rozjeli. Ginger nespouštěl z letadla oči. Skutečně neviděl okolo žádný pohyb. Olízl si suché rty. Bylo by možné, že se Bertie a Dizzy nikdy k Dakotě nevrátili?

Šejk se podíval na Gingera. „Mám o vaše přátele obavy.“

„Pojďme dolů k letadlu,“ požádal Ginger. Jeho zklamání bylo hrozné.

Ve chvíli, kdy opět pobídl koně a začali sestupovat ze svahu obráceného k moři, se ozval výstřel z pušky.

Šejk otočil svého koně tím směrem a pobídl ho do cvalu. Jeho muži, pušky připravené k střelbě, vyrazili s pokřikem za ním.

Gingerovi nezbylo než se k nim přidat. To je to poslední, co mi ještě scházelo, pomyslel si rozmrzele. Připlést se mezi válčící kmeny.

Kapitola 13

ŠEJK PODÁVÁ POMOCNOU RUKU

Pod úpatím kopce, kde jak Dizzy věřil, byly skryty pod vrstvami písku trosky slavného města Ophir, leželi tiše Biggles a Algy a čekali, co jim osud přinese.

Nestávalo se často, že by Biggles připustil, že se nedá nic dělat, ale tentokrát o tom nepochyboval. Pokusit se ustoupit nemělo smysl, protože je Arabové spatřili. Měli tedy jen dvě možnosti. Přistoupit na

cokoliv, s čím Arabové přijdou nebo se bránit. Lépe řečeno pokusit se bránit. Zabili by snad pár nepřátel, ale pak by byli zabiti sami. To se jim ovšem nezdálo jako přijatelné východisko.

A tak čekali, jak se situace vyvine dál.

Jezdci se přiřítili a prudce zastavili své koně. Zatím neprojeвили ani známky nepřátelství. Jeden z nich sklouzl ze sedla, poodhrnul svůj *kafieh* a šel s úsměvem k nim. Na rozdíl od ostatních měl světlou pleť, ale to bylo všechno, čeho si v tu chvíli Biggles všiml. Pak ho náhle napadlo, že obličej, nebo to málo, co z něho viděl pro samý prach a cípy *kafiehu*, mu byl povědomý.

Stává se někdy, že člověk nepozná druhého, když se s ním setká ve zcela neočekávané situaci. V tomto případě a snad proto, že Biggles předpokládal, že je Ginger mrtev, sehrál v tom roli také *kafieh*, do kterého byl muž zabalen.

A proto, když Biggles Gingera náhle poznal, ustoupil samým překvapením o krok zpět. Nezmohl se než na nedůvěřivé: „To není možné! Algy, podívej se kdo tu je!“

I Ginger byl samozřejmě překvapen, že vidí oba přátele právě tady. Biggles mu to krátce vysvětlil. „Já vím, byl jsem dlouho pryč, ale nemohl jsem jinak,“ omlouval se chvatně Ginger.

Lidská povaha má často podivné reakce, a když Biggles viděl, že jeho obavy o Gingerův život byly zbytečné, první pocit ohromné úlevy vystřídal brzy podráždění. „Na co si to prosím tě hraješ?“ zeptal se ostře.

„Věřte mi, to není žádná hra,“ opáčil Ginger. „Všechno vám hned vysvětlím.“

„To tedy budeš muset, hochu,“ ujistil ho Biggles ostře.

Ginger se pousmál. „Dovolte mi, abych vás oba představil mému novému příteli, šejku Mitalu ibn Yezzinovi.“

Biggles se podíval na šejka a položil si prsty na čelo. „Salaam Aleikum.“

„Aleikum Salaam,“ odpověděl šejk vážně.

Pak si Biggles povšiml, že jeden z Arabů drží brašnu první pomoci. Obrátil se opět ke Gingerovi: „Tak to jsi byl ty, kdo odnesl brašnu.“

„Ano, potřeboval jsem ji.“

„Uvědomuješ si, že jsme tě považovali za ztraceného?“

„Toho jsem se obával. Kde jsou Bertie a Dizzy?“

„V letadle.“

„Ale když jsme přešli kopce, nikoho jsme neviděli,“ podivil se Ginger.

„Asi spali.“

„Slyšeli jsme střelbu, a protože jsme věděli, že nějakí arabští lupiči překročili hranice, obávali jsme se, že byste s nimi mohli mít potíže.“

„To jsme také měli,“ odpověděl Biggles. „Také další nepříjemné setkání s muži, kteří přijeli na břeh z jachty, kterou vidíš kotvit na moři. Byli čtyři. Jsou stále ještě někde v kopcích. Když jste dojeli, byli nám v patách.“

„Už vás nebudou obtěžovat,“ slíbil šejk. Promluvil s několika svými muži, kteří hned nato sňali energicky z ramen svoje pušky a čekali na další šejkův rozkaz.

„Byl bych rád, kdybyste mi pověděli, co se tu seběhlo,“ řekl Ginger.

„I já bych chtěl slyšet, co se nám chystáš říct,“ odpověděl Biggles. „Ale tady nemůžeme stát a mluvit. Pojďme k letadlu. Bertie a Dizzy už jistě přemýšlejí, co se děje. A já bych se ostatně hrozně rád napil.“

„Co to bylo za muže, kteří vás napadli?“ zeptal se šejk s neskrývanou zlobou.

„Nejdříve přirazili ke břehu čtyři muži v loďce, kterou vidíte támhle na břehu. Vytáhli pistole a donutili nás vystoupit s nimi nahoru na vrchol kopce.“

„Ve jménu milostivého Alláha! Z jakého důvodu?“

„Myslím, že měli v úmyslu nás zastřelit, a byli by se o to asi pokusili, kdyby na ně a vlastně i na nás nezaútočili nějakí Arabové.“

„Kdo byli ti čtyři muži, o kterých hovoříte?“

„Moc toho o nich nevím, ale s největší pravděpodobností pocházejí z Etiopie.“

„Kde jsou teď?“

„Asi ještě někde na kopci. Pronásledovali nás, než jste přijeli.“

„Mohu poslat svoje muže, aby je vyhnali z úkrytu a zabili je. Chcete?“ zeptal se šejk věčně.

„Nemyslím, že bychom měli jít tak daleko,“ odpověděl Biggles a

pousmál se.

„Mají s sebou vodu?“

„Ne.“

„Musí být šílení. Jestliže je nezabijí Arabové, které jsme zahnali do kopců, uvidíme je zítra ráno. Budou muset sejít dolů a sehnat si vodu. Bez ní by nepřežili. Až je uvidíme, rozhodneme co s nimi.“

„Postačilo by, kdybyste je posadil do jejich loďky a nařídil jim, aby se už nikdy nevraceli.“

„Jestliže si to Alláh přeje, rád vám vyhovím.“

„Znáte ty Araby, kteří po nás stříleli?“

„Je to skupina z Jemenu. Jedna z mých hlídek mně hlásila, že sem jedou.“

„Neobáváte se, že by na nás mohli znovu zaútočit?“

„Ne. Jen zbabělci střílejí bez varování.“

Skupina se pomalu vydala napříč přistávací plochou k Dakotě, před kterou teď viděli Bertieho a Dizzyho. Byli ve střehu a čekali.

„Je to v pořádku, jsme s přáteli,“ zavolal na ně Biggles, když se k nim přiblížili. „Ginger je s námi také.“

Bertie a Dizzy odpověděli výkřiky radostného překvapení. Když dorazili k letadlu, šejk rozestavěl okolo hlídky. V okolí byli jistě ještě nepřátelští Arabové a dalo se rovněž očekávat, že ráno se Etiopci vrátí ke své loďce. Koně byli napojeni a nakrmeni, a ve světle stoupajícího měsíce teď všichni seděli v kruhu na teplém písku a začalo vysvětlování. První pověděl svůj příběh Ginger.

„Mrzí mě, že jsem vám způsobil starosti,“ řekl šejk, když Ginger skončil. „Moji muži jeli do Adenu pro pomoc, ale bylo téměř jisté, že se s lékařem vrátí příliš pozdě. Věděli to. A když se náhodou setkali s vaším přítelem Gingerem, usoudili, že bílí muži se v medicíně vyznají a přivezli ho do mého tábora. Byla to nepochybně vůle Alláhova.“

„To jistě,“ souhlasil Biggles. Vyprávěl pak celý příběh výpravy i její důvod. Ani jednou ho nikdo nepřerušil.

„V této zemi je mnoho rozvalin a starověkých pohřebišť, je to velmi stará země,“ řekl šejk zamyšleně, když Biggles skončil. „Věci z dob dávno minulých nás nezajímají. Pokud někdy najdeme zlaté nebo stříbrné předměty, používáme je jako ozdoby. Pro nás mají větší cenu naši velbloudi, koně a voda, bez těch bychom nemohli žít,“ řekl šejk a dodal: „Stále se ještě chcete dostat do té jeskyně?“

„Jistě bychom rádi, protože mimo zlato tam jsou kamenné desky s nápisy. Mají značnou historickou cenu a mohli bychom se z nich více dozvědět o starověké historii Arábie. Ale obávám se, že jakýkoliv pokus se tam dostat by byl nebezpečný.“

„Ráno se na to místo podíváme,“ rozhodl šejk. „Budu-li moci pomoci, rád tak udělám. Vždyť mám splatit dluh za život mého syna.“

„Důkladně jsme se vylekali,“ řekl Bertie Bigglesovi. „Spali jsme, jako když nás do vody hodí, když se ozvalo střelení. Byli jsme naráz vzhůru a mysleli jsme, že na nás někdo zaútočil a čekali jsme to nejhorší.“

„Mohlo to dopadnout zle. Bylo štěstí, že šejk a jeho muži dorazili v pravou chvíli,“ řekl Biggles.

Nebylo již o čem hovořit. Všechny záhady a nedorozumění již byly vysvětleny. Natáhli se na písek k zaslouženému odpočinku. Noc byla klidná. Ginger si už nemusel dělat starosti a usnul tvrdým spánkem. Teprve s nadcházejícím východem slunce ho probudil hovor. Posadil se a viděl, že druzí jsou už vzhůru. Biggles a šejk spolu živě hovořili a dívali se směrem k vrcholům kopců, od kterých se odrážely první paprsky vycházejícího slunce. Pozorovali čtyři muže spěchající dolů k moři. Běželi a často se ohlíželi. Bylo snadné uhádnout, proč tak pospíchají. Měli strach z Arabů, které měli v zádech a věděli, že dole jsou další Arabové. Tak raději strávili noc ukryti mezi balvany, ale dobře věděli, že ve dne tam už bez vody zůstat nemohou. Proto se snažili dostat ke své loďce, která ležela stále tam, kde ji na břehu zanechali.

„Máme je zabít?“ zeptal se šejk klidně.

„Ne,“ odpověděl Biggles.

„Chcete, abychom je sem přivedli?“

„To také ne, děkuji. Co bychom si s nimi počali? Vypadají řádně vyděšení a pochybuji, že se kdy budou chtít vrátit zpátky.“

„Pošlu jim varování, aby věděli, co je čeká, kdyby se tu ještě objevili,“ řekl šejk.

Promluvil ke svým mužům a čtyři z nich vyskočili na koně a vyrazili za Majolim a jeho společníky. Šejk se pohrdavě usmál, když viděl, jak se muži zastavili a zdvihli ruce. Domnívali se, že je s nimi konec. Ale zanedlouho se opět rozeběhli ke své loďce, zatímco šejkovi muži se vraceli klusem ke svému náčelníkovi.

Majoli a jeho společníci měli ostatně minulý den velké štěstí. Nedošli daleko, když je objevili na úpatí skal Arabové a začali je pronásledovat. Ale když uviděli šejka a jeho muže, otočili se a ujížděli pryč. Majoli z toho vyvázl bez úhony.

„Pochybuji, že je ještě uvidíme,“ poznamenal Biggles. „Ale, co pak je tohle?“

Tři letadla v těsné formaci V, s odznaky R.A.F. jim burácela nad hlavami.

„Raději se jim ukážeme,“ zvolal Biggles, „aby viděli, že jsme v pořádku.“ Vyběhli na otevřené prostranství a mávali. Letadla dvakrát zakroužila nad Dakotou, zakývala na pozdrav křídly a zamířila zpět.

„O čem přemýšlíte?“ zeptal se šejk Bigglese, který se díval za odletajícími letadly.

Biggles zaváhal a podíval se vzhůru do kopců.

„Chtěl byste tam jít?“

„Měl jsem v úmyslu podívat se znovu na lavinu kamení, která zakrývá vstup do jeskyně. Ale vidím, že se mezi balvany pohybují hlavy zabalené do šátků a zdá se mi, že tam Jemenci chtějí nějakou dobu zůstat. Nemůžeme se přiblížit, dokud tam jsou, a tak nám nezbude, než se vrátit domů.“

„Nejsou to dobří válečníci,“ řekl šejk s pohrdáním.

„Rád věřím, ale dostal bych se do potíží s místní vládou a pak nejsme na boj vybaveni.“

„Já a moji lidé je zaženeme,“ prohlásil šejk.

„Budete mít kvůli nám nepříjemnosti.“

„Buďte bez obav. Až uvidí, že chceme zaútočit, dají se na útěk. Nikdy jsem neviděl rozvaliny, o kterých jste hovořil, ale teď, když jsem tak blízko u nich, rád bych se na ně podíval.“

„A co vaše koně?“

„Máme dost píce i vody na dva dny. Ale nechci se ani tak dlouho zdržet, mám starosti o syna.“

„Rozhodně vás nechceme zdržovat. Máte pravdu, vaše místo je u vašeho syna.“

„Ale je také mojí povinností zajistit bezpečnost mého území. Musíme dát za vyučenou těm drzým Jemencům. Zůstaňte tady a pozorujte kopec. Až uvidíte, že mávám *kafiehem*, bude to znamenat, že prostor je čistý a vy můžete vystoupit nahoru.“

„Souhlasím,“ odpověděl Biggles a přívětivě se na šejka usmál.

Šejk měl krátkou poradou se svými muži, a podle dychtivosti, s jakou se zadívali směrem k nepříteli, bylo jasné, že se jeho plán setkal s naprostým souhlasem.

Za okamžik vyrazili.

„Člověk by řekl, že rádi válčí,“ poznamenal Ginger, když je viděl odjíždět.

„Ano,“ odpověděl Biggles s nádechem úsměvu. „Je to jediná zábava, kterou mají. Ale nebojují jako my. Je to opravdu ostrá hra. Pravidla jsou tvrdá a vytvářela se celá staletí. Některá z nich se nám zdají poněkud zvláštní.“

„Jako například?“

„Tak třeba útok ze zálohy a bez varování je nepřípustný. To je považováno za zbabělost. Stateční muži vykřikují svůj úmysl, aby dali protivníkovi možnost se připravit. Jestliže někoho zajmou, nedají ho pod zámek, z toho prostého důvodu, že není kam. Může se toulat kudy chce, ale ani ve snu by ho nenapadlo utéci. To by bylo nečestné.“

„Proč tedy vůbec bojovat, starý brachu? Proč se rvát? Není tu život už takhle dost těžký?“

„A právě proto válka mezi kmeny nebere konce. Pro tyhle muže mají cenu jen dvě věci. Voda a velbloudi. Většina Arabů v životě neviděla čistou nezkalenou vodu. Myslím takovou, jak ji známe my. Nevědí, co to znamená dosyta se napít. Nedokáží si prostě představit naše řeky. Řeky, které proudí, tečou, valí se a vlévají do moře. Před lety mi jeden Arab svěřil, že zná opravdový důvod, proč se Britové a jiní Evropané stále hašteří a dohadují o jeho zem. Byl přesvědčen, že chceme jejich vodu. Snadno pak pochopíš, jak ohromně si cení toho, co my necháváme vytéci do výlevky.“

Ginger se zmínil o tom, jak viděl šejka omývat si ruce v písku.

„V poušti má voda nesmírnou cenu,“ pokračoval Biggles „a proto se v ní nikdo nemyje.“ Usmál se. „A nakonec je možná očista pískem lepší. Je ostatně čistší než zdejší voda.“

Ginger, který si vzpomněl, jak chutnala voda z koženého vaku, mu dal za pravdu.

„Zdá se, že boj začal,“ řekl Biggles, když zaslechli první výstřely.

Kapitola 14

BIGGLES SEDÍ S RUKAMA V KLÍNĚ

V příští půlhodině Biggles a jeho přátelé byli svědky neobvyklé podívané. Dívali se na bitku, aniž se jí zúčastnili. Slyšeli zcela jasně protahované výkřiky Oo-óó-oo-óó šejkových mužů, když varovali nepřítel, že se blíží. „To všechno patří k vžitému zvyku,“ vysvětloval Biggles. „Je zbabělé přepadnout druhého ze zálohy. To platí i při krevní mstě. Dalším pravidlem boje je, že spadne-li muž z koně, nesmí se na něho zaútočit, dokud se opět nevyšvihne do sedla. Ale zároveň muž na zemi by byl považován za padoucha, kdyby využil výhody, že je tu chvíli chráněn a střelil muže na koni. Mluvím samozřejmě o pouštních Arabech. Ti, kteří žijí ve městech a dostanou se do styku s Evropany, nemají tak pevné zásady.“

Bitka netrvala dlouho. Jak šejk předpovídal, lupiči se většinou do boje nijak nehrnuli. Ještě dříve, než šejkovi muži dorazili po svahu nahoru, bylo vidět bílé *kafiehy*, jak se zmateně míhají mezi balvany. Nepřítel ustupoval. Ozvalo se několik výstřelů z větší dálky a potom již viděli, že se šejkovi muži vracejí.

„Je zřejmě po všem,“ poznamenal Biggles, když se nad *rakibem* objevil bílý mávající šátek.

„Signál pro nás,“ řekl Biggles a vstal. „Půjďme. Upřímně řečeno, myslím si, že ty Bertie i ty Dizzy byste měli zůstat tady. Ani jeden nejste natolik silní, abyste lezli na kopec. Ani já do toho nemám velkou chuť.“

„O.K.“ souhlasil Dizzy. „A pokud se týká jeskyně, ať si tam poklad klidně zůstane. Už to místo nechci nikdy vidět. I teď, když si na to vzpomenu, mě zamrazí. Nešel bych dovnitř ani za milión liber – ani nikam jinam do podzemí. Začal jsem si vážit horníků.“

Bertie prohlásil, že má naprosto stejné pocity a zůstane s Dizzym u letadla.

„A co ty Algy,“ zeptal se Biggles. „Co tvůj kotník?“

Algy udělal pár kroků a podle toho jak kulhal, bylo jasné, že ho kotník stále bolí.

„Chodit by ti rozhodně neprospělo,“ rozhodl Biggles. „Bude lepší, když tu také zůstaneš. Neradi bychom tě cestou nesli. Půjdu s Gin-

gerem. Když už tu jsme, bude dobré prohlédnout místo, kde došlo k sesuvu půdy. Myslím pro případ, že by se do průzkumu chtěli pustit třeba pracovníci Britského muzea.“

Všichni souhlasili.

„Pojď, Gingere. Vezmi láhev s vodou a vyrazíme,“ řekl Biggles.

„Půjdete-li dovnitř jeskyně, možná, že tam najdete můj tlumok,“ poznamenal Bertie.

„K čemu by mi byl tlumok?“

„Na prachy, hochu, na prachy,“ odpověděl vesele Bertie. „Pár mincí tam leží na zemi.“

„Na to zapomeň. Já se mezi balvany hrabat nehodlám.“

Biggles s Gingerem, který měl stále ještě na hlavě *kafieh*, vyrazili.

„Mám dojem, že mám prostě smůlu, a i když se snažím ze všech sil vyhnout nepříjemným situacím, nakonec se do nich vždycky zapletu,“ řekl Biggles ponuře.

Zdolali svah a na *rakibu* zastihli šejka a jeho muže stojící před sesuvem.

„Zde našli vaši přátelé ty mince?“ zeptal se šejk a ukázal na hromadu zřícených balvanů.

Biggles přisvědčil. „Vchod do jeskyně je pod balvany.“

„Možná, že by se podařilo je odklidit,“ uvažoval šejk k velkému Bigglesovu překvapení.

„Stačí se jen některého z kamenů dotknout a koledujete si o neštěstí,“ řekl Biggles. „Rozhodně s tím nechci nic mít. Viděl jsem, co jsem vidět chtěl, a tak můžeme jít zase dolů.“

„Nechtěl byste se přece jen do jeskyně podívat?“

„Ano, kdyby byl vchod uvolněn a bezpečný. Ale já se domnívám, že to je nemožné.“

Šejk zavolal své muže, ti ho obstoupili a bylo slyšet čilý hovor v jejich řeči. Všichni se dívali na sesuv a podle jejich výmluvných gest bylo jasné, že hovoří o jeskyni. Pak se šejk otočil k Bigglesovi a jako-by o nic nešlo, řekl: „Uvolníme vchod.“

Biggles ho zapřísahal, aby to nedělal a poukazoval na zjevné nebezpečí.

Šejk se jeho obavám jen usmál. „Uvidíte.“

Biggles pokrčil rameny. „Pokud některý z vašich mužů zahyne,

vzpomeňte si, prosím, že jsem vás žádal, abyste to nepodnikal. Nesouhlasím s tím a nečinite mě pak zodpovědným.“

„Jsme Arabové,“ odpověděl šejk s trochou povýšenosti v hlase. „Nikoho obviňovat nebudeme. Všechno bude tak, jak si přeje Alláh.“

S tímto argumentem se Biggles nemohl přit. Odešel si sednout na velký balvan a pozoroval, co se bude dít. „Mrzí mě to,“ řekl Gingerovi, který se k němu připojil. „Bude to zázrak, jestli se nikomu nic nestane.“

„To ví jen Alláh,“ opáčil Ginger.

Biggles se usmál. „Stává se z tebe Arab, nezdá se ti?“

Pak se jim naskytla podívaná, která potvrdila Gingerovi vše, co slyšel o tom, že pochopit způsob myšlení Arabů je téměř nemožné. Jejich chování mu připadalo jako čirá sebevražda, ale pro ně to byla hra na „nebojíš se?“ Jeden z mužů, povzbuzovaný ostatními, vyběhl vpřed, popadl balvan, uvolnil ho, zvedl a dal se na útěk jako o život. A o ten mu opravdu šlo. Po něm nastoupil další. Někteří byli tak odvážní, že vytahovali balvany položené výše, snad proto, že to bylo ještě nebezpečnější. Šejk pracoval s ostatními. Nejčilejší z mužů vyvázl jen tak tak, když padající balvan minul jeho hlavu jen o vlas. Všichni se tomu srdečně zasmáli.

„Viděl jsem v životě pár bláznivých a hloupých her, ale tohle je vrchol,“ zamumlal. „Byl bych radši, kdybychom sem nešli. Mohlo mě napadnout, jak to bude vypadat.“

„Proč to dělají, když je nezajímá, co je uvnitř?“

„Cvičí si odvahu, co jiného? Hrají si se smrtí. U nich je osobní odvaha na prvním místě, a tady mají příležitost ji ukázat.“

Stále více balvanů bylo odklizeno a bylo zřejmé, že tento sport se stával čím dál tím nebezpečnější.

Konečně zakročil šejk. Zvedl ruku a muži se kolem něho shromáždili. Ginger nerozuměl, co jim řekl, ale několik z nich se vydalo podél *rakibu*.

„Co teď?“ uvažoval Ginger.

Odpověď dostal, když se muži vraceli zpět. Nesli dvě části z padlého přeraženého pilíře. Jeden položili na zem. Druhý postavili kolmo mezi balvany, aby vytvořil jakousi podpěru.

„To je chytré,“ komentoval Biggles. „Ale pořád je to hra, kterou bych hrát nechtěl.“

Muži odklidili další balvany a vztyčili druhou část sloupu. Další muži přinesli dlouhou kamennou desku a tu s námahou zasunuli tak, že tvořila mezi sloupy překlad.

„Člověk by věřil, že to dělají celý život,“ poznamenal Biggles.

„Doufám, že se jim to podaří.“

„Vypadá to, že ano,“ řekl Biggles, kterého začala činnost okolo jeskyně zase zajímat. „Už to není tak nebezpečné, jak se prve zdálo, díky Bohu.“

Po další hodině se objevil malý otvor.

„Vidíte?“ zavolal šejk na Bigglese a pobídl muže k další práci.

Konečně byl otvor rozšířen tak, aby jím člověk prolezl. Šejk přistoupil ke vchodu.

„Hotovo,“ prohlásil zřejmě potěšen. „Alláh budiž pochválen.“

Ginger se podíval váhavě na Bigglese. „Půjdeš dovnitř?“ zeptal se tiše.

Biggles vstal. „Samozřejmě. Po tom, jak se namáhali a riskovali život, nemůžeme teď zůstat venku. Jestli nás to zavalí, můžeme se alespoň uklidňovat pomyslením, že tihle hoši vědí, že jsme uvnitř. Bertie a Dizzy takovou útěchu neměli.“

„Pěkná útěcha,“ zašeptal Ginger.

„Pojď, půjdeme dovnitř. Podíváme se, kde se skrývá Dizzyho poklad.“

„Půjdete s námi?“ zeptal se Biggles šejka.

„Ne. Chci zemřít pod širým nebem.“

Biggles vlezl po kolenou dovnitř, následován Gingerem. Když se postavili, rozsvítil Biggles svítilnu, kterou vzal prozíratelně s sebou.

„Není to tu nijak malé,“ poznamenal Biggles. „Dizzy rozhodně objevil něco neobyčejného. Seber mince na zemi a já se porozhlédnu po Bertieho tlumoku. A když už jsme tady, mohli bychom se podívat do ostatních nádob,“ navrhl Biggles.

„Raději bychom se tu neměli dlouho zdržovat,“ mínil naopak Ginger. „Když si pomyslím, co tu Bertie a Dizzy museli prožít, mrazí mě.“

Průzkum jeskyně nepřinesl nic nového. Zřejmě nejzajímavější keramické nádoby byly ty, které našli Bertie a Dizzy blízko vchodu. Další, které prohlédli, obsahovaly jen kosti. Biggles našel Bertieho tornu, do které uložili mince posbírané na zemi.

„Z archeologického hlediska jsou nápisy na kamenných deskách pravděpodobně mnohem významnější,“ prohlásil Biggles. „Myslím, že už jsme viděli všechno. Raději půjdeme. Moc dobře se tu necítím. A stejně jako šejk doufám, že až nadejde moje chvíle, budu pod širým nebem.“

Ginger i Biggles si zhluboka oddechli, když stáli znovu na slunci.

Ukázali šejkovi obsah torny a nabídli mu mince, aby si nějaké vybral. Ale šejk je odmítl přijmout. Právě tak i jeho muži. Jen se na ně zvědavě podívali, ale o žádnou neprojevíli zájem.

„Necháme jeskyni tak jak je,“ rozhodl Biggles a zadíval se na ni. „Jedno z našich muzeí ji možná rádo prozkoumá.“

Zpáteční cesta k Dakotě proběhla bez potíží. Bertie, Algy a Dizzy už netrpělivě čekali.

„Trvalo vám to dlouho,“ postěžoval si Dizzy. „Jak jste dopadli?“

„Nic moc,“ a Biggles vypověděl, jak všechno proběhlo. Usmál se. „Sorry, že jsme ti nemohli přinést Šalamounovu korunu nebo perly královny ze Sáby. Ale stejně jsme se činili. Máme dost na zaplacení výdajů a ještě zbude.“

Dizzy si zklamaně povzdechl.

„Musím se rozloučit,“ přerušil šejk jejich rozhovor. „Máme před sebou dlouhou cestu a dělám si starosti o syna.“

„Samozřejmě,“ souhlasil Biggles. „Bylo pro mne velkou ctí vás poznat. Ó, šejku. Snad se ještě někdy sejdeme.“

„Bude-li tomu Alláh chtít, ať je veleben.“

„Pozdravujte ode mne Ahmeda,“ ozval se Ginger.

Šejk přikývl, vyšvihl se do sedla a společně se svými muži odcválal k horám.

„Zapomněl jsem mu vrátit káfieh, který mi půjčil,“ vykřikl Ginger.

„Ponech si ho jako vzpomínku,“ řekl Biggles laskavě.

„A my se vypravíme domů. Dizzy, nezapomeň vyhrabat z písku mince, které sis tam ukryl.“

Motory Dakoty zaburácely a záhy brázdila nebe směrem na západ.

Kapitola 15

POSLEDNÍ SLOVO

Hned po návratu do Londýna Biggles neztrácel čas a šel podat hlášení plukovníkovi, kterému z Adenu poslal depeši o úspěšném výsledku mise.

Plukovník pocítil značné ulehčení, ale nedal ho na sobě znát, disciplína mu to nedovolovala. Netajil se ostatně tím, že naprosto nesouhlasí s takovými osobními podniky.

„Našli jste nakonec něco, po tom všem úsilí?“ zeptal se plukovník.

Biggles mu ukázal tornu a její obsah.

Na plukovníka to udělalo dojem.

„Co s tím hodláte podniknout? Předpokládám, že si to nebudete chtít nechat.“

„Ne. Snad jednu minci jako památku. Upřímně řečeno, pane, nejsem si zcela jist, jak nejlépe s tím naložit. Hodláme to samozřejmě prodat a zaplatit tak nájem Dakoty a uhradit ostatní výdaje.“

„Nebylo by vhodné, aby se o tom veřejnost dozvěděla.“

„Dohlédnu na to. Vzhledem k tomu, kde byly mince nalezeny, si nemyslím, že by tuto malou hromádku mohla požadovat vláda pro státní pokladnu. Leží mi na srdci především Digswell, jehož zásluhou se celá výprava uskutečnila.“

„Byl činným důstojníkem, když poklad našel a ministerstvo letectví by mohlo vznést na mince nárok,“ zapochyboval plukovník o Digswellovu právu na nález.

„Uvažoval jsem o tom, ale musíme si uvědomit, že Digswell byl činný důstojník, jen když našel první stopu. Byl však mimo službu, když se po ní vydal společně s námi. A co víc, podnikl cestu na vlastní náklady, i když jsme mu pomohli.“

„Jaký je tedy váš návrh?“

„Vzal bych nález k spolehlivému sběrateli mincí a požádal ho, aby určil jejich cenu. Konečně všechny ty mince jsou především sběratelská záležitost. Druhá možnost je odnést mince do Britského muzea, vypovědět celý příběh a vyslechnout názor pracovníků muzea.“

„Radil bych muzeum. Řeknou vám, jakou cenu mince mají, a vy

jim můžete říci o kamenných deskách s vytesanými nápisy. Tento náález jistě vyvolá v archeologických kruzích senzaci. Jestliže se rozhodnete pro toto řešení, vynechte policii. Rád bych se vyhnul nepříjemným otázkám.“

„Vládu to nestálo nic. Naopak, prokázali jsme jí dobrou službu.“

„Jakou?“

„Ginger zachránil život šejkovu synu a my jsme nyní jeho přátelé na celý život. Jak se věci v dnešní době mají, vyplatí se mít přátele v této části světa.“

Plukovník souhlasil a dodal. „Hlavně dohlédněte na to, aby se vaše jména neobjevila v novinách.“

„Vynasnažím se, aby se tak nestalo.“

„Dobrá, mince jsou vaše, můžete s nimi naložit, jak chcete. Informujte mě o dalším postupu.“

„Spolehněte se, pane.“

Biggles a Dizzy odnesli jejich malý poklad do Britského muzea a tam se věci odvíjely tak, jak předpokládal plukovník. Mince a podmínky, za jakých byly nalezeny, vyvolaly značné vzrušení. Odborné komisi Biggles vypověděl celý příběh a popsal, jak nejlépe mohl, kamenné desky, které v jeskyni zůstaly.

Později byla za mince vyplacena značná částka, která Dizzyho velmi potěšila. Byla tak vysoká, že po zaplacení pronájmu Dakoty se o zbytek peněz mohli podělit i ostatní účastníci výpravy.

Ale tím všechno neskončilo. O několik týdnů později vtrhl Dizzy do Bigglesovy kanceláře a sdělil mu, že se připravuje archeologická výprava, která má vyzvednout „náhrobní kameny“ a jemu nabídl, aby s ní jel jako průvodce.

Dizzy opravdu odjel a nějakou dobu o něm nikdo neslyšel. A pak se rozšířila po celém světě zpráva, že bylo objeveno místo, kde pravděpodobně kdysi stálo město Ophir.

Později došel dopis od Dizzyho, ve kterém psal, že vchod do jeskyně byl vyčištěn a je bezpečný. Kamenné desky jsou na cestě do Anglie, kde odborníci přeloží jejich nápisy. Zůstává ještě na nalezišti, kde s malou skupinou pracovníků pokračují rozsáhlé vykopávky. Všichni doufají, že učiní další objevy.

„Ještě pořád nepřestal myslet na šperkovnici královny ze Sáby,“ zakřenil se Algy.

„Tak si myslím,“ řekl Bertie a čistil si monokl, „co asi leží v hlavě tomu lumpovi Majolimu.“

„Ať mu tam leží, co chce,“ uzavřel debatu Biggles. „To je mi opravdu úplně jedno.“